

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI»

Govor J. Pečarića u Zagrebu

Prije svega zahvaljujem se svima nazočnima što ste svojim dolaskom uveličali ovo predstavljanje.

Dozvolite mi da se posebno zahvalim Franjevačkom samostanu Hercegovačkog provincijalata i posebice fra Mladenu Hrkaču što su omogućili ovo predstavljanje.

Zahvaljujem se iznova i sponzorima bez kojih ove, kao i drugih mojih knjiga, ne bi bilo.

Ja sam Kotoranin, a poznato vam je da je prva - donedavno jedina - hrvatska blaženica bila Ozana kotorska. Ali Ozana Ramljak nije vodila ovo predstavljanje samo zbog svog imena, a vodila ga je izvrsno. Mi Hrvati iz Boke kotorske koji živimo u Hrvatskoj ponosni smo zato što je jedan od nas Rade Perković. A on je Ozanin otac.

A kako se uopće zahvaliti dr. Zlatku Matijeviću, znanstvenom savjetniku Hrvatskog instituta za povijest, predsjedniku Matice hrvatske Igoru Zidiću i akademiku Dubravku Jelčiću? Hvala im na lijepim riječima o knjizi i o mom radu. To što su oni govorili o mom radu u povijesti i publicistici podsjeća me na to kako moje kćerke komentiraju taj moj rad: "Tata napokon piše i knjige koje ljudi mogu čitati." Nekako ispada kao da im je ovo bilo u sklopu našeg pisma "O Mili Budaku, opet - Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku", koji do danas ima više od 300 potpisnika. Ponovit ću samo kako povod za «apel», istina, jest podizanje spomen ploče Mili Budaku i polemike koje su se uskovitale oko toga, a dodatni poticaj našoj inicijativi su očita nastojanja da se od strane jugokomunističkih ideoloških struktura i čitav Domovinski rat i njegovi heroji proglaše zločincima, a hrvatska država nastala 1991. poistovjeti s onom iz 1941., bolje reći s onim što su jugokomunisti napisali o NDH. Ta nasilna analogija sama sobom otkriva prave inspiracije i pobude svih onih koji bi zločincem i na vješalamu rado vidjeli Antu Gotovinu jednako kao i Milu Budaku. Nadam se da nam se i danas još ponetko pridruži i supotpisati naš apel.

Knjiga jest o Boki, ali je posvećena jednom Hercegovcu: dragom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Kada su u Haagu skupili hrabrosti suočiti se s njim, da ponovim riječi koje sam napisao na dan kada je otišao u Haag, pitao sam ga mogu li mu posvetiti svoju knjigu. Mislio je da hoću pisati o njemu i odbio je. Pristao je tek kada sam mu objasnio da se ne radi o tome, već ću mu – kao prijatelju – posvetiti ovu knjigu. Istina, da nije bilo toga, tko zna kada bih je završio.

A čini mi se da nisam mogao izabrati boljih riječi od "skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom" generale. Zadnji si otišao tamo, a prvi se vratio. Nedavno su

iz toga Suda istjerali i velikog mrzitelja Hrvata Australca Grahama Blewita. A iz Tužiteljstva je u posljednje vrijeme otišlo preko trideset ljudi. Istina, mnogo toga je učinilo da i ti ljudi počnu shvaćati kako je rad u tom sudu sramotan, i da im velike zarade ne znače puno u odnosu na gubitak ugleda zbog rada u tako sramotnom političkom sudištu. Ali, zar nije jedna od tih stvari upravo i to što se trebaju suočiti s generalom Praljkom. Jer kako mi reče jedan poznati hrvatski odvjetnik prije par dana: "Imat će Sud u Haagu grdne muke s Praljkom." Kako i ne bi imali poslije optužbe za sudjelovanje u zločinačkoj organizaciji i zločinačkom pothvatu. Zbog toga što si branio i obranio svoju domovinu. Optužbe dostojne najvećih idiota.

Knjiga o Boki je dakle posvećena jednom Hercegovcu. Čini mi se čak i prirodno ako se zna da je moja prethodna knjiga, ona posvećena Dariju Kordiću, bila "Hercegovac iz Boke". A tu paralelu Boka – Hercegovina, znao sam često spominjati.

Predstavljanje knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" u prosincu 2000. godine počeo sam ovako: "Priča kaže da je Bog hrvatske krajeve za sebe stvarao. Ne znaš koji je ljepši. A koliko je tek lijepa moja Boka. Doista, ako se ikad itko utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne zna se što je veličanstvenije. Pa ipak od svih hrvatskih krajeva jedan je doista poseban – Hercegovina. Svakom hrvatskom domoljubu na čuvenje tog imena srce mora zatreperiti na poseban način. Uvijek i iznova njegini sinovi su napadani sa svih strana. Nešto slično sam izgovorio krajem 1992. kada sam bio počasni gost na zabavi Hercegovaca u Melbourneu."

Na tom predstavljanju Čelanove knjige nisam se samo podsjetio svog nastupa u Melbourneu 1992. godine, već i jednog kasnijeg nastupa na tamošnjem hrvatskom radio programu 3ZZZ: "Na pitanje o napadima na Hercegovce u jednoj sam emisiji odgovorio:

- Bio bih sretan da tako napadaju moje Bokelje.
- Zašto? - začuđenom me je upitao voditelj.
- Pa to bi značilo da su moji Hrvati u Boki, a ne Hercegovci, najbolji Hrvati.

Zadnji izbori pokazali su koliko sam bio u pravu. Hrvati BiH su doista najponosniji dio našeg naroda.

Zato je doista strašna spoznaja da su se na takav način Hrvati u Hrvatskoj zahvalili svojim najodanijim sinovima."

A i u ovoj knjizi vidjet ćete kako ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška.

Što reći o samoj knjizi? Povodom tiskanja ove knjige *Zadarski regional* je objavio razgovor sa mnom. Pitali su me: "Naslov nove knjige, vrlo je simboličan – 'U Boki kotorskoj svaki kamen govori – hrvatski'. Što bi to trebalo značiti?"

Odgovorio sam: "Sadržaj te moje simbolične izreke je ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohton element Boke kotorske."

Ta nadbiskupova rečenica tiskana je u poznatoj antihrvatskoj knjizi Viktora Novaka "Magnum crimen", Zagreb, 1948., str. 503. "Strašan" krimen zagrebačkoga nadbiskupa. Interesantno je da jedan Srbin Vasko Kostić u svom tekstu na internetu "Protivljenje silovanju nevjeste Jadranu", poistovjećuje ovu izjavu nadbiskupa Stepinca s mojom izrekom: "To, da svaki kamen u Boki govori hrvatski, Stepinčeve su riječi." Smiješno poistovjećivanje moje simbolične izreke sa sadržajem iste. Ali. najvažnije je da je razumio što je pisac htio reći, zar ne?"

A kad već oni tako dobro razumiju što je pisac htio reći zar nije najbolje da se knjiga tako i zove, bez obzira što se nekome može učiniti da je naslov predugačak, zar ne?

Govor J. Pečarića u Splitu

Prije svega zahvaljujem se svima nazočnima što ste svojim dolaskom uveličali ovo predstavljanje. Dozvolite mi ipak da posebno izdvojim dvojicu. Prvi je nazočan, novoimenovani generalni konzul RH u Kotoru g. Ivica Škaric, a drugi je predsjednik Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809." iz Splita koji je danas u Boki, pa je poslao telegram podrške ovom predstavljanju. Posebnu zahvalnost dugujem organizatoru Matici hrvatskoj iz Splita kao i njihova predsjednika i prvog današnjeg govornika Josipa Botterija. Vidjeli smo koliko je puno svojih slika napravio g. Botteri i sigurno je veoma zaslужan za spoznaju o hrvatstvu Boke. Još ga moram podsjetiti na obećanje da će napraviti i izložbu tih svojih slika koja bi se zvala "Zaljev hrvatskih svetaca". Posebnu zahvalnost dugujem predstavljačima knjige Josipu Joviću i Jošku Čelanu. Kao što vidimo svi smo redom imenjaci, a planirao sam da među nama bude još jedan imenjak dr. don Josip Ćorić. Nije jer nije bio u Splitu u vrijeme kada je predstavljanje dogovarano, ali je večeras tu s nama.

Knjiga koju danas predstavljamo jest o Boki, ali je posvećena jednom Hercegovcu: dragom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Kada su u Haagu skupili hrabrosti suočiti se s njim, da ponovim riječi koje sam napisao na dan kada je otišao u Haag, pitao sam ga mogu li mu posvetiti svoju knjigu. Mislio je da hoću pisati o njemu i odbio je. Pristao je tek kada sam mu objasnio da se ne radi o tome, već ču mu – kao prijatelju – posvetiti ovu knjigu. Istina, da nije bilo toga, tko zna kada bih je završio.

Knjiga o Boki je dakle posvećena jednom Hercegovcu. Čini mi se čak i prirodno ako se zna da je moja prethodna knjiga, ona posvećena Dariju Kordiću, bila "Hercegovac iz Boke". A tu paralelu Boka – Hercegovina, znao sam često

spominjati. Dobro je Josip Jović uočio tu paralelu sudbine Boke i BiH, o čemu sam pisao u knjizi "Hercegovac iz Boke".

A i u ovoj knjizi vidjet ćete kako ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška.

Međutim, zar vas i današnja situacija u Hrvatskoj ne podsjeća na to? Ne čini li vam se da će uskoro svi bježati od vas ako netko kaže samo da ste Hrvat?

Slično je danas s našim apelom "O Milu Budaku, opet - Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku". Dodatni poticaj našoj inicijativi su očita nastojanja da se od strane jugokomunističkih ideoloških struktura i čitav Domovinski rat i njegovi heroji proglose zločincima, a hrvatska država nastala 1991. poistovjeti s onom iz 1941., bolje reći s onim što su jugokomunisti napisali o NDH. Ta nasilna analogija sama sobom otkriva prave inspiracije i pobude svih onih koji bi zločincem i na vješalama rado vidjeli Antu Gotovinu jednako kao i Milu Budaka. Nadam se da nam se i danas još ponetko pridružiti i supotpisati taj naš apel.

Meni je, priznajem, teško prihvati logiku tvrdnje da netko može imati spomenike, po njemu se mogu davati imena ulicama, trgovima i sl., uz tvrdnju: "Jest bio zločinac, ali je bio i antifašist." Ako takve rehabilitira antifašizam, zašto druge ne rehabilitira to što su htjeli slobodu svome narodu? Pa zar nam prva poruka zadnjeg posjeta Svetog Oca Hrvatskoj nije bila o vrijednosti slobode?

Što reći o samoj knjizi? U naslovu je moja simbolička izreka: "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Sadržaj te simbolične izreke je ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohton element Boke kotorske."

Ta nadbiskupova rečenica tiskana je kao "strašan" krimen u poznatoj antihrvatskoj knjizi Viktora Novaka "Magnum crimen", Zagreb, 1948., str. 503. Interesantno je da jedan Srbin Vasko Kostić u svom tekstu na internetu "Protivljenje silovanju nevjeste Jadranu", poistovjećuje ovu izjavu nadbiskupa Stepinca s tom mojom simboličkom izrekom: "To, da svaki kamen u Boki govori hrvatski, Stepinčeve su riječi." Smiješno poistovjećivanje moje simbolične izreke sa sadržajem iste. Ali, najvažnije je da je razumio što je pisac htio reći, zar ne?

Knjiga je nastavak na moju knjigu "Borba za Boku kotorskiju". Proslov te knjige završio sam tvrdnjom kako "izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost."

U istoj knjizi dan je i dio koji je danas veoma aktualan. Naime u "Matici, časopisu Hrvatske matice iseljenika" 1997. tiskao sam tekst koji počinje ovako: "Prije dvije godine posjetio me je jedan Hrvat iz Boke kotorske. Rekao mi je: 'Za Crnogorce su ti Konavle - elementarna nepogoda. Oni s tim nemaju ama baš ništa!' Ispričao sam mu kako sam i ja tih dana imao jedan interview na Hrvatskom radiju u kome sam isto tako ustvrdio kako će se oni i ponašati kao da nije ništa bilo, jer i znaju iz povijesti da su Hrvati štošta olako zaboravljeni. A kad Hrvati opet zaborave oni će opet udariti. Slično se događa i u Hrvatskom Podunavlju s onim čuvenim srpskim: 'A ko nas, bre, to zavadi'. Ni oni jadnici nemaju pojma o čemu se radi."

A da doista Hrvati štošta olako zaboravljaju podsjetio nas je nedavno predsjednik države ustvrdivši, prilikom nedavnog posjeta crnogorskog ministra vanjskih poslova Miodraga Vlahovića: "S Crnom Gorom, uostalom, nismo nikad ratovali, a ni sa Srbijom sve do ovog rata koji je izazvao Milošević."

Moj Bokelj i ja rugali smo se crnogorskoj i srpskoj zaboravljivosti, a eto prvi je "zaboravio" predsjednik Hrvatske!

Ali navikli smo na krivotvorene Domovinskog rata kada je on u pitanju. Zbog njegova lažnog svjedočenja u procesu Blaškić, Hrvatska je okrivljena kao agresor na BiH, a dilanje i falsificiranje transkriptata je zahvaljujući njemu nešto nauobičajenije kod nas. Sjećamo li se njegove sramotne šale dane francuskom "Le Mondu" 9. veljače 2000. godine: "Znate li (smije se) koja je razlika između Tuđmana i Miloševića? Jedan je u zemlji, a drugi ne može iz zemlje!" Zar to nije bila najava izjednačavanja krivnje agresora i žrtve u tom ratu? HINA je 21. rujna 2000. prenijela Mesićev intervjue novosadskom listu "Vojvodina" u kome stoji:

Na pitanje "tko bi se trebao kome i zašto ispričati za sve ono što je učinjeno u proteklih deset godina", Mesić je odgovorio da bi se "svi trebali ispričati svima". "Hrvatima su bili krivi svi Srbi i Muslimani. Srbima svi Hrvati i Muslimani. Svi su svima bili krivi, a u stvari nitko nikome nije bio kriv, jer je na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju", kazao je Mesić.

Pa ima li neke razlike između ovih izjava i onoga što govori danas?

Ali vratimo se knjizi. U njoj su dane i neke reakcije mojih Hrvata iz Boke povodom tiskanja te moje prve knjige. U Proslovu sam dao i pismo jednog studenta iz Boke:

"Dragi dondo Jozo,

ispričavam se ako sam bio previše intiman s dragi dondo ali to proistiće samo iz osjećanja koje je u meni probudilo čitanje Vaše knjige *Borba za Boku kotorsku*. Prije svega da se predstavim - ja sam Hrvat iz Boke zovem se (...) i student sam (...) u (...) (redoslijed je važan). Pišem Vam ovo pismo prije svega da Vam se zahvalim na svemu što ste uradili i što radite za Boku. Znam da bi lakše bilo: jednostavno zaboraviti, kao što su mnogi - opet hvala što Vi niste. Hvala Vam što

ste otrgnuli od zaborava velikane kao što su Vjenceslav Čižek ili Luka Brajnović. U dijelu kako su komunisti prodali... odgovorili ste mi na to kako je bilo zakonski omogućeno otklanjanje opasnosti kakva su bili hrvatski intelektualci za projekat - zaliv nemanjića.

(...)

Situacija u Boki je naizgled bolja: otvaraju se udruge, političke stranke i kulturna društva s predznakom: hrvatski. Naizgled - jer treba vidi kako će to biti prihvaćeno ali prvi korak je napravljen (uzgred i to zahvaljujući Vama). Na kraju bih Vas želio pozdraviti i reći da bih vas puno želio upoznati i da bi za mnoge u Boki bila čast imati vas barem u posjetu!"

Takve reakcije i motivirale su me da sakupim one tekstove koji nisu ušli u prvu knjigu, uglavnom koautorski, kao i neki najnoviji tekstovi, predavanja, govori i polemike. Kao prilog dani si intervju dugogodišnjeg predsjednika Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809" prof. dr. Zvonimira Janovića i neki od mojih intervjua.

ZABRANJENA DVA HRVATSKA AKADEMIKA!

JE LI GLAVNI UREDNIK "FOKUSA" CENZURIRAO I KRIVOTVORIO INTERVJU AKADEMIKA DUBRAVKA JELČIĆA?

KRIVOTVORENJE JELČIĆA

Tko bi pomislio da je nedavni razgovor s akademikom Dubravkom Jelčićem "Fokus" krivotvorio? Ali Jelčić je HINI dostavio sljedeću *Izjavu*:

"U broju 236 od 19. studenoga 2004. revija "Fokus" objavila je razgovor sa mnom *Povijest nije ekskluziva povjesničara*, koji je urednik ne samo ovako smušeno nazvao nego i samovoljno, bez moga znanja i pristanka, okljaštrio, preoblikovao i preuređio tako da se to može kvalificirati tendencioznom, politički motiviranom cenzurom. Ne ulazeći za sada u to, je li do toga došlo pod pritiskom i na zahtjev neke izvanredakcijske snage, takav je postupak nezakonit, a kako urednik "Fokusa" nije u sljedećem broju 26. studenoga donio odgovarajući ispravak ili ispriku, dužan sam izjaviti, da navedeni razgovor nije vjerodostojan. Bez cenzuriranoga dijela taj razgovor nije samo krivotvoren nego i besmislen, jer ne daje odgovor na bitno pitanje, kojim je povodom i zašto je uopće taj razgovor vođen. U Zagrebu, 27. studenoga 2004. Dubravko Jelčić."

Upitan da pojasni postupak Hrvatskog tjednika "Fokus", glavni urednik Marijan Majstorović, prema "Vjesniku" od 30. studenoga 2004., izjavio je kako je uredništvo postupilo u skladu s raspoloživim prostorom u listu i poslužilo se svojim pravom kraćenja i opremanja teksta. Majstorović je kažu s indignacijom odbacio navode iz izjave akademika Jelčića u kojima tvrdi da su kraćenja i oprema intervjeta s njime politički motivirani, cenzurirani.

Tko bi pomislio da je i ovo samo nastavak na priču o mom pisanju u "Fokusu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo" od 26. studenoga i 3. prosinca 2004.). A doista je tako. Povod za razgovor koji je s akademikom Jelčićem vodio Nenad Piskač bilo je nedavno predstavljanje moje knjige. Na samom predstavljanju je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević počeо svoje izlaganje odgovarajući na pitanje: "što radi matematičar Josip Pečarić u povijesnoj znanosti?" ustvrdivši kako Pečarić uvodi red u tu znanost. Kako su slično govorili i ostali predstavljaci akademik Jelčić i predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić, Piskač je zamolio Jelčića za razgovor na tu temu. Ništa neobično ako se zna da sam u to vrijeme iz tjedna u tjedan pisao za "Fokus". Razgovor je trebao biti tiskan u broju 235 od 11. studenoga. Ali iz prethodnog broja je povučen moj tekst o aktualnom predsjedniku (koji je objavljen u "Novom hrvatskom slovu" od 26. studenoga) pa se ni razgovor s Jelčićem nije pojavio. Akademik Jelčić je protestirao, a "Fokus" je u sljedećem broju objavio krivotvoreni tekst. Ovdje dajemo originalan tekst u kome je dio koji je izbačen iz Jelčićeva teksta označen s [...]. Izmijenjen dio Jelčićeva teksta je

označen s (...), a objavljena izmjena s /.../. Umjesto Nenada Piskača kao autor se pojavljuje Branko Banić, a u objavljenom interviewu se niti moja knjiga niti ono što je akademik Jelčić rekao o mom radu uopće ne spominje. I onda mu to nije krivotvorene i cenzura. Vjerovali ili ne!

**[RAZGOVOR S DUBRAVKOM JELČIĆEM O KNJIZI JOSIPA
PEČARIĆA
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI]**

/U proteklih gotovo petnaest godina iznimno kreativnoga razdoblja hrvatske države puno se ljudi bavilo i bavi politikom iako se prema njihovoj profesiji to ne bi očekivalo. Isto tako povijesnim pitanjima bave se nepovjesničari. O tom fenomenu razgovarali smo s akademikom Dubravkom Jelčićem./

[Govorili ste nedavno na predstavljanju nove knjige akademika Pečarića.]

Recite, što (radi) /rade/ (matematičar) /nepovjesničari/ u povijesnoj znanosti?

Očekivao sam da će me to pitati, jer to pitanje je postalo gotovo neizbjježno kad god se govori o [Pečarićevim] povijesno-političkim knjigama. To pitanje naime kao da podrazumijeva negativan odgovor, koji bi se svodio na zaključak, da onaj tko nije povjesničar po profesiji nema pravo razmišljati o povijesti, a još manje ima što tražiti u povijesnoj znanosti. Drugim riječima, on se ne bi smio ni na koji način baviti povijesnim temama, jer za to nema formalne kvalifikacije, nego bi morao prihvataći sve što mu serviraju povjesničari po edukaciji.

/Hoćete reći da povijest nije ekskluziva povjesničara?/

Prije svega, nijedna znanost, pa ni povijesna, nije i ne može biti rezervirana samo za formalno kvalificirane stručnjake. Ona to može biti možda čak i najmanje, što je posve razumljivo. Jer povijest je ono što svi živimo i nosimo u sebi, o njoj imamo i osobna iskustva i vlastite spoznaje. Povijest je intelektualcu bitni, formativni dio njegova bića. A kad je još riječ o nacionalnoj povijesti, on je, gotovo bih rekao, osjeća i nosi u sebi. Nije li onda sasvim prirodno, da će se svaki odgovorni i primjereni naobraženi intelektualac, a pogotovo ako je još i znanstvenik, bilo kada i u bilo kojoj mjeri prije ili poslije pozabaviti njome?

- Je li to ipak neka vrst amaterstva, samo na višoj razini?

Pa što onda? Biti amater u nekoj znanosti ili umjetnosti nije a priori ni pozitivno ni negativno, jer nije nikakvo jamstvo: ni vrijednosti ni nevrijednosti, ni uspjeha ni neuspjeha. Nije malo profesionalaca u nekoj znanosti ili umjetnosti, koji nisu daleko odmakli, dok su s druge strane neki "amateri" doslovce preokrenuli svijet? Nije li impozantan popis "amatera" koji su u nekoj znanstvenoj disciplini postigli kudikamo veće rezultate od mnoštva stručnjaka? I Schliemann je bio arheolog-amater (diletant, kako bi zacijelo, s nekih svojih imaginarnih

visina, posprdno rekli neki naši učeni suvremenici, kad bi se radilo o nekom našem suvremeniku), ali je taj trgovac otkrio Troju i Mikenu i tako doslovce otvorio nove vidike na antičku kulturu Mediterana!

- *Tko onda zastupa takva stajališta?*

Meni je jasno tko o pitanje potiče i zašto. Potiču ga oni, koji zastupaju suprotna stajališta, iznose suprotna tumačenja, a nemaju argumenata da ih obrane pred (**Pečarićevim**)/njihovim/ argumentima, pa (**ga**)/ih/ pokušavaju već u prvoj rundi diskvalificirati i eliminirati na temelju posve formalističkih kriterija. A meni nikada nije važno *tko* nešto govori, nego *što* netko govori. Uostalom, i u umjetnosti i u znanosti više cijenim talentirane i dobromamjerne, savjesne amatere nego ne znam kako talentirane i naobražene ali zlonamjerne profesionalce. Nitko nije pogubniji od takvih “profesionalaca” – i u znanosti i u umjetnosti. Ovo govorim sasvim načelno i neovisno o temi koja je pred nama.

- *Što je ono što pokreće te ljude, odakle im taj poticaj?*

(Jer Pečarić nije amater)/Svi oni nisu amateri niti (**ga**)/ih/ se može nazivati (**amaterom**)/amaterima/, pa ni u povjesnoj znanosti. (**On je znanstvenik**)/Oni su znanstvenici/ i (**njemu je**)/njima su/ kao (**znanstveniku**)/znanstvenicima/ visokog ranga vrlo dobro poznata načela znanstvenosti i metode znanstvenog istraživanja. [**Kao jedan od vrhunskih matematičara, on je čovjek mašte i logike. A to su, vjerujte mi, elementarne pretpostavke za svako kreativno bavljenje znanosti. Bilo kojom, pa i povjesnom!**]

Zašto to kažem? Zato, jer mašta prethodi svakom prodoru u novo. Bez mašte se ne možemo oslobođiti rutine i konvencije. Kao što je potrebna umjetniku, potrebna je i znanstveniku, da usmjerava njegovu imaginaciju u prostore neotkrivenih i nepoznatih spoznaja. Isto tako i logika: umjetniku je potrebna, a znanstveniku nezamjenjiva. Ona nadzire njegovo mišljenje i čuva ga od mogućih zastranjivanja. A zastranjivanja su najviše moguća baš u povjesnoj znanosti. Zar se rijetko događa, da nam povjesničari od zanata iznose tvrdnje ne samo na temelju vlastitih idejnih ili političkih sklonosti, nego vrlo često i po diktatu vlastitog oportunizma, zanemarujući elementarnu logiku koja proizlazi iz samih činjenica? Upravo je logika potrebna povjesničaru da “napipa” i nasluti nevidljive, pritajene odnose među pojedinim naoko nepovezanim činjenicama, događajima ili osobama, bez kojih se povjesna istina ne može spoznati. Zato nam se često događa, da znamo sve činjenice, a ne znamo istinu. Za takve spoznaje potrebna je visoka imaginacija. A kome je ona svojstvenija nego matematičaru? Tko raspolaže njome više od matematičara? A još kad je riječ o zaista vrhunskom matematičaru, onda su njegove prednosti posve neupitne.

Matematičar, prema tome, itekako ima što raditi u svakoj znanosti, ako ga ona zanima, pa i u povjesnoj znanosti! Ako sam i ne istražuje, čuva nas od pogrješnih, nelogičnih tvrdnji profesionalnih povjesničara. Od njihovih interpretacija (i “interpretacija”!) povijesti. Zašto? Svaka je interpretacija u

osnovi subjektivna, koliko god se zasnivala na konkretnoj podlozi i služila objektivnim činjenicama. Interpretacija je pokušaj, eksperiment, ona ne isključuje mogućnost i drukčije interpretacije, ona se ne mora uvijek podvrgavati ni zakonima logike. I u znanosti doduše može biti i ima pokušaja i eksperimenata, ali oni nisu njen rezultat nego tek stepenica do znanstvenog rezultata. Znanstveni rezultat je tvrdnja. A znanstvena tvrdnja isključuje mogućnost nekakve suprotne, njoj protuslovne tvrdnje! Sve dok se ne otkriju eventualne nove činjenice. Do tada, ona je konačna i nezamjenjiva, što interpretacija nije i ne može biti.

- *Recite nešto o samoj knjizi akademika Pečarića.*

Već naslov knjige pobuđuje asocijaciju na poznatu sentencu: *Saxa loquuntur*. U ovoj knjizi ta se rečenica "čeuje" gotovo na svakoj stranici. S razlogom! Pečariću je ovo druga knjiga o istoj temi: hrvatski karakter Boke kotorske. U njima čitate zanimljive povijesne reminiscencije, podatke i o davnim i o nedavnim događajima koji su današnjim naraštajima poznati malo ili nimalo, polemičke refleksije koje nas uvjeravaju da je ovaj autor nazubljene rečenice ne samo pouzdani znalač nego i nepokolebljivi tumač istine, pisac koji na događaje u prošlosti i sadašnjosti gleda kao na jedinstveni povijesno-politički proces u kontinuitetu. Svaki je njegov članak u ovim knjigama svojevrsna sinteza informativnosti i polemičnosti.

- *Kako tumačite posvetu Slobodanu Praljku?*

Prastari je običaj da pisci neka svoja djela posvećuju dragim osobama, svojim najbližima, među kojima su često i njihovi najbolji prijatelji. Ovaj običaj je utoliko opravdaniji, kad postoji intimna veza između teme o kojoj pisac govori o svome djelu i osobe, kojoj to djelo posvećuje. Mislim da je u ovom slučaju ispunjen i taj uvjet. Osim toga, ovom posvetom knjiga je dobila pojačanu dimenziju aktualnosti. Nadam se da vam sve to ne moram posebice objašnjavati.]

Je li na udaru i Boka kotorska?

Moram priznati da nisam očekivao da će HDZ cenzurirati ono što pišem o Boki kotorskoj. Kada je zbog teksta *Sionisti* u "Hrvatskom slovu" 1998. godine karizmatični glavni urednik Dubravko Horvatić podnio ostavku, reagirao sam na besmislane tvrdnje da se radi o antisemitskom tekstu. Poslije toga sam mogao u "Slovu" objavljivati samo tekstove o Boki kotorskoj. To nitko nije sprječavao!

Zato je nevjerojatna tvrdnja da se iz teksta eliminira Boka kotorska i samo spominjanje Pečarića, a da je to "pravo kraćenja teksta", a ne cenzura. Prije bi se mogla spomenuti nekakva nova "crna knjiga". Možda je urednicima "Hrvatskog slova", kao vjerojatno i uredniku "Fokusa", netko skrenuo pažnju na nepodobnoga Pečarića. Ako i jest, oni ipak itekako vode računa da odvoje moj rad na bokeškim temama od drugog djelovanja. Tako je u "Slovu" i objavljen prikaz najnovije knjige koji je dao bivši saborski zastupnik HDZ-a književnik Đuro Vidmarović.

Vidmarović o mom radu na bokeškim temama kaže ("Hrvatsko slovo", 19. studenoga 2004.):

"Bokeljski Hrvat, zagrebački sveučilišni profesor, akademik HAZU i jedan od najpoznatijih matematičara u svijetu, nosi u sebi bogatstvo povijesnog naslijeda, ali i cjelokupnu tragediju zajednice u kojoj je rođen. Stoga ne prestaje upozoravati gdje može i kako može, na svoj zavičaj, moliti odgovorne u Hrvatskoj, kao i hrvatsku javnost, da ne zaborave Boku kotorsku kao pokrajinu u kojoj žive Hrvati od vremena doseljenja cijele etnije u današnju postojbinu. Srijem i Boka kotorska dijelovi su hrvatskog etničkog biča, a umjetnim granicama pretvoreni su u podanke susjedne države, čija ih politička elita nikada nije prihvatile s ljubavlju i čija ih je država izložila bespoštедnoj nacionalnoj diskriminaciji s tragičnim posljedicama."

Slično Vidmaroviću, Vesna Kukavica svoj prikaz knjige danom u mjesecnoj reviji HMI-a "Matici" zaključuje riječima: "Stoga je za očekivati kako će napor akademika Josipa Pečarića, prema onoj 'Nul effort n'est perdu', što reče Louis Pasteur – 'nijedan napor nije izgubljen' – uskoro vidjeti rezultate borbe crnogorskog civilnog društva za bolji položaj svih građana u Crnoj Gori, pa tako i Hrvata."

U stvari vjerojatnije je da je samo uredniku "Fokusa" netko skrenuo pažnju na "nepodobnoga" Pečarića, i taj mora biti visoko pozicioniran kada se Jelčiću krivotvori intervju, tj. iz njega se eliminira nepočudni Pečarić, i njegova Boka! Izgleda da ga je duboko pogodila moja tvrdnju o tome kako gazde kad mijenjaju slugu uvijek nađu boljeg slугу. Ili je kasno primijetio da u "Fokusu" piše "nepodobni" Pečarić, poznat po sličnim izjavama od ranije (uostalom i ova o slugama je nastala prije povratka HDZ-a na vlast).

"Nepodobno" djelovanje

Vidmarović daje viđenje i tog mog drugog "nepodobnog" djelovanja:

"Akademik Pečarić je osoba koja sudjeluje u javnom životu čestim polemičkim sučeljavanjima. Pri tome iskazuje elokventnost, upornost i neugodnu logičnost, što kod protivnika izaziva nelagodu, jer se njihova djela ili misli javno izlažu u svojoj blistavoj nelogičnosti, pa i sumanutosti. Budući da to ljudi, poglavito narcisoidni ne vole, Pečarić je za mnoge postao "crvena krpa". K tome iskazuje otvoreno i hrabro hrvatsko rodoljublje i državotvornu političku svijest, što ga opet u našim šugavim prilikama baca u nemilost lijevoj i orjunaškoj falangi. Bez obzira na temperament i bez obzira slagali se s njegovim stavovima ili ne, moramo priznati da su mu nastupi otvoreni, pošteni i najvećim dijelom pravedni i pravdoljubivi."

Očito je da se ne radi samo o "nemilosti lijeve i orjunaške falange", već se nađe i poneki "desničar" kome smeta kada netko otvoreno i javno kaže ono što misli. Ali činjenica jest da je kod ljevičara to pravilo, a ovdje je samo incident koji je rezultirao i ovim krivotvorenjem Jelčića u "Fokusu".

Interesantno je kako nekome u HDZ-u jednostavno ne tiskati Jelčićev ili Pečarićev tekst. Pa radi se o dva akademika. I to hrvatska! A kako se odnose prema piscima i novinarima drugačije provenijencije piše i Zoran Vukman u "Hrvatskom

listu" od 2. prosinca 2004.: "Može li se čemu dobrome nadati premijer koji daje intervjuje Davoru Butkoviću i opravdava se pred njim kako nije amnestirao Gotovinu, nego je mislio da je svatko nevin dok mu se ne dokaže suprotno, i koji se ponaša kao talac Pavićeva medijskog carstva? Može li se premijer čemu dobrome nadati i s HTV-a koji nadzire i dalje Račanov čovjek Mirko Galić? Može li se vladati u državi u kojoj paralelnu vlast imaju mediji u rukama protivnika? Hoće li Sanader bilo što riješiti politikom podilaženja? Dalmaciju koja je bila utvrda pobjede HDZ-a, ali HDZ-a shvaćenog kao istinske tuđmanovske domoljubne opcije, posve je zapustio, ostavio na medijskoj vjetrometini. Split je izložen propagandnom teroru Slobodne Dalmacije u rukama lokalne političke manjine neskrivenih orjunaških i autonomaških sentimenata."

Da, čemu se može nadati premijer kojemu smeta Jelčićev, pa čak i Pečarićev tekst (koji ga zna itekako kritizirati s hrvatskih pozicija). A izgleda ne smetaju, kako kaže Vukman, novinari koji su radili za Udbu i Kos. Vukman se pita kako oni "mogu danas obavljati bilo kakav novinarski i javni posao? Nije li društvo u kojemu je tako nešto moguće bolesno ... A peta kolona u hrvatskim medijima i dalje će razarati zdravo tkivo hrvatskog društva. Sanaderova kemoterapija, vrlo je jalov tretman za ovakvu vrstu ubojitog sarkoma."

U društvu s Tuđmanom i Holjevcem

Nije osnovni problem je u zabrani tekstova Josipa Pečarića. Pa on je član Hrvatskog bloka! Ali ovdje se ipak radi o tekstu donedavnog saborskog zastupnika HDZ-a akademika Dubravka Jelčića. Jednom mi je Jelčić ispričao da mu samo u drugoj Jugoslaviji nisu objavili dva teksta. Jedan o Tuđmanu, a drugi o Holjevcu. Na taj način "Fokus" mi je učinio veliku čast. Doista, sjajno društvo! Zar ne?

Jelčić je 1970. godine napisao esej o knjizi Franje Tuđmana *Velike ideje i mali narodi*, Matica hrvatska, Zagreb, 1969. Njegov tekst *Povijest suvremenosti* nije prihvaćen ni u "Vjesniku" ni u "Glasu Slavonije". A u "Glasu Slavonije" Jelčić je u to vrijeme imao stalnu književno-kritičku rubriku *Knjige o kojima se govori*. Esej urednik jednostavno nije htio primiti. Tek dvadeset i tri godine kasnije, u travnju 1992., pročitao ga je u Društvu hrvatskih književnika, kada su u nazočnosti dra Tuđmana obilježili 70. godinu njegova života skromnom svečanošću. Mjesec-dva zatim, esej je prvi put i tiskan u "Hrvatskoj reviji", br.2; Zagreb, 1992. Dan je i u knjizi koja je ovih dana upravo tiskana: Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb 2004.

O slučaju s Holjevcem Jelčić piše u drugoj tek tiskanoj knjizi: *Dubravko Jelčić, 100 krvavih godina – XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004. (str. 226-227): "Nekako u to vrijeme (1969. godine, op. J.P.) izšla je u nakladi Matice hrvatske i knjiga Većeslava Holjevca *Hrvati izvan domovine*. Bio je to prvi put, koliko ja znam, da je u Jugoslaviji ne samo načeto pitanje hrvatskog iseljeništva nego i zahvaćeno u svojoj punini koju to pitanje podrazumijeva: od uzroka do posljedica! I to sagledanih u kontekstu aktualnih događaja! Holjevac je toj temi prišao s iznimnom akribijom, pa je njegova knjiga svojom dokumentarnom kao i

prosudbenom snagom izazvala veliku pozornost u krugu obrazovanijeg čitateljstva. Više godina on je radio na njoj, razgovarao sam poslije o tome s njim, i mogu s punim uvjerenjem reći, da je ona bila zametak ideje o jedinstvu iseljeničke i domovinske Hrvatske, koja je poslije postala misao-vodilja dr. Franje Tuđmana u njegovu radu za stvaranje slobodne i neovisne Hrvatske." Ovaj esej je bio prvi kojega urednik "Glasa Slavonije" nije htio objaviti, a Jelčić je napisao "odgovor tom gospodinu, gospodinu drugu", i objavio ga je u 4. broju matičina dvomjesečna časopisa "Kritika", koji je u jesen 1968. pokrenuo i uređivao Vlatko Pavletić.

I tako poslije *Velikih ideja i malih naroda*, vandomovinske Hrvatske, na redu je došla i Boka kotorska! Ali sada u vrijeme Jelčićeve HDZ-ove vlade! Prvo mu ne objavljuju, a potom krivotvore tekst. I na kraju mu ne žele objaviti traženi ispravak! Zar se tako odnosi prema istaknutom članu vlastite stranke? Pokazujući mu da im je važniji netko koji piše protiv njih, od njega samoga! Zar biti ugledan HDZ-ovac tako malo znači u očima samih HDZ-ovaca? Zar im nije jasno da time omalovažavaju vlastitu stranku i sebe same?

J. Pečarić, "Novo hrvatsko slovo", 24. prosinca 2004.

**POVODOM KNJIGE AKADEMIKA DUBRAVKA JELČIĆA
100 KRVAVIH GODINA: XX. STOLJEĆE U HRVATSKOJ POVIJESTI**

**JOŠ UVIJEK JE VLASTITA DRŽAVA NAJVEĆI
HRVATSKI GRIJEH**

Koliko je važna pojave knjige akademika Dubravka Jelčića *100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti* pokazuje činjenica da su u "Vjesniku" objavljena čak dva njezina prikaza. Kao da je netko veoma utjecajan bio jako nezadovoljan prvim izrazito pozitivnim prikazom, koji je napisao Andrija Tunjić, pa je naručen drugi sa suprotnim predznakom. Ali, upravo taj drugi, prikaz Željka Krušelja *Fikcijama protiv "jugokomunističke" histiografije* (9. veljače 2005.), pokazuje koliko je Jelčićeva knjiga pun pogodak. Naime, Krušeljev prikaz je pisan s pozicija "jugokomunističke paradigmе" koja još uvijek preovladava u hrvatskoj povijesnici, a pisana je doista traljavo kakva i jest takova povijesnica (vidjeti tekst Miroslava Tuđmana *Znanstveni rat "legitimista" i "revizionista" traljave znanosti* u njegovoj knjizi "Prikazalište znanja").

Krušeljeva obrana jugokomunističke historiografije

Problem kod zagovaratelja "jugokomunističke paradigmе", iako je oni javno negiraju, što je očito i iz naslova Krušeljeva članka, je u tome što brane ono što je teško obraniti. Zato, oni, i u jednom kratkom tekstu, kakav je ovaj Krušeljev, bivaju kontradiktorni. Tako Krušelj tvrdi za Jelčića: "Autor, naime, najprije oblikuje svoju tezu, obično suprotnu spoznajama i ocjenama 'jugokomunističkih' povjesničara, te zatim za njih traži neko opravdanje u povjesnoj zbilji. Riječ je o metodi dedukcije, znači obrazlaganju teze od općega prema posebnomu, što je u metodologiji povijesti bilo dominantno u antičkom i srednjovjekovnom razdoblju. Otada se povjesničari *obično* (podvukao J.P.) služe indukcijom, odnosno idu od pojedinačnih slučajeva prema općim zaključcima."

Posebno sam podvukao riječ - obično, koja pokazuje da Krušelj zna da se i danas koristi metoda dedukcije. Priznajem da je meni kao matematičaru doista smiješno koja vrsta dokaza se koristi. Važno mi je: je li nešto dokazano ili nije. Međutim, još je smiješnije što je Krušelj u samom tekstu dao i jedan takav Jelčićev dokaz: "Za Jelčića je jedan od najvažnijih događaja u tom stoljetnom razdoblju objava teksta Nikole Stojanovića 'Srbi i Hrvati' 1902., u kojem se pojavljuje zlokobna sintagma 'do istrage vaše ili naše'. Krenuvši od činjenice da je isti taj ideolog bio poslije i član Jugoslavenskog odbora, Jelčić pokušava dokazati da je sve vezano uz stvaranje jugoslavenske države zapravo bila svojevrsna velikosrpska urota, koju je svojom glupošću obilato potpomogla i sluganska hrvatska inteligencija."

Ovdje već nije jasno što Krušelju znači sintagma "krenuti od činjenice". Jelčić svoj pogled na XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi*

i Hrvati, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje i da smo na putu da postanemo Srbi, gdje je i zlokobna sintagma "do istrage naše ili vaše". Ono što Krušelj zaboravlja spomenuti jest da tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom "Srbobranu", što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Jelčić nas dalje upozorava kako Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: "Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!" To je Krušelju "krenuti od činjenice"!? To mu je deduktivni način zaključivanja?

Vjerojatno je karakteristika predstavnika "jugokomunističke paradigmе" u polemikama: kad ne mogu polemizirati s tekstovima drugih autora - onda omalovaži same te autore. Tako će i Krušelj za Ivu Omrčanina reći da je opskuran, a za Petra Vučića da je "geostrateg". Ali će "zaboraviti" staviti ono "dr." ispred njihovih imena. Je li ta zaboravnost zbog priče koju sam čuo od nekih hrvatskih povjesničara kako se danas u Hrvatskoj može doktorirati iz novije hrvatske povijesti tako što šef katedre dr. Ivo Goldstein odnese prijavu teme svome ocu Slavku Goldsteinu, koji je (ne)svršeni gimnazijalac, da on "blagoslovi" što može prihvatiti, a što ne. Tko je kriv Omrčaninu i Vučiću što i oni nisu (ne)svršeni gimnazijalci, zar ne?

Jelčić je, vjerojatno kriv zato što su mu dr. Vučić i dr. Omrčanin "relevantna historiografska literatura", a ne ono što odobri (ne)svršeni gimnazijalac, odnosno sve ono što je postigla jugokomunistička historiografija. Naime, poznata je visoka sloboda u kojoj je djelovala ta historiografija, zar ne? Carl Gustaf Ströhm, u "Hrvatskom slovu" 16. svibnja 2003. piše: "Jedna je od bitnih razlika između totalitarnih i netotalitarnih država u činjenici da totalitarna (komunistička, nacistička, fašistička) država sebi zadržava pravo odlučivanja ne samo o državnim poslovima nego i o gotovo svim ostalim problemima. U komunističkom totalitarizmu vodeći politički drugovi miješali su se u vjeru i religiju (premda je komunizam propovjedao borbeni ateizam), u filozofiju, čak u književnost (neki pisci označeni su kao 'napredni', drugi kao 'reakcionarni'). O svemu je odlučivala totalitarna partija. Katkad i demokratski političari zalutaju u totalitarnoj prašumi." Kao primjer Ströhm navodi miješanje Stjepana Mesića u povijest. Ali, ne treba vjerovati Ströhmu. I on je doktor, zar ne?

Inače, bilo bi zanimljivo vidjeti, gdje u toj golemoj "zbirci dokumenata i sinteza iza kojih stoje instituti i fakulteti" ima samo slijedeća dva podatka koji navodi Jelčić (str. 90): "Sve te i slične zločine svojih 'crvenih fašista' Josip Broz opravdavao je zapanjujućom iskrenošću. 'Moralo se pustiti Srbima da se izdovolje', otvoreno je, bez imalo stida, rekao Ivanu Meštroviću nitko drugi nego sam Broz. Dilas je, također Meštroviću, taj kompleks vlastitih zločina 'objasnio' ipak malo načelnije, da ne kažemo i suptilnije: 'Hrvati su morali umrijeti, da bi Jugoslavija živjela', rekao mu je." Treba li uopće spomenuti da je za razumijevanje onoga što se odigralo u tom poslijeratnom razdoblju važnije znati ovo od svih dokumenata, a pogotovo od sinteza u kojima se ne uzimaju ove činjenice u obzir.

A takvih podataka je Jelčićeva knjiga prepuna! Ne čudi što to tako pogađa predstavnike jugokomunističke paradigmе u hrvatskoj povjesnici. A Krušelj očito ne zna za tvrdnju akademika Dušana Bilandžića, za koga sigurno ne može reći da je nekakav desničar: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedjeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma." Zato ne čudi što je Krušelju kriv Jelčić koji se ne koristi "milijunima pseudoznanstvenih radova".

Krušelj kaže: "Pozornost je vrijedna i Jelčićeva teza da je Titova Jugoslavija zapravo bila puno gora od one monarhističke, jer nas je prva 'iskvarila', a druga i 'zaglupila', postavši i nacionalnom 'grobnicom'. Hrvati, stoga, ni danas ne mogu spoznati istinske nacionalne i demokratske vrijednosti, pa su od pravih domoljuba, pojednostavljeni rečeno, na većoj cijeni razni 'soroševci' i ostali odnarodjeni smutljivci." Kada bi se čitala ova Krušeljeva tvrdnja izvan konteksta njegova teksta, povjerovalo bi se da Krušelj samo konstatira kako je tzv. jugoslovenstvo, koje su Hrvatima naturalni komunisti, bilo mnogo pogubnije od izravnog velikosrpstva. Ali, na žalost, on ne misli tako. Naime, čini se da Krušelj misli da je Jelčić nije u pravu jer Hrvatska nije nacionalna grobnica Jugoslavena? Baš nas briga za Hrvate, zar ne?

Međutim, istine radi moramo spomenuti što je Jelčić doista napisao. Govoreći o Jugoslaviji Jelčić kaže i ovo (str. 137): "Kako je nastala, tako je i nestala: u krvi! Raspala se kao trula lešina u vlastitom smradu. Ali se ne zavaravajmo: nije ona još ni sad posve nestala iz mnogih hrvatskih glava. Ostavila je ona svoj trag, što se vidi u razmišljanjima i ponašanjima mnogih Hrvata: prva Jugoslavija nas je iskvarila, druga zaglupila. Posljedice još traju. I trajat će sve dok odgovorni hrvatski političari ne budu odgovorniji nego što su danas. A ne mogu biti odgovorni dok su neinformirani, a sami se ne trude nimalo da se informiraju. Otvoreno valja reći: današnji hrvatski političari, pa i oni najvišega ranga, bez razlike u kojoj su stranci, o hrvatskoj povijesti i povijesti hrvatske politike ne znaju ništa, a ne znaju jer ništa ne čitaju. ..." Po Krušelju, ti o kojima ovako govori Jelčić su "soroševci" i "odnarodjeni smutljivci". To se tako lako iz Jelčićeva teksta ne da odmah vidjeti, mada se ja slažem s onim što je Krušelj napisao, bez obzira što mi ne izgleda da je Krušelj to i htio reći. Ali, ovo Krušeljevo nemamjerno preciziranje Jelčićeva teksta još je značajnije kada se promatra još jedna slična Jelčićeva tvrdnja (str. 165): "Na kraju ostaje spoznaja: komunizam nas je moralno iskvario, jugoslovenstvo nas je politički zaglupilo. Do 1918. bili smo Europa *par excellence*, u *Jugoslaviji*, kako ju je svojom zabavnom dikcijom nazivao Josip Broz, postali smo Balkan."

Krušelj tvrdi i slijedeće: "Autor se u svom radikalnom seciranju povijesti uopće ne opterećuje kontekstom u kojem djeluju hrvatski političari, pa se čini da oni, primjerice, iz čista mira ili nevjerojatnog neznanja bore protiv Beča i Pešte, a uvijek u korist Beograda." Kao da nije i sam Krušelj potvrdio, jer je citirao Nikolu Stojanovića, da su itekako znali da im Srbi žele istrebljenje, pa su sa Stojanovićem, koji im je to i napisao, stvarali zajedničku državu. Doista mi je – priznajem – teško i zamisliti kontekst po kome je opravdano živjeti s onima koji

te žele istrijebiti, da bi se oslobođio onih koji to ne žele. Dakle, bilo bi i razumljivo da je i istinita Krušeljeva tvrdnja kako Jelčić ne uzima u obzir kontekst u kome djeluju hrvatski političari. Ali, onome tko zna Jelčićev rad – zna da je upravo obratno. Tako Jelčić i tvrdi (str. 98): "Čovjek ne mora biti baš povjesničar od zanata da bi znao, kako se o događajima iz prošlosti ne može ni govoriti ni suditi izvan vremena u kome su se događali i okolnosti koje su ih uvjetovale."

Neobično je i kada Krušelj kaže: "Posebnu draž imaju Jelčićeve povijesne analogije. Lakoća kojom povezuje ličnosti iz različitih epoha gotovo je fascinantna." Ali kad navodi to "povezivanje ličnosti" postaje jasno da Krušelj ne razumije da Jelčić pravi analogije povijesnih događaja, a ne ličnosti. Očito Krušelj zamjera Jelčiću što koristi usporedbe i analogije. Valjda je i zato razumljivija povijest koju napiše Jelčić.

"Umanjivanje" jasenovačkih zločina

Svaki primjer koji navodi i komentira Krušelj mogao bi se iskoristiti za slične raščlambе ili komentare. Ja ću se zadržati na samo dva zbog kojih sam i morao komentirati njegov tekst. Zašto baš ja? Pa zato što Krušelja nisam doživljavao kao pripadnika jugokomunističke paradigmе u hrvatskoj povjesnici. Dapače, on je napisao predgovor moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu", a on u ovom tekstu spominje i Jasenovac na doista nevjerljiv način. Kako su Goldsteini, sin profesor i tata (ne)svršeni gimnazijalac, napali moju knjigu,ispada da se Krušelj mora iskupiti za pisanje predgovora u tako nepočudnoj knjizi.

Krušelj tvrdi: "Jasno, jedno je od rijetkih svjetlih razdoblja ono vezano uz ustašku NDH, čije formiranje i funkcioniranje, kao i Pavelićevu pogromušku politiku, pogotovo u smislu umanjivanja jasenovačkih zločina, opravdava na sve moguće i nemoguće načine."

A Jelčić piše (str. 105): "Cijeneći svaku nevinu žrtvu i ne umanjujući težinu zločina, navodim da je odmah poslije rata navođena brojka od oko 35 tisuća pogubljenih zatočenika, što je već samo po sebi dostatno da tu represiju osudimo i politički i moralno. Tuđmanova istraživanja pokazivala su nešto veću brojku, otprilike oko 45 tisuća. I neka druga istraživanja u novije vrijeme ne prelaze brojku od 65 tisuća. Poslije četrdeset pet godina šutnje, oglasio se 1990. nekadašnji jasenovački zatočenik Ivan Skomrak, jedini tada još živi član ilegalnog partijskog komiteta u logoru, koji je vodio svoju evidenciju poginulih. Njegov razgovor s Darkom Hudelistom više je nego zanimljiv.

(...)

- I koliko ih je bilo evidentirano [pita ga Hudelist, a Skomrak odgovara:]

- Oko 27. 230 – do mog puštanja iz Jasenovca [u kolovozu 1944., op. D.J.].

(...)

Zašto smo ovako iznimno veliki prostor prepustili izjavi g. Skomraka? Samo zato, jer tog čovjeka držim jednim od najvjerojatnijih svjedoka, a njegovu izjavu jednim od najvjerojatnijih dokumenata o Jasenovcu. Zašto? Zato, jer Skomrak nije profesionalni povjesničar da bi imao bilo kakvih osobnih i karijerističkih razloga za bilo kakve kalkulacije, on nije bio samo svjedok zbivanja o kojima govori, nego je i sâm bio stradalnik i žrtva nemilih događaja, stoga nije

imao nikakvih razloga da bilo što smanjuje ili ublažava, a ponajmanje zločine onih koji su i njega izložili okrutnostima i permanentnoj životnoj opasnosti."

Tako izgleda, po Krušelju, Jelčićeve veličanje NDH i "Pavelićeve pogromušku politike, pogotovo u smislu umanjivanja jasenovačkih zločina, opravdava na sve moguće i nemoguće načine".

Možda se nekome učini neumjesna ovakva Krušeljeva interpretacija Jelčićeve priče o broju Jasenovačkih žrtava. Međutim, tu dolazimo u samu bit jukokomunističke historiografske škole. Naime, citirati Skomraka, takvog kakav jest, tj. takvog kako ga i opisuje Jelčić, jest veličanje Pavelića i NDH. Naime, jugokomunisti i njihovi povjesničari su godinama stvarali lažnu sliku i o Paveliću i NDH, pa iznošenje istine za njih i jest to kako ovaj tekst doživljava Krušelj. A Jelčićeva knjiga prepuna je takvih podataka o NDH, pa spoznaja o tome može doista za mnoge značiti i stvaranje slike kako je jedno od "rijetkih svijetlih razdoblja ono vezano uz ustašku NDH". Jer, doista je nevjerojatna spoznaja koliko su toga o NDH jugokomunistički povjesničari uspjeli zatajiti i lažno interpretirati.

Istine radi, spomenimo da je brojka koju Jelčić pripisuje Tuđmanu, dakle ona od 45 tisuća bliska onoj zbog koje je Tuđman robijao, tj. brojci 49.874. žrtve iz popisa iz 1964. godine – popisa koji je rađen da bi se dobila što veća reparacija od Njemačke, pa je vjerojatnije da je riječ o manjem broju žrtava. Tuđman je spominjao i druge (manje) brojke, pa recimo u filmu Jakova Sedlara o prvom hrvatskom predsjedniku on izričito kaže da je po njegovim spoznajama ta brojka između 30 i 40 tisuća žrtava. Ono što Krušelj ovdje zamjera Jelčiću vjerojatno je što spominje neka istraživanja koja govore o 65.000 žrtava – dakle uopće ne spominje brojku koju zagovaraju Goldsteini - od 80 do 100 tisuća. Inače, tu njihovu brojku nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Jelčić je ne spominje pa je očito da on ne vjeruje u genocidnost hrvatskog naroda, a time i veliča NDH, zar ne? Zabavno je vidjeti kako Goldsteini obično napadaju dr. Milana Bulajića, a u stvari i oni kao i on govore o istoj brojci – brojci Goldsteinovih i Draže Mihailovića!

Jelčić i Dostojevski

U Jelčićevu knjizi možemo naći i odgovor na pitanje zašto je to tako (str. 114): "Oni koji danas govore u ime Židova u Hrvatskoj bili su u doba komunističke Jugoslavije Jugoslaveni, a ne Židovi (kao što su danas). Nisu dakle bili Židovi, ni vjerski ni nacionalno, nego Jugoslaveni i komunisti, a kao Jugoslaveni i komunisti nisu nikada ni pomislili predložiti, ili čak zahtijevati od svoga idola Josipa Broza da posjeti Jasenovac i oda počast žrtvama. Kao Jugoslavenima i komunistima nije im ni bilo do istine nego do promidžbe, pa nisu smatrali dužnošću reagirati ni kad je Broz, 1967., zajedno s cijelim istočnoeuropskim lagerom, po diktatu iz Moskve, zauzeo neprijateljski stav prema

Izraelu, osudio ga zbog rata s Arapima i prekinuo s njim diplomatske odnose. Kao komunisti nisu nikada prosvjedovali ni protiv Staljinova antisemitizma, koji je u Sovjetskom Savezu bio *in praxi* na djelu desetljećima. Kao Jugoslaveni i komunisti, najzad, oni su njegovali i u Zagrebu kult Moše Pijade, koji se, iako Židov, nije deklarirao kao Židov nego Srbin i komunist, pri čemu im nimalo nije smetalo ni to što je nitko drugi nego Vladimir Dedijer svjedočio o njegovu zločinu (...) Sasvim sigurno, nekima je od njih komunizam i jugoslavenstvo uvijek bilo važnije od židovstva i nisam siguran, s obzirom na sva naša iskustva, da nije tako i danas."

Je li problem u tome što Jelčić ne piše ovako: "Možemo čak dokazati, da su se u školovanom sloju hrvatskog naroda više puta čuli glasovi u prilog Židova. A Židovi, jesu li oni uzimali, i uzimaju li u obzir Hrvate; uzimaju li u obzir toliko stoljeća progona i ugnjetavanja, koje je podnosio hrvatski narod? (...) Je li moguće tvrditi, da nije baš Židov bio onaj, koji se udruživao s hrvatskim goniteljima, da nije Židov, kupujući u doba ropstva hrvatski narod, bio i sam hrvatski gonitelj? Svega je toga bilo; to je povijest i povjesna činjenica, ali mi nikada nismo čuli da bi se Židovi zbog toga kajali – a optužuju hrvatski narod, što njih nedovoljno voli... Vide se Židovi u Hrvatskoj sada i na takvim mjestima, gdje se prije nikad nisu viđali. Ali se Židovi i dalje žale na mržnju i potištenost. Iako možda nisam dubok poznavatelj židovskog života, jedno znam sigurno, i mogu se prepirati oko toga s kim bilo, a to je: da naš narod nema naročitu, apriornu, glupu, religioznu mržnju prema Židovima (...) ima, međutim, možda nenaklonosti prema njima, osobito ponegdje, i to vrlo jake. Bez toga, čini se, ne može se proći; toga ima, ali to se ne javlja zato, što je Židov Židov, ne iz narodne i religiozne mržnje, nego iz drugih razloga, za koje nije kriv starosjedilački narod, nego baš sami Židovi...."

Naravno, nitko nije ovo napisao ovako. Treba samo riječi *Hrvatska i Hrvati zamijeniti s Rusija i Rusi* i dobit ćemo dio teksta F. M. Dostojevskog: *Židovi*.

Ali ima itekako sličnosti i između Dostojevskog i Jelčića. Naime, Jelčić piše nešto slično o odnosu Židova prema Hrvatima (str. 129-130): "Uostalom, Hrvati su svoje već učinili: poklonili su se nevinim žrtvama svoje ratne države. A kad budemo vidjeli prvoga Srbina i prvoga Židova koji će se pokloniti žrtvama Bleiburga i bleiburških križnih putova, jer među njima je bilo najviše onih kojima je sva krivnja u tome što su željeli svoju državu, a nije malo ni onih koji su u razdoblju NDH prema svojim mogućnostima pomagali i Srbima i Židovima, u Hrvatskoj će Drugi svjetski rat biti konačno završen..."

Napokon, sjetimo se da smo nedavno imali sreću na Hrvatskoj televiziji vidjeti i čuti rimskog rabina, koji je govorio o tim pitanjima gotovo sasvim onako, kako je o njima pisao Jelčić u svojoj knjizi.

O pravu hrvatskog naroda na vlastitu državu

"Problem" je, dakle, u tome što Jelčić itekako sjajno objašnjava zašto jugokomunistički povjesničari rade to što rade. Tako on piše (str. 99): "Hrvati su od 1941. do 1945. branili hrvatsku državu, a ne njezin (ustaški) režim." Ako pokušamo razumjeti Krušelja i objasniti sebi, kako to da ovom tvrdnjom Jelčić

brani Pavelićevu pogromašku politiku, ostaje nam jedino povjerovati kako Krušelj ne vjeruje da je Pavelić bio ustaša. Ili je jednostavno njegova tvrdnja samo sjajna potvrda da je uvijek, i iznova, osnovni problem činjenica što postoje Hrvati koji, slično Jelčiću, stalno govore o pravu hrvatskog naroda na vlastitu državu.

A da je to doista tako potvrđuje i slijedeća Krušeljeva tvrdnja: "No, možda je svaka mjera prevršena autorovim inzistiranjem na usporedbama državne politike NDH s mjerama koje aktualne izraelske vlasti provode prema Palestincima."

Očito Krušelj ne razumije da Jelčić nije podržavao Broza u njegovoj politici prema Izraelu, pa njemu nije teško vršiti usporedbe kakve se inače i vrše u svijetu. Uopće, užasava taj mentalitet po kome Hrvati ne smiju raditi nešto što drugi rade. Npr. Pamela Bone u "The Age", 23. travnja 2002. u članku "To bi se moglo nazvati gadnim ratom ali ne holokaustom Palestinaca" polemizira s tvrdnjom "da nema razlike između toga kako su Nacisti postupali prema Židovima i toga kako Židovi postupaju prema Palestincima." Članak mi je svojevremeno poslao moj suradnik sveučilišni profesor iz Australije, koji je Židov. Već u samom početku svoga teksta Pamela Bone definira ono što je najznačajnije u njenoj raščlambi: "Je li zaista nužno upozoriti da ipak ima razlike? Bojim se da je, jer se ova tvrdnja sve češće čuje (podcrtao J.P.). Nacistički holokaust je bio čist primjer genocida u povijesti, koji bi se mogao usporediti valjda jedino s genocidom Tutsija u Rwandi 1995. U oba slučaja pokušalo se izbrisati jedan narod s lica zemlje. Koliko je god žalosna patnja Palestinaca, koliko je god prijekoran način na koji je napadnut izbjeglički logor Jenin, koliko je god loša okupacija, i koliko je god poguban bio izbor Ariela Sharona za Izraelce i Palestince, niti jedna izraelska vlada nije nikad namjeravala izbrisati Palestinski narod."

Je li Krušelj razumio Jelčića, odnosno činjenicu da su Srbi, tekstom Nikole Stojanovića, njavili da žele izbrisati hrvatski narod s lica zemlje? Nepostojanje vlastite države je dobar korak u tome da – kao narod – budeš izbrisana s lica zemlje! Zato se ne mogu složiti s tvrdnjom Pamele Bone samo u jednom segmentu, a to je izbor Ariela Sharona za predsjednika Izraela. U "Hrvatskom slovu" sam 16. veljače 2001. napisao: "U isto vrijeme je na izborima u Izraelu pobijedio Sharon, koji u autobiografiji priznaje ubojstava civila u Qibzi. To on naziva pogreškom. "Los Angeles Times" navodi i druge zločine za koje je odgovoran Sharon. Ali Izraelci znaju da su branili opstojnost svoje države i glasovali su za Sharona."

Jelčić spominje Izrael (str. 98.) kada raspravlja o načelu preventivne obrane "koje se tada prakticiralo, a prakticira se i danas, kao što vidimo, i na drugoj strani, u cijelom svijetu." Tu je Jelčić uzeo Izrael kao primjer država koje poduzimaju danas mјere preventivne obrane, ali joj Jelčić zamjera što "optužuje i osuđuje sramna zlodjela drugih, učinjena u prošlosti, a i sama ih danas ponavlja". To je doista lijep primjer koji pokazuje kakva je jugokomunistička historiografija. Je li Krušelju veličanje NDH to što Jelčić spominje i njihova "sramna zlodjela"? Vjerojatnije je da Krušelju više smeta ono što Jelčić govori o pravu na državu (str. 128):

"Židovski narod, koji je izgubivši svoj teritorij pretrpio svoju milenijsku kalvariju i unatoč svemu održao visoku nacionalnu svijest, vraća se sada u svoju biblijsku pradomovinu, uvjeren da u njoj ima pravo na svoju državu, pa je brani,

kako bi se to reklo, rukama i nogama, zubima i noktima, brani je svim raspoloživim sredstvima. Ne osporavajući mu to pravo, naprotiv, nameće nam se neizbjegno pitanje: zašto to pravo nisu imali i zašto ga ni danas ne bi imali i Hrvati, zašto i oni ne bi smjeli stvoriti i braniti svoju državu na svom teritoriju, koji nastavaju već trinaest stoljeća, zašto i hrvatski narod nije smio prije pola stoljeća (a po nekima ne bi smio ni danas) to svoje pravo i tu svoju državu braniti istim sredstvima, kojima ih danas brani Država Izrael? Ili moramo i mi biti najprije istjerani iz svoje domovine – Srbi su, zar ne, to i počeli ostvarivati početkom devedesetih – da bismo je poslije dvije tisuće godina možda smjeli ponovno osvajati i stvarati?

Alternativa je jasna: ili Država Izrael ima legitimno pravo braniti se danas sredstvima kojima se brani, ili ona to danas čini na način koji je izvan svih suvremenih pravnih normi. Ako Država Izrael danas postupa ispravno, ni vladu NDH nemamo pravo osuđivati zbog sličnih postupaka prije šezdeset godina. Možemo samo žaliti što je do toga došlo stjecajem nesretnih političkih okolnosti, koje su bile izvan (i iznad) njegovih moći. A ako je u ono doba NDH provodila bezakonje, provodi ga danas i Država Izrael. Povijesna znanost, a prije nje i politika, moraju na tu dilemu dati nedvosmislen i jedinstven odgovor. Bez obzira na svoje subjektivno stajalište, mogu pristati i uz prvo i uz drugo mišljenje ako se tako dogovorimo, jer je bitno samo jedno: da na analogne slučajeve primjenjujemo analogne kriterije. I bez obzira na mišljenje uz koje bismo pristali, uvijek ću, upravo kao Hrvat, osjećati poštovanje prema nevinim žrtvama, koje god nacionalnosti one bile; jer nevina žrtva je nevina žrtva, bila ona Židov, Palestinac, Srbin ili Hrvat – i skrivio ju bilo tko: Hrvat, Srbin, Palestinac ili Židov. Jer svi su oni ustvari žrtve nasilničkih ideologija i metoda totalitaričkih sustava XX. stoljeća, nacifašizma i komunizma, koji su se međusobno i trijebili i prožimali istodobno. Ali se nikada ne smijemo pomiriti s praksom dvostrukog kriterija u bilo kojem političko-povijesnom pitanju, pa ni u ovome. Ne smijemo tu praksu prihvati ni kad bi isla u prilog Hrvatskoj. Pravda ne pozna interesu jačega, kao što je davno mislio filozof Trasimah, niti interesne dogovore (kao što ih danas i poznaje i priznaje i provodi američko pravosuđe).

Zato smo najzad dužni izreći i tu istinu: Izrael danas nastupa teroristički prema Palestincima i vodi zločinačku rasističku politiku prema njima. Ali nikome pametnom ne pada na pamet osuđivati zbog toga Državu Izrael ili cijeli židovski narod. Krivnju za to snosi samo izraelski državni vrh. Nitko ne može braniti sve postupke vlade NDH u svim segmentima njena djelovanja. Ali može – i mora! – braniti pravo Hrvata na vlastitu državu, neovisno o devijacijama koje su možda i neminovne, utoliko više što su jednake pogreške činili ili ih još čine i drugi, među njima i današnji najgoričeniji tužitelji Hrvatske, a da zato nisu izloženi bezumnim optužbama podivljalih 'antifašista'! Znanost je bez dvoumljenja dužna realno odmjeriti i krivnju tadašnje hrvatske vlasti; ona postoji i ne može se ni osporiti ni opravdati (premda je povjesno možemo razumjeti), ali se ta krivnja mora prosuđivati istim kriterijima kao i jednake krivice drugih i u korelaciji s njima kako u ono vrijeme, tako i danas."

Kad čitamo ovaj Jelčićev tekst moramo se upitati što nekome uopće može biti sporno u njemu.? Vjerojatno samo to što ne rehabilitira komunizam, jer je danas u Hrvatskoj još uvijek dominantna upravo jugokomunistička paradigma u povijesnoj znanosti. Zato i ne čudi sam Krušeljev zaključak: "Jelčić na kraju svoga eseja traži da se Hrvati napokon 'probude' i 'vrate izvorima svoga bića'. Tko će ga slijediti?" Da, tko će slijediti Jelčića u njegovoj tvrdnji da taj "može – i mora! – braniti pravo Hrvata na vlastitu državu". Jasno je da bi u svakoj državi svijeta odgovor bio jednostavan: SVI! Ali ovo je Hrvatska. Dakle: tko?

J. Pečarić, "Hrvatsko slovo", 8. i 15. travnja 2005.

J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

KAKO JE PRAVNIK MESIĆ ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?

Svoja izvješće s «predavanja» Stjepana Mesića: "Hrvatska u vrijeme Drugog svjetskog rata i suvremena Republika Hrvatska", nekoliko hrvatskih novina počinju s njegovim riječima: «Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta» - aludirajući pritom na najavu nekih akademika da iz protesta neće prisustvovati predavanju.

Dvorana u kojoj je održano predavanje ima oko stotinjak mjesta, a svi mediji, pa i HINA izvještavaju kako su «predavanju nazočili gotovo svi članovi HAZU, unatoč nekim najavama da bi moglo biti bojkotirano». Spominju se i nazočni koji i nisu akademici, a u izvješću «Jutarnjeg lista» od 15. 12. 2006 tvrdi se kako «nisu viđeni samo akademici Ivan Aralica, Josip Pečarić i Dubravko Jelčić, koji su pozivali na bojkot Mesićeva predavanja u HAZU», dok je prema «Slobodnoj Dalmaciji» «u dvorani HAZU bilo prisutno 120 akademika, samo šest je bojkotiralo Mesićev govor, i to u prvom redu Ivan Aralica i Josip Pečarić, koji su u medijima pozivali na bojkot». Već sutradan «Jutarnji list» objavljuje razgovor s najvećim živućim klasikom hrvatske književnosti Slobodanom Novakom i tom prigodom konstatira: «Novakovo je ime i među potpisnicima pisma kojim se tražio bojkot Mesićeva predavanja u HAZU». Zar doista netko vjeruje da je akademik Novak kao potpisnik tog pisma bio nazočan Mesićevu «predavanju»? Ili ostala dva potpisnika. Ako znamo da HAZU ima stopedesetak akademika, doista je čudnovat taj račun po kome ih «nije viđeno samo» tri, odnosno «samo je šest bojkotiralo Mesićev govor»! Sada mi je žao što nisam mogao vidjeti kako je

uz ostale nazočne moglo u toj dvorani stati i 120 akademika. Sa objavljenih fotografija baš i nije izgledalo tako prepuno. Dapače, mogla se i vidjeti pokoja prazna stolica.

Međutim, to i nije najvažnije u cijeloj priči. Mnogo je značajnije to što pismo koje je šest akademika uputilo Predsjedništvu HAZU i svim kolegama akademicima, uopće nije proslijedeno akademicima. Tako da su za njega mogli čuti samo preko novina. Zapravo, «Jutarnji list» je o tom pismu pisao i prije nego je poslano Tajništvu HAZU¹¹. Tako «Jutarnjem listu» od 13. 12. 2006. piše kako akademik Velimir Pravdić tvrdi da «iza pisma стоји група ультранационалиста», odnosno «у Академији се не може користити говор mržnje». Kolega Pravdić nije pismo vidio niti zna tko ga je potpisao, ali zna da se radi o говору mržnje i da su ga napisali ultranacionalisti.

Nama ostaje samo upitati se: «Je li kolega Pravdić – milicionar?» Zašto? Pa čuveno je ono milicijsko izvješće iz prošlih - nekima toliko dragih – vremena o «nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti»!

Inače, činjenica da pismo nije proslijedeno akademicima, a o njemu je na taj način govoren u medijima samo je pomoglo da poneki akademik i dođe na «predavanje» vjerujući da na taj način brani interes Akademije.

A to što akademici nisu mogli pročitati iako im je bilo naslovljeno jeste:

«Poštovano Predsjedništvo,
Poštovane kolege akademici,

S nevjericom smo primili poziv na predavanje «Hrvatska u Drugom svjetskom ratu i moderna Republika Hrvatska» koje će održati gospodin Stjepan Mesić, Predsjednik Republike Hrvatske i to iz sljedećih razloga:

1. Prema naslovu predavanja, ono bi više odgovaralo povjesničaru, nego pravniku, posebno zato, što u Akademiji postoji čitav niz akademika povjesničara.
2. Mislimo da je neprimjereno da se predavanje održi u trenutcima kad se na svim našim televizijama, pa i mnogima u svijetu, vrti snimka iz koje je vidljivo da g. Mesić često mijenja svoja mišljenja.
3. Pri tome, ta dokumentarna snimka nije jedino svjedočanstvo prevrtljivosti i nedosljednosti g. Stjepana Mesića. Npr. «Slobodna Dalmacija» od 29. rujna 2000. navodi njegovu tvrdnju danu 1992. godine na tribini iz Buchsa u Švicarskoj (tiskanu u tri nastavka 28., 29. i 30. rujna 2000. godine, s tvrdnjom da postoji i video zapis, a sudionici su bili Benjamin Tolić, Vera Stanić-Pivčević, Gordan Grlić, Vinko Sabljo i Bruno Uročić), u kojoj on izjavljuje:

„Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile povijesne okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih.“

¹¹ Taj tekst dan je u Prilozima.

4. Još gore od spomenute nedosljednosti jeste utvrđena i opće poznata činjenica, da je g. Mesić spreman govoriti neistinu i kada ga veže sudska prisega, kao na Sudu u Haagu, gdje je bio svjedokom optužbe u procesima protiv Tihomira Blaškića i Slobodana Miloševića. Tako je na sudenju Tihomiru Blaškiću (Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića, 16-19.3.1998.) zabilježeno:

Pitanje: *Rekli ste nam da ste čuli glasine o činjenici da su hrvatski vojnici vodili rat u Bosni i Hercegovini. Jeste li razgovarali s i jednim hrvatskim vojnikom koji Vam je rekao da je primoran ići u Bosnu i Hercegovinu? Da nije bio dragovoljac?*

S. Mesić: *Vidite, dolazili su mi brojni vojnici koji su se borili u Bosni i Hercegovini, koji su bili hrvatski vojnici. Neki dragovoljci iz Bosne i Hercegovine također su me posjetili a prije su bili hrvatski vojnici. Majke i očevi su mi dolazili, tvrdeći da njihova djeca nisu bili dragovoljci, ali su bili u Bosni i Hercegovini. Zato moram priznati da sam zahtijevao službeno objašnjenje od ministra obrane koji je odgovorio da nije bilo hrvatskih jedinica u Bosni i Hercegovini. Je li ikoja bila tamo, ne mogu reći.*

Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljavati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.

U procesu protiv Slobodana Miloševića, u odgovoru na pitanje S. Miloševića, imamo potpuno suprotno svjedočenje (S. Mesić, predmet IT-02-54, svjedočenje, 2. 10. 2002.):

Slobodan Milošević: *Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobровoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, također bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini? Da li vam je bar to bilo poznato?*

S. Mesić: *Moji nećaci nisu bili u vojsci... Bili su premladi.*

Mi ne ulazimo što je istina o Mesićevu nećaku Vlatku Mesiću, ali je očvidno da se ovdje radi o krivokletstvu koje je za posljedicu imalo osude za agresiju Hrvatske na BiH.

5. Upozoravamo vas i na činjenicu da je pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića 17.18. i 19. siječnja 2006. godine, odgovarajući na pitanja odvjetnika, William Tomljanović, istražitelj Haaškog suda, koji radi za Tužiteljstvo kao stručnjak za arhivsku građu i dokumente, inače povjesničar, otkrio da je Haaški sud iz Ureda predsjednika Republike nakon 2000. godine dobio 666 transkriptata, što je urađeno mimo Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om.

6. Hrvatskoj javnosti je poznato, da u sporu koji je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *Subpoenu*, u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška, u Odluci Žalbenog vijeća stoji, da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora

biti ograničen «... kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata».

Treba li spomenuti da je broj 666 točno ono što stoji u toj odluci – «na stotine»!

7. Prema svjedočanstvima sudionika, iz Ureda predsjednika RH poslan je netočan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», koji je poslužio Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobođanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».

8. Ističemo, također, kako je primanje člana dinastije Karadžorđevića na službenom mjestu u RH suprotno Ustavu RH.

Zbog svega navedenog, mi ovdje potpisani ne ćemo se odazvati pozivu na to predavanje. Pozivamo i ostale kolege koji smatraju da ovi razlozi, pogotovu krivokletstvo, nisu dostojni osobe koja obnaša tako časnu dužnost, kao što je ona koju obnaša g. Mesić, da nam se u tome pridruže. Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatali njegovu ponudu čini neprimjerenim.»

Inače, pismo je bilo unutarnja stvar Akademije, pa zato novinari nisu ni znali što je bilo u njemu. Kako nije poslano svim akademicima, očito je bila greška potpisnika što ga nisu odmah poslali i široj javnosti. Ovaj presedan će sigurno učiniti da se ubuduće o unutarnjim stvarima u HAZU raspravlja preko novina, a to sigurno nije dobro.

Za razliku od kolege Pravdića, novinar «Jutarnjeg lista» B. V. pokušava na mnogo primjereniji način osporiti moju tezu o Mesiću krivokletniku u Haagu tekstrom *Mesić nije lažno svjedočio*: «Mesić je, što smo ustanovili iščitavanjem cijelog transkripta sa suđenja Miloševiću, izmijenio tvrdnju o nećaku koji je ratovao u Bosni, ali nije opovrgnuo tvrdnju da su građani Hrvatske odlazili ratovati u BiH. On je, naime, odgovarajući na Miloševićovo pitanje je li njegov nećak bio ondje, u Bosni, rekao "ne". Uz to je dodao da nije njegov nećak nego daljnji rođak bio u BiH, "što znači da su pojedinci bili ondje, a nisu rođeni u Bosni. No za razliku od pojedinca za kojega sam znao da je bio, nisam u stanju reći tko je još bio ondje", objasnio je sudskome vijeću. Dakle, problem točnosti svjedočenja raspravljan je pred sudskim vijećem. Sudsko je vijeće na kraju prihvatio Mesićevu tumačenje prema kojem je riječ o pogrešci u definiranju srodstva s osobom za koju on pouzdano zna da je bila u Bosni i Hercegovini kao vojnik iako nije rođena ondje, pa se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem.»

Transkripti i njihovi prijevodi su prevedeni i kao takvi su u službenoj uporabi u Haagu. Dakle i onaj sa suđenja Blaškiću koji su akademici citirali u točki 4. svoga pisma.

Točnost prijevoda je sigurno potvrđio svojim potpisom i Mesić, tako da je već sama «izmjena tvrdnje» koju spominje B. V. čudnovata.

Zato sam preslušao Mesićevu svjedočenje u procesu protiv Blaškića. I doista Mesić nije spomenuo svoga nećaka nego svoga BRATIĆA! Ako je u pravu B. V.

onda je Mesić ponovo krivokletnik jer bratić je sve drugo samo ne «daljnji rođak», zar ne? U stvari Mesićev je spomenuo rođaka, pa je B. V. i razumio ono što iz toga proizilazi – kako se radi o dalnjem rođaku!

Inače, u transkriptu Mesićeva svjedočenja kao svjedoka optužbe protiv Blaškića spominje se, kao što se vidi iz gornjeg citata, «nećak Vlatko Mesić», a u svjedočenju protiv Miloševića «rođak Zlatko Mesić». Preslušavanjem prvog svjedočenja može se ustanoviti da je Mesić i tada rekao Zlatko.

Ali pogledajmo dio o kome govori B. V.:

«*SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Evo šta piše ovde, samo da pročitam molim vas sa vašeg transkripta. Kad govorite o tome da li su bili u Bosni i Hercegovini kažete: da li je nekoga tamo bilo ne mogu da kažem. Nisam bio inspektor, niti je bilo na meni da to utvrđujem. Ali moj nećak Zlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, je bio u Bosni. Vratio se odavde i nije bio dobrovoljac u Bosni. On je rođen u Slavoniji, nema ništa sa Bosnom, ali je bio tamo". Dakle, vi ste maločas rekli neistinu, čak ste rekli da su vam nećaci mali itd. Ovde u ovom transkriptu sa vašeg svedočenja pod zakletvom vi govorite sasvim drugačije. Je li to tako gospodine Mesiću ili nije.*

SVEDOK: Moja dva nećaka žive u Francuskoj, a dva žive u Beogradu i za vreme rata bili su maloletni. Radi se o mome rođaku, krivo je valjda prevedeno, koji mi je rekao da je bio u Bosni. To je jedan slučaj koji mi je rekao i ja sam ga izneo.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Dobro. A vas je pitao...

TUŽBA: Nisam htio da prekidam ovu posrednu razmenu komentara ali moram reći da svako pozivanje na bivše svedočenje treba da se iznese na zatvorenoj sednici.

MEJ: U redu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Ne vidim zašto bi se ovo iznosilo na zatvorenoj sednici, gospodine Mej, jer ja ovde ne pominjem...

MEJ: Nema veze. Takva su pravila. Svako pozivanje na pitanja koja spadaju u privatnu sednicu treba da se odvijaju na privatnoj sednici. Nastavite.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Ne vidim da sam nešto narušio vašu proceduru. Kad vas pita zastupnik optuženog: da li ste vi kao predsednik Parlamenta preduzeli neke mere da istražite ovo, zar je to odgovor na dužnost Sabora da reguliše korišćenje vojske van svojih granica. Da li ste formirali komisiju, da li ste to pitanje stavili na dnevni red.

MEJ: Idemo na zatvorenu sednicu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Onda nemojte da gubim vreme, neću da nastavljam dalje s tim. Prema tome, kad niste govorili istinu, gospodine Mesiću, sada ili onda kad ste davali ovu izjavu pod zakletvom.

MEJ: On je svoje objašnjenje dao. Ima li nešto što želite da dodate, gospodine Mesiću.

SVEDOK: Direktno pitanje je bilo da li je moj nećak bio, ja sam rekao da nije. Rođak je bio. To znači da su pojedinci bili i koji nisu rođeni u Bosni, ali te pojedince osim jednoga kojeg sam znao nisam mogao utvrditi.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Nećak ili rođak kako je ovde prevedeno, ja sam pročitao. Prema tome, tu ne može biti nikakve zabune. Samo da idemo dalje.

Dakle, interesantno je kako Milošević spominje ime Mesićeva bratića Zlatka Mesića, a Mesić za bratića tvrdi da je rođak, što B. V. prirodno tumači kao «daljnji rođak». Prirodno se nameće i pitanje, postoji li Mesićev bratić Zlatko Mesić, kada sam Mesić na spomen njegova imena ne kaže da mu je to bratić? (Zar nije prirodna reakcija: «Zlatko Mesić nije moj nećak nego bratić!») Kao da je u prvom suđenju, kada je od interesa za obranu bilo «dokazati» agresiju RH na BiH, trebao taj rođak biti jako blizak svjedoku, a poslije nekoliko godina, sam svjedok je zaboravio na to da je tada govorio o bratiću pa sada govorio o rođaku!?

Iz gornjeg transkripta vidljivo je također da je netočna interpretacija u «Jutarnjem» kako «se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem». Očito je obrana tražila zatvorenu sjednicu o tome, što je prihvatio i sudac, ali je sam Milošević odustao od toga. Nakana balkanskog krvnika bila je pokazati da je hrvatska vojska bila u Bosni, a to jest i bila bit Mesićeva svjedočenja u procesu protiv Blaškića.

Svima onima koji su tvrdili da je Mesić govorio o nećaku ostaje da promisle hoće li ubuduće vjerovati i transkriptima u Haagu koje je potpisao Mesić. Dakle, ni B. V. nije svojim tekstrom opovrgnuo tvrdnju o Mesiću kao nevjerojatnoj svjedoku.

Ako je nešto bilo simpatično na Mesićevu predavanju onda je to sigurno bila njegova želja da ponešto nauči svoje «kolege» akademike. Naime «Jutarnji list» navodi njegove riječi: «Žao mi je što je skupina cijenjene gospode akademika odlučila ovo moje izlaganje bojkotirati. Možda su mogli čuti nešto što ne znaju.»

Akademik Slobodan Novak u već spomenutom intervjuu kaže: «Znate, pa zapravo je deplasirano danas izvlačiti njegove (Mesićeve, o. p. J. P.) davne brljotine, jer toga imamo od njega svakodnevno; ne bi se morale tražiti ni izvlačiti snimke i citati iz prošlosti, dovoljno je uključiti televizor i mozak.»

Zato sam, poučen naputkom akademika Novaka pogledao što mogu naučiti iz Mesićevih nedavnih izjava po novinama. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi poruku Stjepana Mesića biskupima i akademicima potpisnicima «Apela»: «*Želite kaos, a ne pravnu državu*». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «*Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.*» Biskupi i akademicici su tražili da se Glavašu omogući obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već vesele času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojavit pred sudom. Ili jednostavno Mesić – kao pravnik – misli da obrana sa slobode znači nepojavljivanje na sudu.

Još je interesantnija njegova izjava koju prenosi «Slobodna Dalmacija» kada je u svezi sa štrajkovima glađu u «slučaju Glavaš» podsjetio da je bilo i drastičnijih primjera u svijetu, primjerice kada su pripadnici IRA-e u engleskim zatvorima štrajkali glađu jedan za drugim: «*U toj skupini prvi je štrajk glađu počeo Boby Sens štrajkajući oko 50 dana, a nakon njegove smrti nastavljali su i drugi, u štafeti sve do smrti. Tražili su tretman političkih zatvorenika, no tadašnja britanska premijerka Margaret Thatcher je to odbila i sva su 10-orica umrla.*» Naravno, čudno je da netko tko je pravnik uspoređuje zatvor s pritvorom. Međutim,

Predsjednik uspoređuje kako je premijerka Velike Britanije pustila umrijeti one koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske od njene države. A očito je i predsjednik Mesić želio da se pusti umrijeti onaj koji se borio za odvajanje Hrvatske od Jugoslavije. Što sam iz toga mogao naučiti? Pa da. Sada znam čiji je on predsjednik!

Na kraju, a ne manje važno, spomenut će i činjenicu da na sjednicama predsjedništva HAZU nije bilo riječi o Mesićevu «predavanju», a prema tvrdnjama nekih članova Prvog razreda – ni na sjednicama tog razreda. A to je doista neobično kada je s obzirom da je predavanje dogovorenog još prije mjesec dana, kako tvrdi akademik Vladimir Stipetić u «Slobodnoj Dalmaciji» od 14. 12. 2006., odnosno proljetos kako su – prema Hini - rekli sami organizatori. Zato smo naše pismo i završili riječima: «Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u Akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatali njegovu ponudu čini neprimjerenim.» Je li Mesićev «predavanje» bilo stoga ilegalno ili ne doznat ćemo kada šest akademika dobije odgovor od Predsjedništva HAZU-a.

«Hrvatski list», 4. siječnja 2007.

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demandira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponедјeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog ospozobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog ospozobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereni, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvjestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja. (Napomenut će da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a finansijski neopravдан. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vasilije Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinuacijama (Katalozi stručnog ospozobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasiliye Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Marjetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljari i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana

HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba dozнати tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojava» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne kreće korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć... I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat... Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ruralnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će

postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava... Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, str. 222).

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Čosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

OBRAZOVANJE: KRIVOTVORENJE NOVIJE HRVATSKE POVIJESTI**POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE
DALJNE KRIVOTVORENJE!****OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU VLADE, PREDSJEDNIKU
HRVATSKOG SABORA, MINISTRU ZA ZNANOST, OBRAZOVANJE I
ŠPORT I SABORSKOM ODBORU ZA OBRAZOVANJE, ZNANOST I
KULTURU**

Poštovana gospodo,

Obraćamo vam se zbog najnovijih udžbenika iz povijesti za 8. razred osnovne škole.

Našu akciju ubrzao je članak Ivane Kalogjera-Brkić pod naslovom «Udžbenik koji prešuće ili navodi srpske žrtve u Oluji» objavljen u *Jutarnjem listu* od 5. travnja 2007. Autorica članka istaknula je da su tri autorska tima »odlučila 12 godina nakon završetka rata djecu informirati i o tamnoj strani obrane Hrvatske», no takav se pristup navodno »nije svidio prosudbenom stručnom povjerenstvu za odobravanje udžbenika povijesti». Prema tom tekstu sporna su bila dva udžbenika, onaj autorice Snježane Koren (PROFIL) i Krešimira Erdelje i Igora Stojakovića (Školska knjiga). Tekst članka bi čitatelje mogao navesti da zaključe da je povjerenstvo od autora tražilo da izbace informacije o zločinima nad Srbima, no autorica patetično ističe »da ni to nije obeshrabrilo autore te su uz kompromise u udžbenicima ostale informacije o ubojstvima Srba i paležu njihovih kuća».

Informacije kojima raspolažemo pokazuju da je riječ o tendencioznom članku, koji krivo informira hrvatsku javnost i zamagljuje bit spora između navedenih autora i povjerenstva. Prema našim spoznajama, povjerenstvo ni u jednom trenutku nije tražilo da autori izbace i podatke o zločinima nad Srbima. U tom su smislu zanimljive insinuacije autorice Snježane Koren, iznesene u »Očitovanju autorice o primjedbama Stručnog povjerenstva« od 11. ožujka 2007., o tome da ako član povjerenstva »smatra da podaci o ratnom stradanju hrvatskih građana srpske nacionalnosti ne bi trebali biti u hrvatskom udžbeniku, autorica moli da to jasno i napiše, kako bi se mogla o tome izjasniti«. Povjerenstvo takvo što nikada nije tražilo, pa je očito da problem ne leži u navodnom traženju da se prešute hrvatski zločini.

Kako dozajemo, problem je u tome što su oni dijelovi prvobitnih inačica oba udžbenika, koji govore o hrvatskim oslobođilačkim akcijama od Maslenice i Medačkog džepa do Bljeska i Oluje, bili krajnje neobjektivni i jednostrani. Prigodom spominjanja akcije Maslenica u prvobitnoj verziji rukopisa autorica tvrdi da je Hrvatska vojska »provela nekoliko manjih vojnih akcija kako bi ovladala strateški važnim područjima«. Na pitanje što bi to točno trebalo značiti, zašto su te akcije važne i koja su njihova pozitivna postignuća djeca ne dobivaju odgovor. Kada opisuje stradanja Srba, Snježana Koren govori vrlo jasno i bez

zamagljenih fraza te objašnjava da je «za vrijeme tih akcija (...) više tisuća Srba napustilo svoja sela, a bilo je i ubojstava civila». Toj rečenici prethodi tek šest rečenica u kojima je autorica sažela sve događaje od dolaska UN-a početkom 1992. U njima se niti jednom jedinom riječju ne spominju stotine Hrvata koji su tijekom nazočnosti snaga UN-a ubijeni na okupiranim područjima. U više nego blagom tonu spomenuto je tek da su «srpske snage» «granatirale hrvatske gradove (Zadar, Biograd, Šibenik, Slavonski Brod i druge) u kojima su ginuli ljudi i stradala imovina». Mogu li se višemjesečna i višegodišnja teška bombardiranja i razaranja desetaka hrvatskih gradova i mjesta svesti tek na jednu takvu rečenicu? Mogu li se uistinu brojne i nedvojbene žrtve tih divljaštava (ne samo ubijeni, nego i zastrašujući broj ranjenih) pronaći u navedenoj formulaciji?

Vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja autorica je posvetila 9 rečenica. U njima se nije našlo mjesta za izraz «oslobodenje» ili «oslobodilačke akcije». Što je s mnogim pozitivnim aspektima tih operacija? Treba ponoviti činjenicu da su oslobodilačke operacije godine 1995. osigurale opstanak Republike Hrvatske i hrvatskog naroda, odnosno spriječile su pokušaj trajnog otkidanja velikih dijelova hrvatskog narodnog i državnog područja, a uz to Olujom je deblokiran Bihać i izbjegnuta mu je sudbina Srebrenice koju su štitile UN. Što je s činjenicom da su nakon četiri godine poništeni rezultati etničkog čišćenja i genocida koji su srpski teroristi proveli 1991. godine? Što je s činjenicom da su stotine tisuća hrvatskih građana mogle nakon četiri godine zaboraviti na boravak u skloništima i posvetiti se obnovi onoga što je u ratu uništeno? Smisao Oluje je i bio obnova života i povratak prognanika što se dokazuje time da je počeo program povratka u suradnji s UN-on ODMAH, a s današnjim danom je i ostvaren i za srpsko pučanstvo. Što je s činjenicom da je oslobođenjem okupiranih područja i prestankom rata omogućen gospodarski oporavak i daljnji gospodarski razvoj? Smatramo da bi bar neke od tih činjenica trebale biti jasno predstavljene hrvatskim učenicima.

Posljednje dvije rečenice spominju sudbinu srpskog stanovništva. Spominjući odlazak Srba, autorica navodi da je srpsko «stanovništvo s tih područja većinom (...) izbjeglo u BiH i Srbiju». Ovdje je autorica imala priliku progovoriti jasnim i nedvosmislenim jezikom i upoznati učenike s činjenicom da su hrvatski gradani srpske nacionalnosti otišli sami, prije dolaska Hrvatske vojske i po nalogu svojih vođa. Nije li bio zločin nagovoriti svoje sunarodnjake da napuste svoje domove?

Ovako, neupućen učenik može pomisliti da ih je protjerala Hrvatska vojska, što uostalom zastupaju u haškom tužiteljstvu i u Veritasu Save Štrpca. Na kraju, kada joj to očito odgovara, autorica je opet vrlo jasna i tvrdi da su nakon Oluje počinjena «ubojstva nekoliko stotina srpskih civila, te pljačka i palež napuštene srpske imovine». Dakle, dvije rečenice o stradanju Srba nasuprot sedam rečenica koje bi učenike trebale informirati o svemu ostalom što se je dogodilo. A dogodili su se koncentracijski logori, prvih nakon drugog svjetskog rata u koje je bilo odvedeno nesrpsko stanovništvo iz Hrvatske, a nakon etničkog čišćenja dijela Hrvatske. Dogodilo se je primjerice divljačko bombardiranje grada Zagreba, koje je tijekom akcije Bljesak osobno zapovjedio Mile Martić. Taj napad je jedinstveni primjer jer je to prva metropola u srcu Europe napadnuta, a izvan ratnog područja

(Sarajevo je bilo podijeljeno i vodile su vojne akcije između dva dijela grada.) I tu je bilo, da se poslužimo autoričinim eufemizmima, «poginulih ljudi i stradala je imovina». A zagrebačke žrtve i «stradala imovina» nisu bili jedini. Sjetimo se primjerice mlađih u okolini Dubrovnika koje je u kolovozu 1995. ubila srpska granata dok su se bezbrižno kupali u moru. Ne zaslužuju li i te žrtve da ih autorica Snježana Koren spomene u svojem udžbeniku. Ne zaslužuju li svi oni poginuli i ranjeni hrvatski vojnici koji su sudjelovali navedenim akcijama da se spomene i njihova žrtva? A nije tu u pitanju samo nabranjanje zasluga i žrtava, nego je riječ o problemu objektivnog prikazivanju rata u Hrvatskoj. Isticanje samo nekih aspekata u kratkom prikazu koji pretendira da učenicima pruži objektivne i karakteristične informacije o onome što se je uistinu dogodilo prikazuje autoričin tekst kao jednostran i tendenciozan.

Drugi «junak» priče Ivane Kalogjere-Brkić je Krešimir Erdelja, jedan od autora udžbenika u nakladi Školske knjige. On je u stručnoj javnosti dosad bio najviše poznat kao autor takozvanog «balkanskog udžbenika», a koji je ministar Primorac odbio. U izvornoj inačici njegova udžbenika (i suautora) za 8. razred se govori o hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja. Cijeli odlomak sastoji se od samo pet rečenica. Pritom se u tri rečenice kaže: «Rezultat tih akcija bilo je gotovo potpuno povlačenje hrvatskih građana srpske nacionalnosti s tih područja i odlazak u Srbiju. Njihov povratak još uvijek teče. Sjena na ovu pobedu hrvatske vojske bačena je paljenjem srpskih kuća tijekom i nakon akcije, a nastradao je i dio preostalog srpskog stanovništva». Dakle, prikaz Oluje se pretežito svodi na stradanje Srba. Eufemizmi o «povlačenju» nedvojbeno zamagljuju stvarnost. Zašto je bilo tako teško napisati da su Srbi napustili ta područja prije dolaska HV-a po nalogu i u organizaciji svojih vođa? Navedena «sjena» činjenično nije netočna, no zašto se spominje samo ona. Zašto se ne spominju brojni drugi aspekti koji o Bljesku i Oluji govore kao pozitivnim akcijama? Ovakav jednostrani tekst svakoga neupućenog bi naveo da misli o tim akcijama kao o nečem negativnom.

Autori su reagirali na prigovore povjerenstva te su promijenili tekst, no ono što su napisali nije bilo ništa bolje od prvobitne inačice. Hrvatska je vojska istina dobila laskavu ocjenu svoje borbene spremnosti i sposobnosti, a navedeno je i da su pojedinci optuženi za zločine protiv Srba. Ipak se i dalje rezultati Oluje svode na potpuno povlačenje Srba te na stradanje onih koji su ostali. Pritom je tvrdnja o stradanju izmijenjena, pa je sada stajalo da je tijekom «i nakon Oluje ubijen (...) dio preostalog srpskog civilnog stanovništva, a brojne su kuće odbjeglih Srba spaljene». Tek u trećoj inačici autori su, kao i Snježana Koren, na izričito traženje povjerenstva unijeli u tekst spomenutih odlomaka kvalifikacije koje o hrvatskim oslobodilačkim akcijama govore kao o pozitivnim događajima iz najnovije hrvatske povijesti.

Na kraju ističemo da je više nego žalosno da se autori udžbenika koji bi hrvatskim učenicima trebali govoriti o najnovijoj prošlosti «rukama i nogama» bore protiv pozitivnog prikazivanja takvih sudbonosnih i važnih događaja kao što su Bljesak i Oluja! Pitanje je i kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog

povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapoličiskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranim područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.

Trebamo li ovdje spomenuti i Deklaraciju Sabora o Domovinskom ratu i Oluji i Bljesku?

No, prije negoli završimo ovo Otvoreno pismo moramo se osvrnuti na još dva detalja.

Jedan od njih je hvalisanje Krešimira Erdelje kako se je «junački» odupro pritiscima da izbaci rečenicu «koju je povjerenstvo smatralo posebno spornom», a «u kojoj se kaže da su srpskoj propagandi, koja je srpsko stanovništvo plašila time da Hrvatska sve više postaje slična ustaškoj NDH, svojim 'neodmjerenim izjavama' pridonijeli i neki hrvatski političari». Mislimo da to Erdeljino hvalisanje pokazuje njegova prava stajališta. On «objektivno» uspoređuje srpsku i Miloševićevu promidžbenu mašineriju s par neodmjernih izjava. On velikosrpsku i četničku politiku uspoređuje s tih par izjava. To govori o njegovoj stručnosti i slabom poznavanju problematike o kojoj piše, ali nažalost baca ružnu sliku i na one koji su odobrili udžbenik koji pišu ovako nestručne osobe!

Tko je primjerice «plašio» Srbe u srpnju 1989. godine u Kninu i na kninskom Kosovu. Možda su to bili poznati «ustaše» Dušan Dragosavac i Stanko Stojčević? Možda je za sve bila kriva tadašnja «hrvatska šutnja»? Kada nam gospodin Erdelja odgovori na ta i slična pitanja, možda i prihvatićemo njegovu egzotičnu tvrdnju. Autorica članka Ivana Kalogjera-Brkić dometnula je da je Erdelja svoje tvrdnje «potkrijepio (...) citatima Šime Đodana i Franje Tuđmana iz 1990. godine». Kako doznajemo, kao primjer uzeo je i tvrdnju dr. Franje Tuđmana o NDH, koju je iznio u sklopu svojega govora na Prvom saboru HDZ-a u veljači 1990. Riječ je o tipičnome stereotipu i izvlačenju Tuđmanove rečenice iz konteksta njegova govora. U njemu je iznimno velik prostor posvetio pozitivnoj ulozi ZAVNOH-a, partizanskog antifašističkog pokreta i u ratu stvorene Federalne Države Hrvatske. Uostalom, i u rečenici koja se katkad izvlači iz konteksta, Tuđman je NDH označio ponajprije kao negativnu tvorbu. Posve je druga stvar što su srpska promidžbena mašinerija, ali i tadašnji hrvatski komunistički vrh («stranka opasnih namjera»), tu Tuđmanovu izjavu tendenciozno tumačili.

O razini udžbenika Erdelje i Stojkovića najbolje govori i činjenica da autori ne smatraju da učenici osmih razreda trebaju znati ovo o čemu govorimo, ali im je veoma važno istaknuti da je Tuđman «promijenio ime Dinamo u Croatia».

Postavlja se pitanje zašto je Prosudbeno stručno povjerenstvo za odobravanje udžbenika povijesti dalo konačnu pozitivnu ocjenu tim udžbenicima, unatoč jasnim naznakama svih pozitivnih aspekta Domovinskog rata koje je Ministarstvo objavilo u Nastavnom planu i programu.

Drugi je detalj o pristupu autorice Snježane Koren tadašnjem zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepinцу. Ona je naime u izvornoj inaćici udžbenika navela i sljedeću rečenicu: «Njegovo držanje za vrijeme rata, tj. je li dovoljno oštro i odlučno istupao protiv ustaškog režima, i danas je predmet rasprava». Dakako, takvoj su se rečenici koja pred učenicima neopravdano relativizira ulogu ovog hrvatskog blaženika članovi povjerenstva suprotstavili. Što bi djetetu u 8. razredu trebala značiti formulacija »je li dovoljno oštro i odlučno istupao«? Koji su to kriteriji »oštrine« i »odlučnosti«, koji Stepinca kvalificiraju kao dovoljno ili nedovoljno oštrog »igrača«? Tko ih ima pravo postaviti i zašto? Snježana Koren ima o tome svoje mišljenje, pa je u svom dopisu članovima povjerenstva od 11. ožujka 2007. navela citat iz knjige Ive Goldsteina, *Holokaušt u Zagrebu*, Zagreb, 2001. O tome da se o Stepincu, kao i o svim važnim povijesnim osobama piše i raspravlja u znanstvenoj literaturi i publicistici nije nikakva tajna, no onda bi autorica trebala i kod svih ostalih osoba postupiti na isti način. Mislimo ipak da velika većina hrvatskih povjesničara i javnih osoba ne dvoji o Stepinčevoj ulozi, pa ne vidimo potrebe da se u djelu kakvo je udžbenik za osnovnu školu ističu takva pitanja.

Autorica se pritom hvali kako nije pristala na primjedbe povjerenstva: »Radije sam iz udžbenika izbacila cijeli tekst o Stepincu«. Opet se nameće pitanje tko je mogao odobriti udžbenik u kome autor smatra da može sam izbaciti tekst o hrvatskom blaženiku i mučeniku?

Primjer nestručnog pristupa autora je i spominjanje znanstvenog rada „Radmana i suradnika“ iz 2006. godine. Normalno od objave znanstvenog rada treba proći desetak godina, jer bez višestrane provjere uvijek je moguće da se radi o zabludi ili da otkriće nije tako značajno kao što se nekome može činiti na prvi pogled. Jednostavno je znanstveno neprihvatljivo u udžbenik staviti rezultat tek objavljen u znanstvenom časopisu! Nadalje, u usporedbi s time treba se prisjetiti prave hajke pokrenute u našoj javnosti glede rezultata o podrijetlu Hrvata, objavljenog u članku u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu *Science*, grupe međunarodnih autora među kojima je i Dragan Primorac. A od objavlјivanja tih rezultata je prošlo više od šest godina!

Zbog svega izloženog, pozivamo vas, da se, slično nedavnom slučaju kada je povučen Katalog stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, povuku i ovi udžbenici dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke. A u tom Katalogu samo je bilo najavljeno predavanje u Vukovaru ideologa velikosrpske agresije na Hrvatsku Vasilija Krestića! S druge strane smatramo kako bi Ministarstvo znanost, obrazovanje i šport trebalo preciznije tražiti od autora udžbenika iz povijesti da se pridržavaju HNOS-a. Naglašavamo da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije!

Imajući to u vidu, ovo je prigoda da se učini dodatna prosudba i drugih udžbenika iz povijesti.

Zagreb, 10. travnja 2007.

prof. dr. sc. Mladen Ančić
akademik Ivan Aralica
dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
akademik Žarko Dadić
akademik Stjepan Gamulin
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Ivan Jelić, znanstveni suradnik
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
dr. sc. Srećko Lipovčan, znanstveni suradnik
akademik Slavko Matić
dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
akademik Milan Meštrov
dr. sc. Andelko Mijatović
akademik Slobodan Novak
dr. sc. Dragutin Pavličević, znanstveni savjetnik u miru
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
akademik Petar Strčić
akademik Ivan Supičić
dr. sc. Agneza Szabo, viša znanstvena suradnica
dr. sc. Ante Škrgo, znanstveni savjetnik
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić

«Hrvatsko slovo», 13. travnja 2007.

„KAKO SU RUŠILI HAZU?”

GOVOR JOSIPA PEČARIĆA

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim što ste došli na današnje predstavljanje knjige *Kako su rušili HAZU?* Posebno se zahvaljujem predstavljačima akademiku Dubravku Jelčiću, prof. dr. Igoru Čatiću, dopisnom članu HAZU prof. dr. Stanimiru Vuk-Pavloviću i saborskem zastupniku prof. dr. Slavenu Letici, kao i profesorici Ozani Ramljak koja je – kako nas je već i naučila – bila duša ovog predstavljanja.

Meni je posebno bilo interesantno to što je ovo predstavljanje najavljeni na internetu, na stranicama www.znanost.org. Akademik Vlatko Silobrčić najavio ga je nazvavši ga *Imperija uzvraća udarac*. Pomiclio sam – baš lijepo kad netko u mom pisanju vidi i znanstvenu fantastiku. Tko bi rekao da u tim tekstovima ima i mašte. Pa svi primjećuju samo logiku. Logiku jednog matematičara pa se govori o matematičaru u povijesti, matematičaru u novinstvu i sl. Znam da neki moji politički neistomišljenici vole zbog toga čitati moje tekstove, a jedan takav saborski zastupnik mi je i čestitao na pismu saborskim zastupnicima danom na str. 268-276. ove knjige. Međutim, brzo sam shvatio da se ne radi o tome. Naime, upitno je što je mašta, a što logika kod kolege Silobrčića. Zašto?

Pogledajmo priču o tzv. «Izjavi za javnost» koju je grupa akademika poslala svim kolegama i koja je bila gromoglasno najavljena u tisku. Izjava počinje ovako: «Potpisujemo ovu izjavu da bismo javno izrazili svoje neslaganje s onim akademkinjama /akademicima koji su glasovali protiv redovitog članstva kolega Miroslava Radmana i Stipana Jonjića.»

Dobivši tu izjavu odmah sam napisao svoj komentar i poslao ga e-poštom onim akademicima koji je imaju. U odgovoru kolege Silobrčića (str. 183.) možemo vidjeti da njemu ovo «neslaganje s onim akademkinjama /akademicima koji su glasovali protiv» postaje: „Izjavom smo dali priliku onima koji žele javno izraziti svoju podršku izboru M. Radmana i S. Jonjića da to i naprave.»

Doista, treba imati puno mašte za ovaku interpretaciju, zar ne? S tom razlikom što kolega izgleda vjeruje da je ta njegova interpretacija čista logika, a moje interpretacije su znanstvena fantastika. Trebamo li ga razuvjeriti u tome? Ne. To su već učinile kolege akademici. Naime, svi smo dobili «Izjavu» koju je potpisalo šest akademika, a na kraju je – ako su točne priče koje čujem u Akademiji – Izjavu potpisalo njih sedam. Ne znam jedino je li onaj sedmi potpisnik nema e-poštu, ili je to učinio prije nego što je video našu prepisku.

Ali zato je kolega Silobrčić dobio potporu dva znanstvenika od njih 850 na spomenutoj mreži. Komentari su im u duhu znanstvene fantastike kolege Silobrčića. Znanstvenici koji komentiraju nešto što nisu ni vidjeli, ni čuli, ni pročitali! Ne čudimo im se. Pa naši mediji mogu izluditi mnoge pa zašto ne i mlade znanstvenike.

Ali ostavimo se fantastike kolege Silobrčića, ili u njegovoj interpretaciji «znanstvene fantastike».

Rekao bih par riječi o knjizi. Kao što naslov knjige kaže glavni dio knjige posvećen je nedavnim izborima u Akademiji i hajci koja je poslije toga pokrenuta protiv Akademije. Kao što sam rekao u *Prosloru* «napisao sam dosta knjiga koje su bile sastavljene od mojih tekstova objavljenih po raznim dnevnim novinama i tjednicima. Ova knjiga je trebala biti drugačija samo u tome što većina mojih tekstova nije objavljena. Preciznije rečeno, nisu ih htjeli objaviti. Naime, medijska hajka na Akademiju očito je bila dobro planirana. Tu i tamo je poneki akademik i mogao po nešto objaviti. Ja baš i nisam. To i ne čudi s obzirom da je moj stav o tom izboru, ali i o sličnim pričama u i oko Akademije, bio itekako poznat. Ali, to je i jasan pokazatelj što se s tom hajkom željelo postići. Svojim tekstovima pridodao sam reakcije same Akademije ili pojedinih kolega akademika, kao i prof. dr. Matku Marušića koji je bio dosta eksponiran u cijeloj 'priči'. Međutim, zbog želje da čitatelji budu što točnije informirani izvršio sam izbor tekstova koji su se pojavljivali u tisku. Ti tekstovi su dani u *Prilozima* uz pojedine tekstove ili su čak cijela neka poglavlja sastavljena od njih. Pri tome sam se trudio da budu dani svi najvažniji tekstovi koji zastupaju i jednu i drugu stranu. Pogotovu one koji su napadali Akademiju. Jer oni najviše govore o onima koji su rušili HAZU!»

A kada govorimo o izborima u HAZU treba uvijek imati u vidu kako se radi o izboru u jednu nacionalnu akademiju, pa je logično da na izbor pojedinih kandidata utječe mnoge druge stvari. Samo pismo akademika Zvonimira Devidéa ih je potenciralo. Dakle radi se i o ne samo o znanstvenim razlozima, bez obzira što je već sam prijedlog izbora kolege Radmana bio smiješan: Radman je želio iz jedne ravnopravne sekциje u kojoj ima nobelovaca prijeći u onu drugu u kojoj ih nema. Valjda mu ne odgovara društvo nobelovaca. Kada znamo da se Radmana i Đikića danas uspoređuje s Nikolom Teslom i Ruderom Boškovićem i ne čudi što kolegi Radmanu ne odgovara društvo nobelovaca, zar ne?

Zato je u knjizi moralno uči i puno toga oko MedILS-a, oko tzv. «hrvatskih rasnih tvrdnji», GMO hrane i sl. Ali ostalo je još puno materijala oko tih pitanja. Vjerojatno bi svaka od ovih tema – zasigurno MedILS i tzv. «hrvatske rasne tvrdnje» - zasluživala posebne knjige. Materijali sakupljeni u ovoj knjizi mogli bi biti osnova za takve knjige.

Za onu o MedILS-u puno sugestija dao je prof. Vuk-Pavlović u ovom tekstu koji je pripremio za ovo predstavljanje. Meni je MedILS bio posebno interesantan zbog činjenice da se on spominja i kod izbora. Kolegu Radmana se predlagalo zbog njegova «nastojanja da unaprijedi znanost u Hrvatskoj» i to ne znanstvenim radom već tako što će se u Institutu u Splitu «obrazovati mladi osobiti talenti». Dakle, akademika Radmana smo trebali danas izabrati zbog nečega što će on uraditi u budućnosti. Slično onome u MedILS-u. Traži zgradu, a on će osigurati ostalo, a potom mu i to ostalo treba osigurati Hrvatska. A Institut nije hrvatski! Ali, bilo bi još dobro da se radi samo o tome. Mi imamo situaciju da mnogi naši talenti ne mogu danas dobiti ni status novaka, a ogromna sredstva se mogu ulagati u taj institut da bi se neki drugi talenti mogli školovati u budućnosti. Ima li tu logike? Osim u svjetlu Silobrčićeve znanstvene fantastike!

Prof. dr. Ivo Biondić i ja razmišljali smo i o knjizi u svezi s «hrvatskim rasnim tvrdnjama». Vjerojatno bi joj i naslov bio onaj isti koji u ovoj knjizi ima moj tekst o tome: *Radman protiv Einsteina*. Koliko je samo naše jugonostalgičare uzbudila činjenica da su genetska istraživanja dala potporu neslavenskom podrijetlu Hrvata. A koliko je znanstvenika stradalo zbog tih teorija. I danas im je rasizam, po časopisu «*Nature*», ako znanost dovede do «potencijalno pogubnog učinka na međuetničke odnose na području Balkana». Treba znanost prilagoditi da do toga ne dođe, zar ne? Još smo mi s tzv. znanstvenom fantastikom dobro prošli, je još uvijek nismo optuženi za rasizam!

Tko zna hoće li se u budućnosti ostvariti i najava prof. Letice – dakle knjiga koja bi se zvala *Čovjek koji je uskrisio Lazara*, ili *Čovjek koji će posijati sjeme života na Veneri* ili još bolje *Čovjek koji je pobijedio smrt?* Pa radi se o ljudima koji drže da su u rangu Tesle i Boškovića. Tko zna, možda misle da su i iznad njih! Članak prof. Letice iz «Hrvatskog lista», a koji je dan na kraju ove knjige, pokazuje da je moguća i takva knjiga s tim što će je vjerojatno napisati netko tko misli kao ja, a ne netko od onih na koje je mislio prof. Letica. Ali, nikad se ne zna! Vidjet ćemo!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE U SPLITU

Dozvolite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim, da se zahvalim organizatoru ovog predstavljanja kao i predstavljačima.

Vjerojatno vam je poznato da je pojava ove knjige izazvala dosta reakcija u medijima. Najinteresantnija je činjenica da je jednoj od suprotstavljenih strana najviše zasmetala činjenica da sam u knjizi dao najvažnije tekstove i jedne i druge strane. To već samo po sebi pokazuje da se radi o onima koji baš i nisu sretni da im se tekstovi mogu uspoređivati s onim drugačnjima. Pri tome im nije zasmetala ni činjenica da sam njihove tekstove mogao uzeti iz novina u kojima su objavljeni, dok niz mojih – i ne samo mojih – tekstova poslanih raznim redakcijama nije objavljen! A oni su tim i takvim medijima nazvani «futuristima» dok smo mi koji drugačije mislimo «znanstveno impotentni moguševci».

Tako je akademik Vlatko Silobrčić na CONNECTPortalu otvorio raspravu o promociji u Zagrebu prije nego je ona održana nazvavši je *Imperija uzvraća udarac*. I prije i poslije same promocije javljali su se znanstvenici i drugi članovi te mreže koji su imali svoje mišljenje o knjizi iako je nisu ni vidjeli. Zato i jesu futuristi, zar ne? Treba li spomenuti da i njima smeta što su u knjizi dani tekstovi obiju strana?

Ali upravo jedno javljanje kolege Silobrčića na CONNECTPortalu sjajno pokazuje koja je razlika između «futurista» i «znanstveno impotentnih moguševaca». Silobrčić piše:

«U današnjem Jutarnjem listu (jutarnji.hr) pojavilo se pismo kolege Vladimira Paara pod naslovom "Pečarić je među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara". U pismu je Paar dao i podatke kojima to potkrepljuje, a cijelo je pismo napisao reagirajući na moju izjavu da nemam komentara na knjigu kolege Pečarića jer da dobro poznajem i autora i predstavljače te da ih ne mogu uzeti ozbiljno. Paar kao Paar: ja govorim o Pečarićevoj knjizi a on o Pečarićevoj matematici. Imam samo jedno pitanje: znači li to da ako je netko dobar matematičar mora biti u svemu u pravu, da mora isto tako dobro pisati i nematematičke knjige, te da njegova politička i društvena gledišta moraju biti neprijeporna? Ili da, na primjer, mora jako dobro pjevati? Po mome mišljenju ima u tome primjeru jedno pitanje o kojem vrijedi raspravljati: ide li uvijek zajedno profesionalni i svaki drugi ugled? Ako je netko dobar matematičar, morali on istodobno biti dobar i etičan čovjek? Mora li sjajan violinista biti i sjajan političar? itd. Reći će svoj odgovor na ta pitanja. Prečesto sam video da ima uglednih znanstvenika koji nisu bili dobri i pošteni ljudi. Dakle, po mome mišljenju, te dvije stvari ne moraju uvijek ići zajedno, na žalost.»

Očito je da «futurist» Silobrčić ne razumije što je predmet spora: (ne)izbor akademika Miroslava Radmana, dopisnog člana HAZU za njena redovitog člana. Izbor ravnopravno vrše svi njeni članovi i znanstvenici i umjetnici. Dakle, što se toga tiče autor knjige «Kako su rušili HAZU?» je jedan od onih koji u takvim izborima ima ista prava kao i akademik Silobrčić.

Nameće se niz pitanja:

- Misle li naši «futuristi» da samo oni mogu pisati o onome što je jednako pravo svih?

- Misli li kolega Silobrčić da matematika nije znanost pa ja kao matematičar ne mogu pisati knjige o izborima u HAZU? Istina je da ja mislim da je matematika istovremeno i znanost i umjetnost, ali u izborima u HAZU i kada je u pitanju izbor znanstvenika sudjeluju svi – pa i umjetnici!

- Misli li kolega Silobrčić da izbori u HAZU i druga pitanja koja su u vezi s hrvatskom znanosću o kojima knjiga također govori spadaju u «politička i društvena gledišta» koja on spominje?

- Smatraju li naši «futuristi» da su oni ti koji određuju neprijepornost «političkih i društvenih gledišta» drugih kolega, njihove «etičnosti» i jesu li «dobri i pošteni ljudi».

Na žalost – misle! U knjizi je, na primjer, dano i poglavlje «Hajka na Ambru» s mojim svojevremenim reagiranjem na pismo šest akademika uglavnom ako ne i svih iz skupine «futurista» Akademik Ivan Aralica je u "Večernjem listu" (22. 10. 2005.) rekao: "Znate čime se meni u ulozi književnog kritičara prvi iz "Padeža" prijetio kad je pročitao "Ambru"? Da me nakon "Aubre" iz elitne povijesti književnosti treba preseliti u konzervativni underground. To je korespondiralo sa zahtjevom jednog drugog Padeža i Tomislava Jakića iz Mesićeva ureda da mi se oduzme titula akademika jer da sam antieuropsjac." Aralica očito misli na to pismo šest akademika među kojima je i Silobrčić.

HAZU, kako je zamišljaju «futuristi» je Akademija u kojoj ne bi bilo Aralice i njemu sličnih. Da, «politička i društvena gledišta», «etičnost» tih «loših i nepoštenih ljudi» kakvi su Aralica, Pečarić, Jelčić... pokazuju da im nije mjesto u HAZU, ili – vjerojatnije - JAZU, zar ne? Zato sam u više svojih tekstova u knjizi posebno naglašavao Radmanovo zalaganje za javno glasovanje u HAZU što nije običaj ni u jednoj akademiji, pa ni u Francuskoj akademiji prirodnih znanosti u kojoj je on redoviti član, kao i njegovu tvrdnju da će pristati na novu kandidaturu za redovita člana HAZU kada se većina članova Akademije promijeni!

Da bi veliki broj članova Akademije trebalo «promijeniti» pokazali su nedavni izbori u kojima je dosadašnja uprava ponovno izabrana s preko 100 od 120-ak glasova. Istina «futuristi» Adolf Dragičević i Silobrčić su se javili za riječ, ali rezultat glasovanja je bio takav kakav jeste!

Interesantno i doista za mene neočekivano bilo je kada sam video tekst Ferda Lovrića *Hrvatska šutnja iliti HAZU!* u «Hrvatskom listu» od 30. studenoga 2006. Neočekivano jer zaista nisam mogao ni sanjati da će se «Hrvatski list» na taj način zauzeti za «futurizam» u HAZU! Dan je govor kolege Silobrčića s te Izborne skupštine. Vjerojatno će kolega Silobrčić biti jako zadovoljan s Lovrićevim stajalištima. Sigurno će mu se učiniti da je Lovrić neprijepornih «političkih i društvenih gledišta», njegova etičnost «etičnosti» nije upitna, kao i to da se radi o «dobrom i poštenom čovjeku». Dakle, Ferdo Lovrić ispunjava sve bitne kriterije da bi mogao pisati o izborima u HAZU, za razliku od akademika Josipa Pečarića, pa je i logično što mu je «Hrvatski list» - upravo u vrijeme kada se održavaju

predstavljanja knjige «Kako su rušili HAZU?» – da toliki prostor da piše o toj temi!

«Kolega» Lovrić je zato kompetentan pisati o neizboru profesora Marka Samardžije. Doista, kako Predsjedništvo HAZU može postupati u skladu s Statutom HAZU i odgovarajućim pravilnicima, ako «kolega» misli da to nije u redu.

Istina tu ima i malih logičnih problema. Na primjer, Lovrić tvrdi kako se «eminenti Hrvati bore za ulazak u Akademiju uglavnom zbog novca». Teško je vjerovati da Lovrić zna većinu eminentnih Hrvata koji se bore za ulazak u Akademiju. Ali piše o neizboru profesora Samardžije! Tako ostavlja dojam da profesor Samardžija želi ući u Akademiju zbog novca.

Još je gore što u tekstu možemo pročitati i slijedeće: «Samardžiju je Akademija pod Moguševim vodstvom onemogućila i u izboru za predsjednika Matice hrvatske. Naime, kada se Samardžija kandidirao, akademici su u «Hrvatskom slovu» od Josipa Brkića, glavnog urednika nekadašnjeg Šuvarovog 'Oka', naručili optužujući tekst u kojem je Samardžija proglašen suradnikom Udbe.»

Josip Brkić je u «Hrvatskom slovu» objavio tekst u kome je napadnut Samardžijin protukandidat Igor Zidić. Na taj tekst je reagirao predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća Hrvoje Hitrec. Reagirao sam i ja tekstrom *Napad na Zidića -novi napad na simbole hrvatsstva!* Tada mi je rečeno da je Uredništvo „Hrvatskog slova“ odlučilo ne objavljivati takva reagiranja prije izbora u Matici hrvatskoj. I doista moj tekst je objavljen poslije tih izbora i – koliko ja znam – jedini sam akademik koji se osvrtao na taj slučaj. Doista je neobično da Lovrić zna da je netko iz Akademije nagovorio Brkića da napiše svoj tekst, kao i to da je jedini on „shvatio“ da je u tom tekstu u stvari napadnut Samardžija, a ne Zidić.

Zato sam i rekao da me je doista iznenadilo da je „Hrvatski list“ objavio Lovrićev tekst. Ali i ne samo zbog toga. Na kraju moje knjige dan je i tekst saborskog zastupnika prof. dr. Slavena Letice koji je objavljen upravo u „Hrvatskom listu“. Zbog toga teksta sam i pozvao prof. Leticu da sudjeluje u predstavljanju knjige u Zagrebu. Poslije spomenutog teksta o predstavljanju u Zagrebu u „Jutarnjem listu“ i onoga što je prof. Letica rekao na tom predstavljanju uslijedili su napadi na njega. Prof. Letica je reagirao ali njegovu reakciju „Jutarnji list“ nije objavio! Bit Letičina reagiranja objavila je „Slobodna Dalmacija“. Ono što tu fascinira je to što su mnogi reagirali na naslov teksta u „Jutarnjem“: Slaven Letica: *Radmanov MEDils može izumiti samo četku za zube*, pokazujući da ne razumiju o čemu je zapravo prof. Letica govorio, iako to i piše u samom tekstu: «U MedILS-u se može izumiti samo četkica za zube, koju će tada vjerojatno poslati na DNK analizu i otkriti da je u vlasništvu Josipa Broza Tita - rekao je Letica.»

Izgleda da ni sam Radman nije razumio ili nije pročitao o čemu govori Letica kada mu je uzvratio tvrdnjom: «Budala koja šuti je pametan čovjek, neka Letica radije o tome razmišlja.» U svom neobjavljenom reagiranju prof. Letica je napisao: «Pri promociji knjige-pamfleta "Kako su rušili HAZU?" ja sam samo prepričao sadržaj dosada **jedinoga "znanstvenoga"** otkrića MedILS-a kojim se

akademik Radman OSOBNO pohvalio u razgovoru s uglednim splitskim novinarom Miloradom Bibićem u Slobodnoj Dalmaciji 26. kolovoza 2006. godine. U tom se znamenitom razgovoru pohvalio kako je jedna skupina hrvatsko-izraelsko-ruskih polaznika MedILS-ove Ljetne škole u blizini bivše Titove vile pronašla četkicu za zube za koju su - na temelju DNK analize - utvrdili da je bila vlasništvo bivšeg komunističkog diktatora.»

Kada pogledate moju knjigu vidjet ćete da sam se i ja – slično Letici – narugao ovom «značajnom» znanstvenom otkriću MedILS-a. Naime, spomenuti intervju sam izdvoji u posebno poglavlje koje sam naslovio *«Druže Tito mi Ti se kunemo...»*.

Sve u svemu uvjeren sam, što sam rekao u intervjuu «Vjesniku», da će knjiga biti dokument događanja koji su obilježili zadnjih nekoliko godina hrvatske znanosti. U autoriziranom intervjuu rekao sam i slijedeće: «Ova knjiga se morala napraviti. Budući da se volim baviti povijesnim temama, želio sam iza sebe ostaviti nešto što će biti korisno i za povijest hrvatske znanosti.» Ali, to kao i još neki bitni dijelovi nisu objavljeni. Nadam se da će to isto misliti i čitatelji knjige.

KAKO UTJERATI HRVATSKU U ZAPADNI BALKAN?

SUD U HAAGU KAO LOKOMOTIVA K ZAPADNOM BALKANU

1. TAJ I TAKAV SVIJET

Pišući o Ocu hrvatske akademiku Franju Tuđmanu akademik Dubravko Jelčić u «Hrvatskom listu» od 7. prosinca 2006. kaže:

«A zašto je demokratski Zapad, u kome su Hrvati desetljećima gledali bastion slobode i od kojega su očekivali pomoći i u vlastitim nastojanjima da postanu slobodni, zašto je, Tuđman bi rekao 'taj i takav Zapad', svim silama nastojao održati tu kulturno-političku i neprirodnu tvorevinu koja se i u prvoj (kraljevskoj) i u drugoj (komunističkoj) varijanti mogla održati samo nasiljem nad nesrpskim narodima, ponajprije nad Hrvatima, a i to samo do prvog potresa koji ju je i sada, kao i pedeset godina prije toga, srušio kao kulu od karata, to valja istražiti podobno, strpljivo, objektivno, *sine ira et studio*. Tek kad se to istraži, znat ćemo zašto su najviše mrzili Tuđmana baš oni koji su mu po logici stvari morali biti najskloniji, a znat ćemo i u čemu je njegova povijesna veličina i zašto ga danas Hrvati iz godine u godinu, iz dana u dan sve više poštuju.»

Dakle, događa se upravo ono što je predsjedniku Tuđmanu svojevremeno napisao Henry Kissinger:

«G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će. Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.»

Riječima akademika Jelčića možemo dodati još samo da ćemo takvim istraživanjem doznati i zašto nas i danas ponovno pokušavaju vratiti u neku novu sličnu tvorevinu. I doista, da pitanje dano u naslovu ovog izlaganja nije neumjesno odgovorio nam je nitko drugi nego Tuđman. Naime, on nas je često upozoravao kako moramo voditi računa da živimo u tom i takvom svijetu. Znajući to tražio je, a Hrvatski državni sabor je u Ustav ugradio članak o zabrani balkanskih integracija. Dakle, očekivao je ovakav razvoj događaja i pokušao ga je spriječiti! I današnji okrugli stol samo je potvrda Tuđmanove veličine. Naime, mi danas raspravljamo o nadolazećoj opasnosti vraćanja Hrvatske na Balkan, a Tuđman je sve to predvidio prije deset godina! A sjetimo se samo kako su bila na nož dočekana ta njegova upozorenja. U stvari čini mi se da to samo potvrđuje jedno pravilo kojega bi se morali držati hrvatski intelektualci: Ako misle da neki Tuđmanov potez nije bio odgovarajući, najbolje bi bilo umjesto napada na nj, sačekati izvjesno vrijeme. Vjerojatno će kasnije shvatiti što je Tuđman želio reći ili zbog čega je nešto učinio!

Ovih dana smo doživjeli – nažalost – stravičnu potvrdu Tuđmanovih riječi o svijetu u kojemu živimo, mada vjerojatno ni on sam nije mogao prepostaviti

koliko je bio u pravu, tj. da je taj svijet spreman pokazati svoje lice koje je mnogo gore od onoga što mi možemo i pretpostaviti. Naime, svjedoci smo dodjeljivanju ordena nizozemskim vojnicima koji su bili nazočni genocidu u Srebrenici. Dobili su ordene zato što nisu učinili ništa. Dobili su ordene zato što nisu spriječili genocid u Srebrenici, a u Haagu je u zatvoru čovjek koji je najzaslužniji što se još veći genocid nije odigrao u Bihaću. Dapače, sudi mu se upravo zato što je taj genocid spriječio – general Ante Gotovina! Prije nekoliko godina ordene su dobili i kanadski vojnici. Oni su se navodno borili protiv hrvatskih vojnika koji su zapravo vraćali okupirana područja svoje države.

2. ULOGA SUDA U HAAGU

I dok Nizozemci dobivaju ordene zbog sudjelovanja u genocidu, hrvatski generali su na sudu zato što su genocid ponekad i spriječili. Najveća potraga je bila upravo za generalom Gotovinom zato što je «Olujom» spriječio još veći genocid od onog u Srebrenici – spriječio je genocid u Bihaću i tako onemogućio da puno vojnika zapadnih zemalja dobiju ordene zbog sudjelovanja u takvom genocidu.

Hoće li narod uopće reagirati na to što su hrvatski političari uradili zajedno sa Sudom u Haagom kada su optužili sve one koji su vodili veličanstvene akcije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja – zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije? Tako se Sud u Haagu i pokazao kao lokomotiva koja će nas odvesti u Zapadni Balkan. Drznuli smo se stvoriti vlastitu državu protiv volje svjetskih moćnika, i oni rade sve da je obnove u još goroj varijanti od one prethodne. To doista jest zločin: udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika. A u tome su i mnogi iz hrvatskih vlasti. Napomenut ću da je 8. prosinca 2006. u Zagrebu održan drugi i ponovo vrlo uspješan stručno-znanstveni skup pod naslovom «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?». Za pola godine bit će održan i treći. I tako će se održavati sve dok se ne skine ta formulacija koja pokazuje da Sud u Haagu ima ulogu i da rehabilitira sve one svjetske moćnike koji su izravno i neizravno sudjelovali u velikosrpskom zločinu.

Ono što me posebno veseli s drugog stručno-znanstvenog skupa «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?» jest to što je više govornika govorilo o tome da Sud u Haagu uopće ne uvažava «zločin protiv mira» tj. zločin agresije.

Evo jednog izvataka iz komentara koji sam dao prilikom sudjelovanja na prvom takvom skupu:

«U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednakо odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira” u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske

agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoj saveznici – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglašiti srpsku pobjedu u ratu. Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara se u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.”

Da ironija bude veća Sud u Haagu to svoje izvrтанje uloge agresora i napadnutog vrši po naputku svog suradnika Srbina Save Štrpca koji bi i sam trebao odgovarati za zločine u Hrvatskoj. Mnogima postaje sve više jasno da je to upravo i služilo za rehabilitaciju Srbije za agresiju koja im je bila dozvoljena (Backer) i u kojoj su izravno i neizravno sudjelovali svjetski moćnici. A Sava Šrbac, čovjek koji je sudjelovao u agresiji na Hrvatsku i imao značajnu ulogu u njoj itekako je važan faktor Suda u Haagu, kao njegov suradnik, u optuživanju Hrvatske. U stvari, tu ima i simbolike: Hrvatski vojnici su u ratu pobijedili agresora – i JNA i paravojne formacije i one svjetske moćnike koji su izravno i neizravno sudjelovali u toj agresiji. Danas optužnice sastavljaju zajedno Savo Šrbac ispred poraženih velikosrpskih snaga i Sud u Haagu ispred poraženih svjetskih moćnika (dapače – kako je rečeno na drugom stručno-znanstvenom skupu «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?» – u tome izravno sudjeluju obavještajci Velikih kao članovi ekspertnih timova koji sastavljaju optužnice)! Tako Ankica Luetić i Zoran Mimica na istom skupu navode slijedeće:

«U članku 'Domovinski rat', u tiskovini 'Fokus' od 17. rujna 2004. Sava Šrbac nadalje navodi i obrazlaže svoj zločinački plan, usmjeren na rušenje ustavnog poretka Republike Hrvatske kada tvrdi (prijevod sa srpskog): '...a u točki 39. potvrđeno je da je u pet napada na RSK, teritorij zaštićen od Ujedinjenih naroda, Hrvatska, kao članica UN-a, izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti! Jer ako se u Haagu dokaže krivnja zapovjednika najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti zapovjednici zvanično sloviti za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Rat koji čine zločinačke akcije nije 'domovinski' i obrambeni, već zločinački i agresorski. Samim time država koja je nastala na zločinu ne može nastaviti postojati, već se njen ustrojstvo mora redefinirati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti Republike Srpske Krajine'»

Dakle, iako postoje ozbiljni hrvatski odvjetnici koji brane nepostojanje «zločina protiv mira» u Statutu Suda, mada i priznaju da je takav zločin očit jedino u agresiji na RH, razvidno je da zločin agresije itekako postoji kada je Hrvatska u pitanju i on se može iščitati iz svih optužnica protiv hrvatskih generala, da bi im se sudilo po izmišljenim optužnicama, a protivno Izvješću Ustavnog suda RH iz 2002. godine u kome npr. piše: *Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na*

kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatile i ratificirala.

Međutim, nedavno je u HAZU održana javna rasprava na kojoj je govoren i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu» u međunarodnom kaznenom pravu. To hrvatski mediji uopće nisu zabilježili. Kao da su znali da je pokazano kako sud u Haagu i s pravne strane jest – blago rečeno – nevjerodstojan sud. Tom prilikom je predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić ustvrdio da se stidi današnjeg međunarodnog prava u kome nema mjesto za zločin agresije. Rekao je također da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Dodao bih kako nešto slično vrijedi i za sve one u Hrvatskoj koji su u tome pomagali tom sramotnom судu.

To ne znači da će Sud u Haagu postupiti u skladu s pravom. Uostalom da se u tako nešto ne možemo nadati pokazali su kada su osudili hrvatske novinare, a Domagoja Margetića i zatvorili, samo zato što su pisali istinu ili onu koju su već objavili suradnici samog suda (Josip Jović), ili ono sa čega je sam Sud skinuo oznaku tajnosti (Domagoj Margetić) ili zato što su okrivljeni istinom branili ili sebe ili svoju domovinu od laži glavne haaške tužiteljice (Markica Rebić i Ivica Marijačić). A da ne spominjemo lažno optužene i osuđene hrvatske junake.

Da je to tako ponajbolje potvrđuje upravo tekst osuđenog Ivice Marijačića („Hrvatski list”, 15. ožujka 2007.):

„Jedan od odvjetnika generala Gotovine, profesor međunarodnoga prava na sveučilištu u Torontu u Kanadi, Payam Akhavan, rekao je voditelju ‘Brisanog prostora’ Goranu Miliću da optužnica protiv generala Gotovine nije ni trebala biti podignuta, zatim da će ovaj odvjetnički tim učiniti sve da se general vrati u Hrvatsku slobodan. Ne može netko biti optužen za deportaciju civila ako su ti civili prije napustili taj teritorij i ako je general Gotovina oslobođao, a ne okupirao teritorij. Takva optužnica u potpunoj je suprotnosti s međunarodnim ratnim pravom, tvrdi ovaj profesor iranskoga podrijetla. Isto je nedavno ustvrdio i u sudnici Haaškoga suda kada se razgovaralo o odvjetničkom prigovoru na optužnicu. Zastupnica optužbe, zamjenica Carle Del Ponte, inače studentica prof. Akhavane, tvrdila je da je *Oluja* bila zakonita, ali da se bez obzira što su srpski civili prije akcije napustili taj prostor, može počiniti ratni zločin samom namjerom prevelikoga topništva. To bi bilo zaista preširoko shvaćanje kršenja međunarodnoga ratnoga prava, uzvratio je njezin prof. Akhavan i posramio zastupnicu optužbe koja je pocrvenjela. Što će biti, odlučit će, naravno, sud. Završavajući intervju s prof. Akhavanom, voditelj Goran Milić rekao je da se tako o generalu Gotovini u Hrvatskoj ne smije govoriti. Nažalost, u pravu je. Hrvatska

ima navodno velike pravne stručnjake, no ni jedan nije govorio ovako kao kanadski profesor: jednostavno, uvjerljivo i istinito. Naši pravni stručnjaci intelektualistički su se priključili općoj kampanji protiv generala Ante Gotovine što su ju nemoralno vodili političari i novinari, umjesto da su sa svojih pozicija prisiljavali hrvatsku podaničku vlast da se na vrijeme pravnim putem bori za svoga generala, za istinu i protiv takve optužnice. Jednostavno, dobrim su dijelom najobičnije prodane duše.”

Naravno, ove Marijačićeve riječi se sigurno ne mogu odnositi na prof. Horvatića.

«Večernji list» od 23. ožujka 2007. javlja o «panici u haaškom tužiteljstvu» Naime, «iz Banskih dvora medijima potvrđuju da je Sanaderova vlada obranama trojice u Haagu optuženih generala ustupila važan dokument iz kolovoza 1995. Tadašnja Vlada pismeno proglašava da je 'Oluja' dovršena 7. kolovoza te nalaže demobilizaciju 70.000 vojnika. Dokument otežava glavnu tezu optužbe – da je počinjen zločinački pothvat. Teško je, naime dokazati zločinački zahvat koji traje tri dana, uz razoružanje i slanje 'izvršitelja' kućama». Da, doista će biti interesantno kako će Sud u Haagu uspjeti «dokazati» ono što im je zadaća zadana od svjetskih moćnika – da je oslobađanje okupiranih područja, zapravo, zločinački pothvat!

3. STVARAO JE DRŽAVU S LJUDIMA S KOJIMA NI KAVU NE BI POPIO

To je taj i takav svijet kojem bez pogovora teže i hrvatske vlasti i oporba. Za taj cilj spremni su žrtvovati i posljednjeg hrvatskog generala koji je zaslužan za stvaranje države. Zar ih predsjednik Tuđman nije sjajno opisao kroz tvrdnju kako je stvarao državu s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio

Ne čudi zato što ih je toliko razbjesnilo oslobađanje generala Glavaša. Pa Glavaš je itekako bio spremnati dati svoj život na početku Domovinskog rata kada je organizirao obranu Osijeka i spriječio uspostavu zacrtane granice Virovitica-Karlovac-Karlobag. Glavaš je i danas svima pokazao da je spremnati dati svoj život za dostojanstvo, i svoje i branitelja i svog naroda. Bili su sigurni da su ga ubili i zato su toliko bijesni. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi navodnu poruku Stjepana Mesića biskupima i akademicima potpisnicima «Apela»: «Želite kaos, a ne pravnu državu». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojavit se na sudu.» Biskupi i akademici su tražili da se Glavašu omogući obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već veseli času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojaviti pred sudom. Nešto tako glupo ne bih očekivao ni od djeteta, a kamoli od predsjednika jedne države, pa makar to bio i Stjepan Mesić. Zato sam čekao demantije iz njegova Ureda, ali – nema ih. Izgleda da je doista Mesić vjerovao da se Glavaš može i mrtav pojaviti na sudu.

Dakle, očito se - kroz suđenje Glavašu - radi o onoj najnovijoj kriminalizaciji Domovinskog rata jer Osijek je zaustavio napredovanje agresora u Slavoniji. Slično je s Lorom, Gospićem, Medačkim džepom, Maslenicom, Olujom...

Dakle, to je taj i takav svijet kojemu teže i Mesić i Sanader i Račan i... Ili im je samo priča koja treba svima zamagliti oči tako da ne vide da jurimo k Zapadnom Balkanu. Zar upravo Mesić nije i bio glavni organizator skupa 2000. godine u Zagrebu. Prvog skupa koji bi trebao omogućiti stvaranje UDB-e tj. Udruženih država Balkana, kako je tu buduću tvorevinu nazvao dr. Zdravko Tomac odnosno Treće Jugoslavije kako je nazivaju mnogi. A poslije tog skupa zaredali su se mnogi sastanci koji to trebaju omogućiti. Čak zapadni diplomati otvoreno najavljuju da će Beograd biti glavni grad takve tvorevine. Istina, možda bi ulogu Josipa Broza trebala pripasti nekome iz Hrvatske. Zato ne čudi što se Mesić i Sanader i drugi jako trude da se nipošto ne zamjere činovnicima iz svjetskih metropola, a u Hrvatskom saboru zastupnici se nadmeću u dokazivanju tko je prvi shvatio da treba bez pogovora slušati svjetske moćnike odnosno tko im bolje služi.

Jasno nam je da je Tuđman znajući kakvih ima ljudi među onima s kojima je stvarao državu i inzistirao da se u Ustav ugradи članak o zabrani balkanskih integracija.

Račan nije ispunio dva očekivanja svjetskih moćnika:

1. Nije uhapsio generala Gotovinu; i
2. Nije promijenio taj članak Ustava.

To i nije mogao napraviti jer je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven protiv toga. On je morao započeti taj proces kroz tzv. detuđmanizaciju, odnosno rashrvačivanje Hrvatske. Potom su svjetski moćnici morali ići na detuđmanizaciju HDZ-a. Da je to uloga Sanadera i njegova HDZ-a najavio sam riječima izrečenim mnogo prije izbora na kojima je pobijedio i došao na vlast: «Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu!»

Što sam mislio pod time jasno je i iz glavnog postignuća današnje stranke koju je stvorio dr. Tuđman: omogućili su – hapšenje Gotovine.

Ostaje još promjena Ustava i brisanje Tuđmanova članka o zabrani balkanskih udruživanja. Međutim, može li se očekivati da to uopće treba učiniti kada su i dosadašnje radnje protuustavne i nikom ništa. Ako se ipak bude išlo na promjenu tog članka Ustava, zar to koalicija HDZ-SDP-HNS ne može lako napraviti. Pa zar nisu pokazali kako dobro funkcioniraju baš na slučaju generala i saborskog zastupnika Branimira Glavaša?

Ipak najvjerojatnije će se to uradilo na zaobilazan način – preko potpisivanja novog Srednjoeuropskog sporazuma o slobodnoj trgovini (CEFTA), kao i Vijeća za regionalnu suradnju. Milovan Šibl piše u «Hrvatskom listu» od 22. ožujka 2007.: «Ministri vanjskih poslova Treće Jugoslavije ovih dana su u Zagrebu, u nazočnosti činovnika Europske unije, usvojili dvije odluke iz kojih se vide namjere tvoraca nove stare tvorevine. Prva odluka govori o postupku za imenovanje glavnoga tajnika tzv. Vijeća za regionalnu suradnju, a druga propisuje postupak za određivanje mjesta gdje će stolovati tajnik i tajništvo spomenute tvorevine. Sve u svemu, za nepuna dva mjeseca, početkom svibnja, naći ćemo se povezani u regiji koju, da se ne zavaravamo, valja nazvati Trećom Jugoslavijom.

To područje, južno od Slovenije, a sjeverno od Grčke, bit će naše okruženje, siromašno okruženje, jer četiri i pol milijuna stanovnika Hrvatske ostvaruje polovicu bruto društvenoga proizvoda te zajednice, jednako kao preostalih dvadeset i tri milijuna stanovnika (...) Sastanak ministara vanjskih poslova regije uglavnom je zatajen građanima, kao što je zatajena i tzv. regionalna suradnja u posljednjih šest godina i svi ugovori koje je Hrvatska u tom razdoblju potpisala (...) Da bi se donekle umirilo hrvatske građane, predviđa se da prvi glavni tajnik bude Hidajet Bišćević, a sjedište tajništva da bude Sarajevo, premda je u konkurenciji i Beograd koji je predložio Vuk Drašković.»

Cilj svjetskih moćnika, kada su omogućili i sudjelovali u velikosrpskoj genocidnoj agresiji na Hrvatsku, bio je da u ratu ostvare ono što danas ostvaruju u miru – očuvanje Jugoslavije, pa ma kako je nazivali. Najgore je to što u tome imaju potporu svih parlamentarnih stranaka u Hrvatskom saboru. To komentira i Šibl u istom tekstu: «Sve parlamentarne stranke prihvaćaju politički uvjet Europske unije – stvaranje Treće Jugoslavije. U odnosu na neovisnu i suverenu državu kakva je izvorena u ratu, to je protuustavan, izdajnički čin. Nitko u Saboru uopće ne postavlja pitanje kakav je to politički uvjet, nitko se ne pita kako to da niti jedna država dosad, u pedeset godina Europske unije, nije imala sličan uvjet. Pritom je pravi absurd da se Hrvatska tjera u zajednicu iz koje se je teškim ratom oslobodila. Osim toga, prema procjenama stručnjaka, izravne i neizravne štete koje su Srbija i Crna Gora nanijele Hrvatskoj iznose preko tristo milijarda dolara.»

4. ŠTO NAM JE ČINITI?

Odgovor na ovo pitanje i nije jednostavan. Sadržan je u prihvaćanju onoga što je o nama rekao Papa Ivan Pavao II. Proglasio nas je 'narodom nade', za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode. Slično su o nama govorili i drugi, kao npr. francuski vojni biskup. A to se sigurno ne može postići bespogovornom poslušnošću. Čini mi se da sam bio na dobrom tragu kada sam još 2002. godine tvrdio da naš stav treba biti: MI HOĆEMO U EU ALI POD JEDNIM UVJETOM: DA NAM SE ISPRIČAJU ZA SUDJELOVANJE U VELIKOSRPSKOJ AGRESIJI NA NAŠU ZEMLJU!

Da smo to stalno i uporno ponavljali ne bi im ni na pamet palo da nas mogu utjerati u nekakvu UDB-u. Sud u Haagu bi im bio besmislen jer stalnim ponavljanjem takvog zahtjeva oni ne bi mogli, prema naputku kineskog filozofa i pisac Sun Tsu-a «iskoristili rad najnižih i najodvratnijih ljudi». Takav stav pokazao bi im da ne želimo biti s onima koji su spremni davati ordene za dopuštanje ili sudjelovanje u genocidu, a kad ne želimo biti s takvima, još manje im može uspjeti utjeravanje u UDB-u. Konačno, a kada bi se ispričali, pokazali bi da su spremni promijeniti se na bolje, tj. da je «narod nade» uspio ostvariti naum Svetog Oca!

**J. PEČARIĆ, ZLOČINAČKI SUD U HAAGU,
ZAGREB, 2008.**

**Akademik Dubravko Jelčić,
UZ KNJIGU JOSIPA PEČARIĆA «ZLOČINAČKI SUD U
HAAGU»**

Danas više nema nikakve dvojbe: Haaški tribunal, tako zvani ICTY, osnovan odlukom Ujedinjenih naroda da u njihovo ime sudi za ratne zločine počinjene u razdoblju od 1990. do 1995. na prostoru bivše Jugoslavije, bit će još dugo u hrvatskom političkom životu i hrvatskoj političkoj povijesti izazovna tema, kojoj će jedni pristupati racionalno, rigoroznom znanstvenošću, na temelju međunarodnoga prava, a drugi emotivno, na temelju vlastitih iskustava i osvjedočenja. Ali. kakav god taj pristup bio, danas je to sve izglednije. zaključak će i u prvom i u drugom slučaju biti isti: daje taj sud, politički manipuliran iz tajnih ali prepoznatljivih međunarodnih krugova, postao (i da će to zauvijek ostati) pojam, inkarnacija, upravo školski primjer anti-pravde i nepopravljiva sramota i Ujedinjenih naroda koje su ga osnovale i Europske Unije, koja ga priznaje i prihvaca samim time što svoje odluke donosi respektirajući njegov "pravorijek", iako i njenim dužnosnicima mora biti jasno, da su procesi pred njim daleko od pravne regularnosti ne samo s obzirom na klasično rimsко pravo nego i na reformiranu anglosaksonsku varijantu prava i pravosudne prakse.

Josip Pečarić shvatio je tu temu kao ključ za razumijevanje aktualne hrvatske stvarnosti, kao bitnu razdjelnici u hrvatskom društvu danas. Baveći se ustrajno tom temom, istražujući sve aspekte iz kojih ju je moguće što dublje raščlaniti. Josip Pečarić znao je već odavno ono što danas zna svaka prosječna pamet: da

Haaški tribunal ima dvostruka, ako ne i trostruka mjerila pravde, da ni u kom slučaju ne polazi od činjenica, da njih niti priznaje niti poštije, da ne priznaje istinu niti se trudi da je spozna i afirmira, jer je njegova zadaća *a priori* određena: izjednačiti krivnju krvnika i njegove žrtve, osumnjičiti i na kraju osuditi žrtvu što se uspjela obraniti. Da bi to postiglo Tužiteljstvo se besramno služi najsramnijim sredstvima koja se uopće mogu zamisliti: krivotvoriti istinu, dovodi svjedočke koji svojim "svjedočenjem" dokazuju svoju potpunu nekompetentnost, jer svjedoče o nečemu što su samo čuli a nisu vidjeli, pa čak ni bili u blizini događaja o kojima govore. Dirigirano iz nekog nepoznatog ali prepoznatljivog stožera političke moći, Tužiteljstvo optužuje za zločine (zapravo: "zločine") koji se nisu dogodili, a ignorira zločine koji su se stvarno dogodili i koji su poznati širokoj, ne samo hrvatskoj javnosti. Najdrastičniji primjer politički kondicionirane usmjerenoosti i (ne)uspješne manipulacije Tužiteljstva (a onda i samoga Suda, koji takve proizvoljne, neutemeljene i prozirno tendenciozne optužnice prihvaca), jest Knin na jednoj i Vukovar na drugoj strani. Optužiti hrvatsku vojsku daje u oslobođilačkoj akciji 1995. prekomjerno granatirala Knin (u kome nije bilo više od deset porušenih kuća), a istodobno amnestirati krvce za totalno razaranje Vukovara 1991. (u kome nije ostalo ni deset cijelih kuća), to je *moral insanity*, školski primjer ne samo apsolutne insuficijencije najelementarnijega pojma o moralu i etici koja o njemu poučava nego s pravom se može reći, dokaz dijabolične svijesti i europske političke elite suvremenoga svijeta.

Ako je netko još nedavno mogao i dvojiti oko toga, danas, poslije izjave Carle del Ponte, koju i Pečarić spominje, da su Hrvati podli kurvini sinovi, takve dvojbe više ne bi smjelo biti. Ali, budući da se nitko iz aktualne hrvatske vlasti nije ni riječju osvrnuo na tu izjavu, ispada da se oni s njom slažu (*qui tacet consentire videtur*), a ako je tako, onda hrvatski narod ima i pravo i dužnost javno, jasno i glasno reći da odbija uvredljivu izjavu švicarske ljetopitice, da je svojom izjavom kvalificirala ponajprije samu sebe, a u Hrvatskoj samo one koji su joj prostirali crvene tepihe, one koji nas nedostojno predstavljaju gutajući njezina ponižavanja na svakom koraku uz znakove otvorenog prezira.

Hrvatska se danas ne dijeli više na ljevicu i desnicu, kako nam iz dana u dan. uporno i dosadno trube polupismeni novinski skribenti, nego na svjesnu i nesvjesnu, ponosnu i pokorenu Hrvatsku, Hrvatsku, naime, koja saginje leđa pred nametljivim i samozvanim gospodarima svijeta, koja im kastorski liže pete i prostire crvene tepihe da bi, kako ono s prezicom reče Kranjčević, dobila svoju "masnu kobasu", i onu drugu, samosvjesnu, ponosnu Hrvatsku, koja zna da narod bez dostojanstva i nije narod nego amorfna masa. A ta većinska, ponosna Hrvatska nije masa nego narod, jer je samo narod mogao stoljećima odolijevati bezbrojnim svojim Efijaltima i pobijediti i neusporedivo nadmoćnijeg neprijatelja, pa je s razlogom uvjeren, da će im i sada odoljeti i pobijediti ih.

Zagreb, 25. svibnja 2008.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «ZA HRVATSKE VREDNOTE»

U ZAGREBU

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste se u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje knjige «Za hrvatske vrednote». Bez vaše podrške bilo bi besmisleno pisati ovu i slične knjige.

A ovakvih knjiga ne bi bilo da nema donatora, jer knjige koje govore o hrvatskim vrednotama nisu dobrodošle u ovoj državi. Dozvolite mi da ovdje istaknem sa zahvalnošću samo jednog donatora koji je pomogao i tiskanje ove knjige. To je g. Ivo Paradžik: Veliko hvala g. Paradžik!

Posebna zahvalnost ide današnjim predstavljačima.

Poznato vam je da je akademik Dubravko Jelčić moj prijatelj koji je itekako zaslužan što pišem ovakve knjige, mnoge je on i predstavljao, a imamo i tri knjige u suautorstvu. Na izvjestan način to bi mogli reći i za ovu iako nema njegovih tekstova u njoj. Naime, glavni dio knjige su apeli i pisma grupe akademika i ne samo njih, a bez kolege Jelčića sve to bi doista bilo mnogo teže ostvariti.

Gospoda Milovan Šibl i Benjamin Tolić su poznati hrvatski publicisti. G. Šibl je predsjednik, a g. Tolić dopredsjednik stranke i pokreta «Jedino Hrvatska», koja je i organizator ovog predstavljanja. Kao član «Hrvatskog bloka» i sam pripadam tom pokretu. Neka mi zato oproste drugi itekako važni čimbenici «Jedino Hrvatske» kao što su npr. «Hrvatska čista stranka prava» ili «Generalski zbor» što će ja govoriti o djelovanju «Hrvatskog bloka». Naime «Jedino Hrvatska» i jest početak ostvarivanja onoga što «Hrvatski blok» zagovara od trenutka kada smo ga osnivali. Pa sam naziv stranke o tome govoril! A da je to doista tako pokazat će vam i citirajući ono što sam govorio na nekim osnivačkim skupštinama «Hrvatskog bloka».

Tako sam u Sinju, 21. 12. 2002. rekao i slijedeće:

Zato je, po mom mišljenju, bio i neminovan nastanak Hrvatskog bloka kada je u HDZ-u pobijedila opcija koju je odmah nakon nedavnog Sabora HDZ-a razgolito sadašnji predsjednik te stranke rekavši da HDZ neće organizirati velike prosvjede kada budu stigle nove optužnice iz Haaga. I doista, danas kada su one stigle u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se s neistomišljenicima.

Podsjetit će vas da je nešto slično bilo i kada je Mesić umirovio naše generale. Sanader je izjavio da bi i on to isto učinio, ali bi prvo s njima razgovarao. A učinio je još nešto. Upravo u to vrijeme smijenio je tadašnjeg potpredsjednika Sabora. Sjećate li se tko je to bio? Dr. Ivić Pašalić!

Nenad Ivanković u knjizi "Mesiću i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika Globusa od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimиру Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o

Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"

Govori li to nama stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Avganistanom, već sa slučajem Bobetko? Jesu li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Vjerujem da vi dobro znate da je najvažniji razlog sukoba u HDZ-u i bio zbog toga što su mnogi, a puno ih je danas u Hrvatskom bloku, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazinama. (...)

Zato je za hrvatsku državu itekako značajno što postoji Hrvatski blok i sve druge stranke i pojedinci koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske. Često puta ponavljam pa će i ovom prigodom da Hrvatski blok treba slijediti riječi biskupa Jezerinca: "Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." To bi bila ponosna Tuđmanova Hrvatska i na Hrvatskom bloku je da zajedno sa srodnim strankama to i ostvari.

Slično sam govorio i u Virovitici 19. 7. 2003. Izdvojiti ću samo slijedeće:

A da se ništa nije promijenilo u politici današnjih vlastodržaca pokazuje tvrdnja Predsjednika Mesića da su krivi HDZ i Tuđman osobno jer generalu Gotovini, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Međutim, nije ništa bolji ni komentar koji je u svezi s tim dao predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. U TV emisiji Meridijan on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ(...)

U govoru navodim i komentar Tihomira Dujmović, iz «Glasa Slavonije» od 4. srpnja 2003. Izdvojiti ću samo ovaj dio:

No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan. Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima...

Iste argumente objavio sam i u članku «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» koji je objavio «Fokus» 18. srpnja 2003. s naznakom «Iz Hrvatskog bloka». Pitanje je postavljeno prije dolaska Sanaderovog HDZ-a na vlast, a često sam postavljao od kada jest na vlasti. Obično bih dobio odgovor kako nema razlike. Međutim, moje mišljenje koje je bilo dano u podnaslovu članka je – morat ćete priznati – mnogo preciznije: «Mesić je uzor Sanaderu!» Mislim da je danas

poznata i moja stara tvrdnja kojom sam opisao mogućnost pobjede Sanaderovog HDZ-a na izborima: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

Za razumijevanje svih tih događanja od izuzetne je važnosti nešto što je nedavno prilikom dodjele nagrade prof. dr. Miroslavu Tuđmanu za njegovu knjigu «Vrijeme krivokletnika» rekao akademik Ivan Aralica. Naime, Aralica i Pašalić su kao tadašnji dopredsjednici Županijskog i Zastupničkog doma Hrvatskog državnog sabora bili nazočni na jednom sastanku «trećejanuarskih» vlasti na kome je Račan govorio o zahtjevu svjetskih moćnika o prepustanju nadležnosti Sudu u Haagu nad operacijama za oslobođanje hrvatskog okupiranog teritorija. Tome se suprotstavio i Aralica, ali i izuzetno snažno dr. Ivić Pašalić. Pašalić je to ponovio i u Saboru. Aralica je ustvrdio da je upravo to i najveći razlog svim napadima na dr. Pašalića koji traju do današnjih dana.

Očito smo mi u «Hrvatskom bloku» kao i drugi u «Jedinoj Hrvatskoj» dosljedno na tim pozicijama. Danas su na njima i mnogi drugi koji su, nažalost, to shvatili mnogo kasnije. Neki od njih su tvrdili da nas koji smo tada govorili to što oni govore danas treba rastrgati kao paukovu mrežu. Mi nismo zlopamtila. Drago nam je što su nam se kasnije pridružili u našim tvrdnjama.

Kao što ste vidjeli iz govora iz 2002. godine mi smo uvijek govorili kako je *značajno što postoji Hrvatski blok i sve druge stranke i pojedinci* (istakao J.P.) *koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske*. Iako bi bilo prirodno da se okupe oko nas jer smo mi zagovarali ove ideje mnogo prije drugih mi smo i tada kao i danas pozdravljali sve koji se udružuju i djeluju u tom cilju. Danas postoji nekoliko takvih inicijativa. Svjesni smo da bez udruživanja svih takvih inicijativa nećemo imati uspjeha, pa uvijek pozivamo i druge da sudjeluju u našim akcijama. Uostalom i ova knjiga je posvećena generalu Glavašu koji je na strašan način morao spoznati što je značilo to što je omogućio – kako je i sam priznao prijevarom - Sanaderovu pobjedu.!

Ali vratimo se samoj knjizi. Ono što je najvažnije rečeno je u pismu koje ide uz posvetu generalu Glavašu. Ponovit ću ga:

*Generale, obranivši Osijek obranili ste Hrvatsku! Zato Vam danas sude!
Akademik Josip Pečarić, Zagreb, 17. travnja 2007.*

Zahvaljujem svima koji se slažu sa tom tvrdnjom i koje su to moje pismo supotpisali na primjerku knjige koji ćemo uručiti našem generalu.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «TUĐMANOVE TRI SEKUNDE»

U Zagrebu

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvalujem se «Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji» što nam je omogućila ovo predstavljanje kao i samim predstavljačima akademiku Petru Stričiću, književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću i prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznavao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobođimo srpskog ropsstva i stvorimo državu, vidićete kako naši kradu. Svak nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu kralji i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje «tri sekunde» i da će «napraviti Hrvatsku»! Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporučku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

S ponosom! Doista sam ponosan onim što sam napisao o Hrvatskom predsjedniku i to baš s akademikom Jelčićem. (Dozvoli te mi digresiju: ne razumijem zašto se jedinoga hrvatskog predsjednika naziva prvim hrvatskim predsjednikom. Onaj poslije njega jeste predsjednik RH, ali sigurno nije hrvatski predsjednik.) Prva moja knjiga *Srpski mit o Jasenovcu* bila je odgovor na Bulajićevu knjigu *Tuđmanov Jasenovački mit*. Slijedio je i nastavak te knjige i još nekoliko knjiga posvećenih Ocu hrvatske države. Mogao bih slobodno reći da su sve moje publicističke knjige, a ima ih 21, nastale zbog napada na hrvatsku državu, a napadi na Tuđmana su u biti napadi na državu koju je napravio. Braniti državu koju nam je napravio ili njega - isto je.

A ta država i način na koji ju je napravio jest naš **ponos**. Već sam napisao da je deset Tuđmanovih godina deset najponosnijih godina u mome – vjerujem i u vašim životima.

Budite normalni ljudi, po mogućnosti Hrvati! Sigurno oni koji nisu normalni ljudi nemaju zbog čega biti ponosni. Želja da budemo Hrvati je Tuđmanova želja da nam iznad svega bude interes našeg naroda – njegov ponos i dostojanstvo. Ali njegov takav zahtjev pokazuje da je itekako bio svjestan, onoga što nam je poručio i Bušić: bio je svjestan da će doći sadašnji trenutak Hrvatske – trenutak koji je u potpunoj suprotnosti s Tuđmanovom ponosnom Hrvatskom. Takvu Hrvatsku bih nazvao - Pusićkinom Hrvatskom. Vjerojatno će netko biti iznenaden što mislim da je Vesna Pusić najznačajnija politička figura današnje Hrvatske. Pa smanjio joj se broj zastupnika u Saboru. Kao da nisam bio dobar prognozer kada sam knjigu *Hrvatske vrednote* završio govorom na prosvjednom skupu «Nećemo u Treću Jugoslaviju» (a taj govor je dan i na kraju spomenute Marčinkove knjige) gdje tvrdim kako «gazdama trebaju još bolje sluge. Već su pokazali kako u novim vlastima žele HNS Vesne Pusić. Vidjet ćemo samo s kime: s prošlim ili sa sadašnjim vlastima. Tko su im bolje sluge?» A Pusićka nije dio vlasti.

Međutim, zar nije bila u pravu kada je tvrdila kako Sanader sprovodi njenu politiku? Zar ne bi od Pusićkinog HNS-a očekivali ono što smo doživjeli od Sanaderovog HDZ-a (locirali su, identificirali, dali uhititi i transferirati). A s druge strane tih nekoliko mjesta uzeo joj je Milanović njenom retorikom. Pusićka nije mogla zaplašiti državotvorni dio hrvatskog naroda, ali je to mogao Milanović kao čelnik jedne od dvije najjače stranke. Pusićkinom retorikom utjerao je strah u kosti mnogim državotvornim Hrvatima i natjerao ih da glasuju za Sanadera. Za «manje zlo». Doista je manje zlo uhapsiti Gotovinu od – ne uhapsiti ga, zar ne? Naravno, ne mogu znati jesu li se Sanader i njegov pulen iz MVP-a Milanović dogovorili, ali sve me podsjeća na vrijeme provedeno u Australiji. U Parlamentu se preko dana «kolju» vladajući i oporbeni političari, a na večeri su u istom klubu, čiji su članovi, i smiju se «ovcama» koje njihovo «klanje» ozbiljno shvaća.

Iako Vesna Pusić nije dio vlasti Hrvatska je onakva kakvu ona želi. Čini mi se da ipak nisam pogriješio. Hrvatska je onakva kakvu žele oni koji su podržavali velikosrpski nacizam. Svjetski moćnici su ga podržavali i izravno i neizravno. Domaće pristaše ga nisu mogle izravno podržavati već su to činili i čine neizravno. Nažalost nitko i jedne i druge nije nazvao onako kako treba nazivati one koji na bilo koji način danas sudjeluju ili podržavaju nacističke pokrete – neonacistima. Ili barem njihovim simpatizerima. I kada ih mi ne nazivamo pravim imenom oni izmišljaju imena nama i našoj borbi za slobodu. Kada mi njih ne nazivamo neonacistima oni će tvrditi da je obrambeni rat »zločinački pothvat zločinačke organizacije«. Umjesto da tražimo od svjetskih moćnika da nam se barem ispričaju zbog svoje podrške ili/i zbog svog sudjelovanja i u velikosrpskom nacističkom pokretu i tako se odreknu svog neonacističkog djelovanja, dajemo njihovom sudištu da sude onima koji su pobijedili nacizam. Pa čak to radimo doma – krivotvoreći dokaze da bi gazdama pokazali koliko smo dobre sluge.

A kada činimo to, onda nije čudo što dozvoljavamo da nam osporavaju jezik, ili kroje udžbenike iz povijesti. Tako Miljenko Pajalić u «Hrvatskom listu» od 31. siječnja 2008. kaže:

Zamislite samo udžbenike povijesti u Velikoj Britaniji i SAD-u, u kojima bi bila izjednačena krivnja za početak II. svjetskog rata ili bi Britanci i Amerikanci bili prikazani kao zločinci zbog prekomernoga bombardiranja Dresdена i nekih drugih njemačkih gradova.

U pravu je kada kao primjer uzima nacizam jer piše o neonacističkim udžbenicima povijesti i o onima koji ih podupiru - iako ih tako ne naziva. Radi se o okruglom stolu povodom Dodatka udžbenicima iz povijesti. Ali, pogledajmo tko je na tom Okruglom stolu, među ostalim, podupirao takve neonacističke udžbenike: potpredsjednik vlade, savjetnik predsjednika države, predsjednik HHO-a.

Isti Okrugli stol podsjeća na nacizam i Milovana Šibla u istom broju «Hrvatskog lista» pa nastup potpredsjednika vlade komentira:

Prema 'nauku' spomenutoga potpredsjednika vlade, agresor u 2. svjetskom ratu mogla bi biti i Poljska ako se 'pluralistički' pogleda na događaje.

Treba li vas podsjećati kako Milošević, kao i Hitler i Mussolini, pripada ljevičarima koji su se ognuli nacionalizmom – dakle nacional-socijalizmom, ili pak da su Miloševićeve krilatice kojima je pokrenuo velikosrpski nacistički stroj bile prerađene Hitlerove krilatice. Tako je Milošević govorio o Srbiji i Crnoj Gori kao o dva oka u glavi, a Hitler o Njemačkoj i Austriji. Hitleru će Njemačka biti svjetski faktor ili je neće biti, a Miloševiću će Srbija biti cijela ili je neće biti. Konclogori su bili dragi obojici. Istina Milošević je tu dodao i one za silovanja! A ono o salati što su mu pjevali sigurno je drago njihovim pristašama u Hrvatskoj.

Spomenimo i to da su na neke udžbenike iz povijesti, u kojima se mnogo više prikriva ovakav pristup autora nego u ovom Dodatku (čak i od istog autora), svojevremeno svojim pismom reagirali 20 akademika i 10 povjesničara. Tu su bila sva trojica akademika s današnjeg predstavljanja s time da treba posebno istaći da je kolega Strčić bio jedini akademik povjesničar koji je potpisao to pismo!

I Sanader i Milanović su postigli ono što želi i Pusićka - Hrvatska desnica praktično više ne postoji. S nestankom hrvatske desnicom nestaje i ponos i dostojanstvo, jer s njima nestaju istinski zagovornici ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Nestaje ono najvrjednije što nam je ostavio Otac hrvatske države. Zato je ova knjiga i nastala **radi ponosa** koji treba vratiti našem narodu! Mi koji smo doživjeli deset Tuđmanovih godina, znamo što je ponos i dostojanstvo. I to ispunjava naš život. A ova knjiga je i pisana zbog ponosa budućih generacija. Vjerujemo da će i oni doznati što je to. Da će i oni doznati to što nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman!

U Zaboku

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se Ogranku Matice hrvatske Zabok na organiziranju ovog predstavljanja. Posebno to činim

zato što sam nedavno doznao kako je Ogranak Matice hrvatske Šibenik prošle godine smatrao nezgodnim organizirati predstavljanje moje knjige «Za hrvatske vrednote» u kojoj se – među ostalim – govori i o nekim akcijama akademika, biskupa, povjesničara u kojima smo sudjelovali i akademik Jelčić i ja. Zahvaljujem se posebno predstavljaču književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću, koji je knjigu predstavio i u Zagrebu. Evo kako su u «Hrvatskom listu» (7. veljače 2008.) prikazali njegov nastup: «Đuro Vidmarović svoj nadahnuti osvrt na knjigu i Tuđmana završio je konstatacijom da je 'Tuđman svjetionik i, dok ga budemo slijedili, bit će nas, a ako ne, tko zna što će biti s nama.'»

Svoj govor na tom predstavljanju počeo sam ovako:

«Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman »dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznavao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobođimo srpskog ropsstva i stvorimo državu, vidićete kako naši kradu. Svak nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje 'tri sekunde' i da će 'napraviti Hrvatsku'! Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!»

Naravno ponosan sam što sam mogao i što sam zajedno s akademikom Jelčićem pisao o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

U knjizi će te vidjeti kako se više puta vraćao na jednu drugu Tuđmanovu rečenicu. Naime, kako konstatiram na str. 116. često nam je znao reći kako

«moramo voditi računa da živimo 'u tom i takvom svijetu'.»

Odmah sam je i prokomentirao ovako:

«Drugim riječima, živimo u svijetu kojim vladaju moćnici koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku, bolje reći učinili su sve kako bi onemogućili njezin nastanak.»

Naravno, akademik Tuđman je povjesničar pa u toj rečenici možemo iščitati i ono o čemu piše Tomislav Jonjić u članku «EU nasilje u Hrvatskoj» («Hrvatski list», 7. veljače 2008.):

«Sva je hrvatska povijest od 1918. do 1941. povijest europskoga ignoriranja hrvatske potlačenosti: hrvatske jauke i prosvjede ne čuje ni Mirovna ni Genovska konferencija. Radić i Trumbić u dvadesetim, a Pavelić, Krnjević, Košutić i Maček u tridesetim godinama uzalud obijaju ženevske, londonske, pariške i rimske pragove; jedni u ime reformirane, popravljenе Jugoslavije, drugi u ime neovisne Hrvatske, svi s istim neuspjehom. A ipak, hrvatski nacionalizam ustraje u svojoj europskoj dimenziji, stalno podsjećajući na to da nema slobodne Europe bez slobodne Hrvatske, ni slobodne Hrvatske bez slobodne Europe, odnosno, kako se Šufflay – plaćajući usput danak tadašnjim retoričkim figurama - izrazio 1924.: '...Na rubu Balkana, na granici Zapada i Istoka, katoličanstva i pravoslavlja, europske kulture i barbarstva, ime hrvatsko, krv hrvatska ne znači samo naciju! Hrvatska krv tu znači civilizaciju. Hrvatstvo je tu sinonim za sve što je lijepo i dobro stvorio europski Zapad'. Ono što je u Hrvata najvrjednije, jest njihov 'smisao za zapadnu civilizaciju i za čovječnost'. (...) Tadašnja je 'demokratska Europa', međutim, po običaju, imala više sluha za diktatorski režim Aleksandra Karađorđevića nego za prava i zahtjeve nesrpskih naroda. (...) U svibnju 1945. zbilo se da je Hrvatska svedena na objekt, a zločin razaranja hrvatske države i uvođenja novoga oblika neslobode ipak se dogodio, u još gorem obliku nego 1918. godine. Hrvatska je ponovno postala plijenom nasilne i neprirodne jugoslavenske tvorevine, a u komunističkoj je tiraniji politički život skoro zamro.»

A da i ne govorimo što je taj i takav svijet učinio 1991. i što nam čini sve do danas. Izravno i neizravno sudjeluje u velikosrpskoj nacističkoj agresiji na Hrvatsku. Poraženi pretvaraju sud u Haagu, dakle sudište za ratne zločine, u sud na kome se sudi onima koji su obranili svoju domovinu i porazili velikosrpski nacizam. Čak i izmišljaju zločine pa je za njih obrana svoje domovine »zločinački pothvat zločinačke organizacije» a zločinac im je cijeli hrvatski narod.

Pri tome treba posebno istaći činjenicu da je to kriminalno ponašanje Suda u Haagu, koje ja nazivam »zločinačkim pothватом злочиначког суда», postalo očito tek nakon Tuđmanove smrti. Dapače, čekali su njegovu smrti i promjenu vlasti u Hrvatskoj, čekali su punih sedam mjeseci, da bi donijeli prvu presudu Blaškiću. Jasno im je bilo da s Tuđmanom na čelu Hrvatske, nikada ne bi vidjeli nekoga hrvatskog generala u Haagu. A Tuđman nije mogao ni predvidjeti da će oni toliko nisko pasti. Uostalom svjedoci smo kako danas sami djelatnici tog Suda iznose svoju sramotu, sramotu samog Suda i sramotu organizacije koja ih je osnovala. Optužuju jedni druge da bi skinuli sramotu sudjelovanja u radu takvoga suda, a zapravo iznose sve ono što potvrđuje moju tvrdnju o »zločinačkom sudu». Zar ima većeg zločina od toga što oni rade cijelom jednom narodu?

Pri tome ne umanjujem činjenicu da postoje mnogi u Hrvatskoj koji im pomažu u tome. Pa Matoš je rekao da među Hrvatima ima više izdajica nego svi europski narodi zajedno. Problem je u Hrvata što baš i ne znaju u miru izabrati one koji vode računa o interesu naroda. A Tuđmanu je bio važan jedino njegov hrvatski narod i interes njegova naroda. Beskrajno je vjerovao svom narodu i zato je jasno da iz njegove poruke da *moramo voditi računa da živimo "u tom i takvom svijetu"* slijedi i to kako je on svjestan činjenice da smo mi kao narod, kada se izuzme taj dio o kojem je pisao Matoš, ali i Šenoa i Šegedin pa i sam Tuđman, mnogo iznad onih koji u današnjem svijetu odlučuju – pa i o našoj sudbini.

Zato često i uporno navodim riječi bivšeg francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta (vidjeti "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Ovdje ću ponoviti i kako mi je te njegove riječi prokomentirao don Andelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plaćnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Andelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..."! Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtitи dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

A mi hapsimo, šaljemo stranom суду ili sami sudimo one koji su predvodili tu vojsku! Danas suditi onima koji su se izborili za slobodu svoga naroda postaje simbol za ono što je, kako reče Šufflay, stvorio europski Zapad.

Tuđman tako nešto sigurno ne bi dopustio i time bi pomogao tom isto Zapadu! Vjerojatno ne bi ni želio da njegov narod bude zajedno s takvima. Naravno, ne bi se ni oni tako ponašali da je na čelu Hrvatske tako snažna osobnost kao što je to bio naš predsjednik.

Eto tome i takvom velikanu je posvećena ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon predstavljanja u Zagrebu:

Dragi prijatelju, upravo sam pročitao tvoju i Jelčićevu knjigu „Tuđmanove tri sekunde“, i osjećam potrebu obratiti ti se sa nekoliko riječi.

Knjiga je odlična, ona je mješavina dokumentiranih i autentičnih događaja i promišljanja autoriteta jednoga (dvojice) znanstvenika o njima. Na taj način dobivamo sublimaciju cjeline tj. saznanja o samim događajima koje si revno i strastveno pratio i u mnogima sudjelovao. Knjiga je pisana stilom rasnoga i nepokolebljivoga domoljuba, Hrvata, kako Ti kažeš.

U njoj ne postoji nimalo pristranosti jer si sve argumentirano objasnio, a ako i postoji pristranost, jedina koja se u knjizi očituje je neizmjerna ljubav za svoj narod i državu, koju otvorena srca iskazuješ, i ona je poželjna. Danas je to opet najveći krimen, ljubiti svoju zemlju i naciju, ali ja znam da Ti nećeš odustati.

Oprosti mi ako se u mojem pismu provlači patetika, nastojim ju izbjegići, ali kako ju je moguće izbjegići kada opet imam – osjećaj da nam država, zahvaljujući slavoserbima, izmiče.

Moram Ti reći još nešto što mi je žao. Žao mi je kao Hrvatu, što nemamo više vrhunskih intelektualaca koji su spremni na vječnu borbu za domovinu. Kada ih više shvati da rad za domovinu ne može biti kampanjski nego da to mora biti život tj. da treba živjeti za domovinu, onda će se stvari početi popravljati na bolje.

Tim više je tvoja spisateljska djelatnost vrjednija i tvoja hrabrost je dragocjen primjer kako se živi i bori za DOM.

Hvala Ti!

U Zagrebu, 5. veljače 2008.

Josip Miljak, predsjednik HČSP-a

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

Tribina «Hrvatsko slovo uživo»

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvalujem se «Hrvatskom slovu» što je u program tribine «Hrvatsko slovo uživo» uvrstila predstavljanje ove knjige. Naravno posebno se zahvalujem i predstavljačima akademiku Petru Strčiću i književniku Đuru Vidmaroviću. Sami ste svjedoci toga kako je to bio dobar izbor za predstavljače ove knjige.

I danas kao i na prethodnim predstavljanjima ove knjige mogu konstatirati kako je sve što povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

Naravno ponosan sam što sam mogao pisati i objaviti tekstove i knjige o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu, a posebice sam ponosan što je ova knjiga urađena zajedno s akademikom Jelčićem. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle, pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

Da je to doista tako vidljivo je iz dana u dan. Evo pogledajmo zadnji broj «Hrvatskog lista» (21. veljače 2008.). Naslov teksta Radovana Pavića je *Svi ucjenjuju Hrvatsku, a ona se svima klanja!*

A koliko je i ova knjiga aktualna i danas pokazuje na primjer tekst admirala Davora Domazeta Loše u istom tjedniku u kome pokazuje kako je general Ante Gotovina «spriječio katastrofu veću od Srebrenice». Naravno radi se o spašavanju Bihaća operacijama Zima-94 i Ljeto-95. Ovdje treba posebice istaći slijedeće Domazetove riječi:

U jesen 1994. Srbi prosuđuju da su stvorenini politički i vojni uvjeti za napadnu operaciju na 'zaštićeno područje Bihaća. U prilog ovakvoj prosudbi ide i činjenica da su Britanci i Francuzi opstruirali američku namjeru o provedbi jačih udara zračnih snaga NATO-a na srpske položaje oko Bihaća i općenito u Bosni i Hercegovini. Ne samo to, nego kad su srpske snage ušle u predgrađa Bihaća, predlagali su ostalim članicama NATO-a da se Srbe proglaši pobjednicima u ratu.

Na ove činjenice više puta je ukazivano u ovoj knjizi tj. prirodno je da danas oni koji su izravno i neizravno sudjelovali u velikosrpskim genocidnim pothvatima danas za njihov neuspjeh sude onima koji su najzaslužniji što do tih od njih odobrenih i njima poželjnih genocida nije došlo. Naime, operaciju Zima-94 vodio je general Gotovina. On je vodio i operaciju Ljeto-95 koja se odvijala poslije genocida u Srebrenici. Ako su svjetski moćnici željeli još veći genocid od toga, jasno je zašto su dozvolili Srebrenički.

O umiješanosti Francuza i Engleza i kod drugog pokušaja srpskog genocida u Bihaću govori admiral Domazet i u ovom tekstu. Posebno je interesantan dio o njihovom pokušaju izravne pomoći Srbima:

BRITANSKO-FRANCUSKI ZAŠTITNICI SRBA

Da ironija bude veća, operacija Ljeto-95 mogla je biti spriječena ne od srpskih snaga, nego od britansko-francuskih snaga za brzo raspoređivanje kojima je na čelu bio britanski general bojnik Andrew Pringle, koji će trinaest godina kasnije postati eksportnim svjedokom haškoga sudišta protiv generala Ante Gotovine. Ove su se britansko-francuske snage pod svaku cijenu nastojale rasporediti na dinarsko-livanjsku bojišnicu, a ne u 'zaštićena područja' kao što je to bilo najavlјivano. Njihova skrivena uloga bila je u funkciji zaustavljanja napredovanja hrvatskih snaga na Dinari, tj. prema Bihaću i Kninu, odnosno sačuvati Srbe od daljih poraza. Budući da su bile prozrene prave namjere Snaga za brzo raspoređivanje, hrvatsko i muslimansko političko vodstvo nije dopustilo njihovu nazočnost na Dinari, Livanjskom polju

i Kupreškoj visoravni. Kako se Snage za brzo raspoređivanje nisu uspjele rasporediti na Dinaru, Bihać je ponovno bio spašen jer su se Hrvatske snage pod zapovijedanjem generala Ante Gotovine izborile za slobodu djelovanja.
Zato vjerujem da će vas na sve to posebno podsjetiti i moj ironični tekst *Franjin neoprošteni terorizam str. 197.-199.*

Ali, zar se na vrijeme dr. Tuđmana ne podsjećamo kad gledamo kako se ponašaju hrvatske vlasti u svezi s događajima oko proglašenja neovisnosti Kosova. Srpski političari prijete Hrvatskoj, a oni odlože očekivano priznanje. Dapače, napadnut je hrvatski teritorij tj. veleposlanstvo u Beogradu, a njima ne pada na pamet to spomenuti. Mesić će spomenuti kako će Srbi platiti štetu koja je tamo napravljena, kao da je u napadu na državni teritorij – očito uz odobrenje vlasti koji povlače policajce koji su čuvali veleposlanstvo neposredno uoči napada – bitna materijalna šteta a ne sama činjenica da je napadnut hrvatski državni teritorij. Vjerojatno on to govori iz iskustva koje Hrvatska ima oko naplate štete kod agresije na Hrvatsku koja je zahvaljujući i njegovu svjedočenju pretvoreno u hrvatski »zločinački pothvat zločinačke organizacije» na čelu s Tuđmanom. Drugim riječima kao da zna o nekim povredama napadača na veleposlanstvo kojima će Hrvatska morati platiti odštetu.

A da je Hrvatima izgleda samo važan novac pokazuju i reakcije gospodarstvenika u Hrvatskoj kojima sve patnje koji su prošli i Albanci s Kosova, kao uostalom i naše patnje (ne zaboravimo da je Miloševićeva politika, koju i danas nastavljaju u Srbiji, počela s Kosovom) ništa ne znače. Zbog njihovih interesa ne bi trebalo priznati Kosovo. Ne čudi onda zašto ih Nenad Piskač u »Hrvatskom slovu« od 22. veljače 2008. upozorava:

Nekako je nezapaženo prošla informacija kako je Tadić zbog proglašenja kosovske samostalnosti uputio svoga teklića da Pantovčaku objasni srpsko stajalište. Odmah potom smo izvješteni kako Hrvatska neće priznati Kosovo na prvoj sjednici Vlade, što se očekivalo. Potom su se počeli pojavljivati argumenti protiv priznavanja, kao što je bojkot hrvatskih proizvoda u Srbiji. Trgovački interes je na ljestvici vrjednota ispod općeg dobra cjelokupne države, ali i ispod načela pravednosti.

Ne daj Bože da je netko Nikolića na njegovu prijetnju hrvatskim granicama podsjetio kako Hrvatska ima vojsku koja je Srbima već pokazala kako prolaze oni koji dirnu hrvatske granice. Naravno, Tuđmanu se oni ne bi ni usudili prijetiti. O tome najbolje govori priča o odjeku Tuđmanovog govora u Splitu kada je stotinjak tisuća ljudi na njegovo pitanje što nije izvršio a obećao nam je počelo skandirati: Vukovar, Vukovar ...! U Beogradu se tada pričalo da je odgovor mase u Splitu bio: Zemun, Zemun ...! I što se dogodilo? Cijene nekretnina u Zemunu naglo su pale!

Cijela ta priča s g. Nikolićem podsjetila me je na jednu moju polemiku sa Srbima iz mog rodnog Kotora o kojoj sam nešto napisao u knjizi *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. Potpisivali su se kao grupa »No pope«. Upozorili su me kako oni nikada neće odustati od »povratka njihovih teritorija« u Hrvatskoj:

«Srbima pripada, po dejtonskom sporazumu, 21 km obale, od Debelog brijege pa sve do sela Radovčići u Konavlima. To je »trenutačno« zamrznuto pitanje. Ali doći će vrijeme, vratiće se to u naše ruke, budite duboko uvereni.» Moj komentar je bio:

Inače, navijam za ove sljedbenike grupe "No Pope". Kako bi se inače mogla Boka vratiti tamo gdje povjesno pripada, osim uz pomoć srpske gluposti. Pa, bez srpske gluposti ne bi bila stvorena ni današnja Hrvatska. (ɔ))) Pitanje je samo kada će ponovo povjerovati u svoje laži o Srbima ratnicima, i Hrvatima koji to nisu. (ɔ))) A jasno je da on ne razumije da je on svojom pričom o srpskom moru potvrdio sve ono što sam ja pisao. Na njihovu žalost, ne može biti siguran da "srpsko more" neće sutra postati more u neovisnoj državi Crnoj Gori. (ɔ))).

Kao što znamo to njihovo „srpsko more“ danas i jeste u neovisnoj Crnoj Gori! Dakle, moj odgovor kao i da jeste pisan za Nikolića samo što umjesto Boke treba staviti Zemun. Vjeruje li doista u riječi poznate srpske pjesme (beogradski politički list "Srpski Narod", br. od 25. ožujka 1944.):

Nebo je plave srpske boje
A u njem stanuje srbski bog.
Oko njega anđeli srpski stoje
I služe Srbina boga svog!

Je li on doista uvjeren da će oni ikada moći osvojiti hrvatski teritorij i to pokušati i na taj način dovesti hrvatskog branitelja u Zemun dakle učiniti ono čega su se toliko prestrašili oni koji su prodavalci svoje nekretnine u pola cijene samo od straha da je Tuđman pomislio na Zemun?

Dakle, takvom velikanu kao što je akademik Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, posvećena je ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon nedavnog predstavljanja ja ih nisam dobio toliko kao akademik Strčić i doista mi je draga što je dobio mnogo više pozitivnih, a prepostavljao sam da će biti onih drugih iz jednostavnog razloga što oni imaju krivu predodžbu o njemu):

(dano je pismo Josipa Miljka, predsjednika HČSP-a kao i na predstavljanju u Zaboku)

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

PRILOZI: GOVOR PROF. DR. SC. MIROSLAVA TUĐMANA

Danas promoviramo knjigu dvaju uglednih i dobro nam znanih akademika: Dubravka Jelčića i Josipa Pečarića. Pred nama je drugo, prošireno izdanje knjige "Tuđmanove tri sekunde". S nama su uvaženi i plodni autori čiji su radovi i pogledi, kako znanstveni tako publicistički i politički, dobro nam poznati jer su već dugo prisutni u hrvatskoj javnosti. Iz samog naslova knjige može se razabratи da autori pišu o prvoj hrvatskoj predsjedniku dr. Franji Tuđmanu, njegovom mjestu u hrvatskoj povijesti i ulozi u stvaranju hrvatske države, ali isto tako i politici detuđmanizacije, tj. o tome kako se hrvatska politička scena odnosi prema Prvom predsjedniku, nakon njegove smrti. Akademici ne pišu o tome kako se hrvatski narod odnosi prema svojem prvom predsjedniku, jer taj je odnos konstantan: dr. Franjo Tuđman bezgranično je vjerovao u hrvatski narod, a hrvatski narod nije nikada izgubio vjeru i poštovanje za predsjednika Tuđman. Dubravko Jelčić i Josip Pečarić tumači su tog odnosa, ali i analitičari koji se britko i argumentirano obračunavaju s krivotvorinama detuđmanizatora.

Kako smo već imali zadovoljstvo čitati prvo izdanje ove knjige, a interes za knjigu razlogom je njezina drugog izdanja, dozvolite nekoliko riječi ne o samoj knjizi, ne o predsjedniku Tuđmanu, pa niti o samim autorima. Dozvolite, da ovom prigodom kažemo nešto o smislu i učincima pisane riječi, mogućnostima i odgovornosti ne samo intelektualaca već svih nas, u vremenu kada smo doživjeli tolika razočaranja i kada je gorčina prekrila nacionalni ponos, defetizam pobjednički mentalitet, a sumnja nagriza opravdanost žrtava za suverenu i samostalnu hrvatsku državu – jer ta država nije ispunila naša očekivanja.

Suočeni smo s optužbama: Hrvatsko državno i vojno vodstvo koje je stvorilo hrvatsku državu optuženo je da je zločinačka organizacija odgovorna za zločinačke pothvate; Hrvatska je od žrtve postala agresor ne samo u BiH nego i u Hrvatskoj; oslobođilačke operacije postale su tamna strana hrvatske povijesti; Hrvatski generali su u Haagu; agresor je postao žrtva; željene europske integracije premetnule su se u projekt Zapadni Balkan - vrijedajući volju hrvatskog naroda i omalovažavajući svaku ideju suvereniteta; političke garniture utrkuju se u poltronstvu kako bi izvršile svaki nalog Bruxellesa; hrvatske nacionalne interese nema tko zastupati jer aktualni predsjednik države optužuje hrvatske generale u Haagu, a aktualna vlada raspisuje akcijske planove za uhićivanje hrvatskih branitelja; stranke se nadmeću za vlast bez ideja i idealja, itd. itd.

Što nam je činiti? Je li sve tako beznadno? Ili, zašto smo se doveli u takvu situaciju da ne vidimo izlaza? Trebamo li se nastaviti međusobno optuživati i sumnjičiti za pogreške i promašaje? Možemo li graditi vlastitu budućnost na prepirkama, neslozi i nemoći?

Odgovor možemo pronaći već ako podemo od naslova ove knjige i osnovne teze koje zastupaju autori. Akademik Jelčić napisao je još 1970., tekst o knjizi dr. F. Tuđmana "Velike ideje i mali narodi". Taj se tekst nije mogao objaviti narednih

dvadesetak godina. S tim Jelčićevim tekstom počinje i knjiga "Tuđmanove tri sekunde". Što je glavna poruka akademika Jelčića? Projekt i strategiju hrvatske samostalnosti i hrvatske države dr. Tuđman artikulirao je desetljećima prije nego što su se stekle prilike za ostvarenje te ideje. Kada Bruno Bušić 1970-ih poručuje skepticima: "... dobije li /Tuđman/ samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku" onda ima na umu istu misao koju opetovano ponavlja i akademik Pečarić.

Povjesničar dr. Franjo Tuđman vjerovao je da narod može biti slobodan samo u vlastitoj državi. Da svi narodi imaju pravo na svoju državu. Ali ostvarenje toga ovisi ne samo od nacionalnih težnji i želja, već od međunarodnih okolnosti. Ako, i samo ako, dođe do promjena na međunarodnoj sceni, onda narodi, pogotovo mali narodi, imaju šansu doći do samostalnosti i vlastite države. Isto tako, vrijedi i poučak, da unutarnji odnosi u jednoj zemlji u velikoj mjeri su uvjetovani međunarodnim odnosima i međunarodnim poretkom. To je Tuđman-povjesničar znao, i to ga je znanje i poznavanje povijesti, učinilo nepobjedivim strategom kada su se ukazale njegove tri sekunde.

Što mi, kao političko društvo, danas znamo o međunarodnim čimbenicima i tome koji su im ciljevi, kako donose odluke, koje su im strategije? Vjerujem da 95% ljudi u Hrvatskoj ne zna razliku između Vijeća Europe i Europskog parlamenta? Poljski je predsjednik države, Kačinski, prije neki dan rekao kako je odluka o ulasku RH u EU već donijeta, ali je on ne zna. Samo je konstatirao činjenicu da postoje krugovi koji donose ključne odluke, da se te odluke donose na prijedlog različitih centara za strateške studije, i da se temelje na interesima onih koji imaju više pameti od drugih (zato imaju i više moći i vlasti). Moramo shvatiti da je međunarodna politika vrlo precizna, da velike sile kontroliraju međunarodni poredak, da u tom poretku postoje pravila i tek ako ih poznajemo možemo i mi, kao mali narod, i kao mlada država, ostvariti svoje interese. Ali prethodno moramo znati svijet u kojem živimo, kako on funkcioniра, koja su pravila, i tko ima kakve interese. Nažalost, danas takve pameti u Hrvatskoj nema. Sustav nacionalne sigurnosti koji ima zadaću prikupljati i štititi relevantne podatke je razbijen, centri za strateške studije nisu osnovani, školovanja političkog i znanstvenog kadra za vođenje nacionalne politike nema.

Ono što postoji jesu mediji koji zaglupljuju javnost, vlade koje papagajski ponavljaju da euro-atlantskim integracijama nema alternative, predsjednik države koji najavljuje pozivnicu za Hrvatsku u NATO – a zaboravlja da Hrvatske vojske više nema i da je Hrvatsku posvađao s najvećom i najjačom članicom NATO-a. A mediji i vlast i oporba, svaki zahtjev koji se postavlja pred Hrvatsku izvršavaju bez pogovora kako Hrvatska ne bi bila u "izolaciji".

Sun Tzu je još prije nekoliko tisuća godina rekao: Ako poznaješ sebe i poznaješ neprijatelja onda ćeš dobiti svaki rat. Ako poznaješ samo sebe ili samo neprijatelja, uvijek ćeš izgubiti. Hrvatska danas ne zna ni svoje protivnike, ni prijatelje, ni saveznike ni neprijatelje. Mi se sami međusobno glođemo na veselje naših protivnika i radost naših neprijatelja. To je dobrim dijelom razlogom naših frustracija i našega nezadovoljstva.

Drugi je prigovor ojađenih i razočaranih ljudi: a što možemo kada nemamo medije. Mediji su ključ, bez medija ništa. Koliko god ta ocjena bila točna ona je

isto tako i potpuno kriva. Prvo, podsjetimo se na djelo dr. Tuđman. Pa on je bio zabranjivan i suđen upravo zbog svojih knjiga, koje nisu imale slobodni pristup u medijski prostor. Kada se doznao da se knjige "proljećara" još prodaju u knjižarama onda je jedan član predsjedništva CK SKH rekao: "Pa nismo mi sudili samo njima, nego njihovim knjigama". Knjige dr. Tuđmana nisu se desetljećima mogli naći u hrvatskim knjižarama. A one su odigrale presudnu ulogu koncem 1980-ih i početkom 1990-ih.

Moramo shvatiti i prihvatići činjenicu da uloga masovnih /nacionalnih/ medija nije ono što za sebe tvrde da jest: biti u funkciji istinitog i objektivnog informiranja. Njihova je funkcija kontrola i nadzor vladajuće politike: u medijima dominiraju vladajuće poruke kako bi pripremili javnost na političke odluke, a istovremeno kontrola politike da ne odstupa od proklamiranih ciljeva. Otuda taj privid "samostalnosti" i "kritičnosti" medija. (Zato je jedna od dominantnih medijskih formi trač: trač je u funkciji discipliniranja i eliminiranja pojedinaca, ali i u funkciji socijalne kontrole).

Onaj tko ima vlast i moć, taj ima i osigurani medijski prostor. Dobro je poznata činjenica da istinite i objektivne informacije, prava mjera slobode riječi, jeste u tzv. alternativnim (lokalnim, regionalnim) medijima u većoj mjeri nego u masovnim medijima. Masovnim medijima dominiraju vladajuće ideje.

Što nam preostaje. Činjenica da postoji i prostor društvenog znanja (znanstvenog, stručnog, profesionalnog, osobnog). Promocija današnje knjige primjer je onoga što želim reći. Prostor društvenog znanja može se kontrolirati samo do određene mjere. Ova je knjiga tiskana u vlastitoj nakladi. Danas, za razliku od komunističke Jugoslavije, nitko akademicima ne može zabraniti da objave ovu knjigu. Ali ta činjenica da je knjiga tiskana u vlastitoj nakladi, ali ne u izdanju HAZU (jer su je napisali akademici i promovira je treći akademik), ili u izdanju nekog izdavača sveučilišnih udžbenika, znači da neće postati izbornom ili obvezatnom literaturom po kojoj će se školovati sadašnji i budući naraštaji.

Drugi primjer. Nedavno smo i na televiziji slušali žalopojku kako priručnik "Jedna povijest više historija" nije od nadležnog ministarstva odobren kao obvezatna literatura. U ime "objektivnosti" i "tolerancije" u udžbeniku se ne govori o agresiji nego o "sukobu" i "građanskom ratu"; agresor nije agresor nego protivnik; okupirana područja nisu okupirana nego zauzeta; oslobođilačke operacije "Bljesak" i "Oluja" nisu oslobođilačke jer je to vojna terminologija; a pljačke, palež i zločini spominju se izrijekom samo uz Hrvatsku vojsku; muslimansko-hrvatski sukob u BiH pripisuje se hrvatskoj politici, a zasluge za prekid tog sukoba američkoj; itd. itd. Takve i slične publikacije financiraju se obilato, a neke čak i dijele besplatno. Ono što je u komunističkom sustavu bila ideološka literatura, po istom se obrascu proizvodi nova "politički korektna" literatura. I jednoj i drugoj proizvodnji zajedničko je to da se ne zalažu, niti istražuju temeljne vrijednosti na kojima je izgrađeno tradicionalno europsko mišljenje i kultura: te su vrijednosti, sloboda, istina i pravda.

Akademik Pečarić na jednom mjestu u ovoj knjizi citira jednog drugog akademika koji je govorio o svijetu koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet" pa je zaključio: "U tom

kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana" (str. 187).

U tome i jeste poanta. Knjige žive i umiru. Na životu ih može održavati vladajuća struktura, subvencijama, dotacijama, nagradama, itd., ali ako te knjige ne govore istinu ne nude rješenja, nisu rađene i građene na temeljnim ljudskim vrijednostima, ako ne poštuju istinu, te će knjige umrijeti zajedno s politikama koja ih je naručila i porodila. Istina nema stotinu lica, da bi se mogla krojiti prema potrebama vladajućih, domaćih i stranih čimbenika,

No isto tako istina se ne može ni ubiti. Zato knjige žive, neovisno o tome kakav im je trenutačni politički i socijalni status. Ova knjiga "Tuđmanove tri sekunde" živi, i već je drugi put rođena, i živjet će s nama i u nama. To što ovu i takve knjige ne izdaje Akademija, ili sveučilišni izdavači, samo je pokazatelj nesamostalnosti i nespremnosti hrvatskog društva da se drži i poštuje vrijednosti na kojima je utemeljena hrvatska sloboda i hrvatska država.

Ali to nas ne smije obeshrabriti. Naprotiv. Trebamo biti zahvalni autorima, i ja im ovom prilikom ponovo zahvaljujem i čestitam, što su svojim tekstovima u knjizi "Tuđmanove tri sekunde" dali svoj izuzetan prilog kako bi nas pripremili za "nove tri sekunde", da ulovimo boga Kairosa, boga pravoga trenutka, kako bismo ponovo mogli ponosno i zadovoljno hodati Hrvatskom i svijetom.

Akademik Petar Strčić

IZ PROŠLOTI, TUĐMAN JE PREŠAO U POVIJEST

Prenosimo riječ akademika Petra Strčića na predstavljanju knjige Dubravka Jelčića i Josipa Pečarića «Tuđmanove tri sekunde», izgovorenu na predstavljanju u «Hrvatskome slovu» 26. veljače ove godine

Iznenađna promjena mišljenja ne služi na čast ni znanosti ni ugledu sveučilišnih profesora, ali koristi izrastanju naše politike u politikantstvo

Bruno Bušić: "Upamtiti jednu stvar: Tuđman govorи to što govorи, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku"

Ako je moja Bodulija – otok Krk - i srpska i slovenska i talijanska - gdje smo onda, u svemu tome mi Krčani – Boduli, kao Hrvati koji ovdje u apsolutnoj, gotovo stopostotnoj većini nepobitno živimo više od tisuću godina

Prvoga veljače ove godine, nakon uvodničara pošt. Đure Vidmarovića, književnika i političara, bio sam prvi promotor knjige «Tuđmanove tri sekunde», djela autora akademika Dubravka Jelčića i akademika Josipa Pečarića, i to u prostorijama samostana franjevaca u zagrebačkoj Dubravi. O istoj knjizi danas opet imam čast govoriti, u prostorijama «Hrvatskoga slova». Nakon završetka i drugih izlaganja u samostanu, desetak tadašnjih sudionika prišlo mi je i čestitalo.

Oduševljenje i oštra podjela

Nisu mi čestitali na objektivnoj ocjeni sadržaja ove knjige dvojice zaista uvaženih znanstvenika, već stoga što sam, pojednostavljeno rečeno, govorio o prvome predsjedniku Republike Hrvatske, o akademiku Franji Tuđmanu i to - ističem – kao znamenitome i zaslužnom pripadniku hrvatskoga naroda. Idućih dana te do sada dobio sam 58 pisama, dopisnica i razglednica, gotovo redovito od meni nepoznatih ljudi koji su bili slušatelji na promociji ili su čuli o sadržaju mojega izlaganja, a isto tako mi se javilo telefonski i na ulici njih 64. Svi su bili oduševljeni mojim izlaganjem o ovoj knjizi i o - «našemu Tuđmanu». No, istodobno mi se javilo i 55 zainteresiranih, također u pisanome obliku te 42 telefonskim i usmenim obraćanjem na ulici, također meni nepoznatih i poznatih ljudi, s ogorčenjem i s prigovorom: kako sam mogao tako lijepo govoriti o knjizi i o - "onome Tuđmanu"? Izvan tih brojeva, samo nekoliko mi se javilo i zahvalilo na objektivnosti pristupa samoj knjizi.

Takvih oštih podjela, međutim, u nas nije samo u pogledu mojega istupa 1. veljače o ovoj temi, tj. o dr. sc. F. Tuđmanu. Svjedoci smo, između ostalog, i dva uzastopna, gotovo istodobna istupa zaista naših eminentnih znanstvenika i sveučilišnih profesora te političara. Jedan, do onih kapitalnih promjena devedesetih godina 20. st. u vezi s Hrvatskom, bio je ne samo apsolutni privrženik, već i živi graditelj svega onoga što je tražio SKH, odnosno SKJ, jer je bio i njihov aktivan član, pa i vjerno na tragu Josipa Broza Tita poslije njegove smrti, u razdoblju samoupravne anarhije 80-ih godina. A onda, u počecima 90-ih godina, odjednom je napustio sve ono što je ranije govorio, pisao i praktično stvarao, postao apsolutan protivnik svega što je do tada zastupao i uradio, te je i ostao i postao apsolutni pobornik znamenitosti i zasluga dr. Franje Tuđmana i prije i poslije 1990. godine. Drugi, isto tako znanstvenik i sveučilišni profesor, veoma istaknuti kulturni i politički radnik koji se također plodno počeo razvijati u Titovo doba i u doba njegova nasljeda, a nastavio i u Tuđmanovo doba javno ističe upravo ovih dana: "Drago mi je što nisam služio Titu, a žao mi je što Tuđmanu jesam!".

Kako pristupiti Tuđmanu

Pa – kako to? Na prvi pogled – nonsens. I to iz pera naša dva zaista istaknuta znanstvenika, kulturnjaka i sveučilišna profesora, također i političara. No, to nije prvi takav slučaj pa ni u nas. Npr., Strossmayer piše Viteziću, jednome od vodećih istarsko-kvarnerskoootočnih hrvatskih narodnih preporoditelja – za biskupa krčkoga, tj. Kvarnerskih otoka – stiže Vam čovjek Beča i Rima. Bio je to visoki intelektualac, znanstvenik i teolog, dr. Anton Mahnić, jer je još jedina krčka biskupija bila hrvatska. A, potom, isto tako svećenik i hrvatski narodni preporoditelj Spinčić u jednoj svojoj knjizi piše – Mahnić je od Savla postao Pavle, tj. Mahnić, te je spasio teško ugroženo hrvatstvo Kvarnerskih otoka i o. Raba. Bitno je utjecao i na pozitivnu promjenu odnosa s do tada apsolutno vladajućom talijansko-talijanskom strukturom u cijeloj toj cisaljtanjskoj pokrajini Austro-Ugarske. Štoviše, on, Slovenac, postao je i utemeljitelj veoma snažnoga i uspješnog hrvatskog katoličkog pokreta u hrvatskoj Bosni i Hercegovini. A poznato je i to da je rimski oficir Savle postavši Pavle svoje nevjerojatne organizacijske sposobnosti upotrijebio tako da je kršćanstvo, a

napose potonja Katolička crkva, postala ono što je i danas. Dakle, moguće je da i spomenuta dva naša znanstvenika, profesora i političara od Savla postanu Pavle. Ali jedan difamiranjem Tita, čijem je čak i kultu vjerno služio, a drugi difamiranjem Tuđmana, kojemu je također dobro služio. Iznenadna promjena mišljenja ne služi na čast ni znanosti ni ugledu sveučilišnih profesora, ali koristi izrastanju naše politike u politikanstvo.

Dakle – kako pristupiti prikazu ličnosti akademika Franje Tuđmana? Je li on Savle ili Pavle, Mahnić ili Mahnić? Jer, čitam ovaj prilog na svečanosti u čast pojave još jednog djela u vremenu koje nije baš naklonjeno nakladništvu. S obzirom na to da mi je ovo već drugo sudjelovanje na promociji ove knjige, čiju pojavu ocjenjujem pozitivno, ne mogu mimoći dijelove onoga što sam prvi put već rekao u franjevačkome samostanu, ali dajem i nove opaske i ocjene, rezultate ponovnog čitanja ove knjige i upoznavanja rezultata slabih njezinih odjeka, za sada rijetkih u tisku, u kojemu – samo u dijelu – tek je notirano ediranje ove knjige u vezi s njezinom prvom promocijom, o kojoj je (i o drugome) tada govorio i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, a bila prisutna i gđa Ankica Tuđman. Dakle, radi se o sljedećem, ukratko, a sve što govorim, pa i onda kada o Jelčić-Pečarićevoj knjizi ne pišem neposredno, zapravo, odnosi se i na njezin sadržaj, a u nekim komponentama i polemiziram.

Naši najznamenitiji

U veoma dugoj povijesti čovječanstva, dakle u njegovim udaljenijim razdobljima života, te u prošlosti, dakle u nedavnom periodu ljudskoga trajanja, ima niz znamenitih osoba, pa tako i zaslужnih ličnosti. A to, jedno - znamenito, od drugoga - zaslужnoga, treba dobro razlikovati i lučiti, što se nerijetko ne čini, već se i znamenito i zaslужno neopravданo stavlja u istu vrijednosnu ravan. Takvih primjera znamenitih i zaslужnih u isti tren, međutim, ima čitav niz, pa i na našim prostorima, upravo u redovima hrvatskoga naroda, ali i u okviru drugih naroda i narodnosti u Hrvatskoj, kao i Hrvata izvan nje, u susjedstvu i daleko od nje. Ima čak i obitelji, pa i cijelih rodova, no najznamenitijih takvih u Hrvata ipak ima samo pet. To su feudalne cjeline Trpimirovići, Kotromanići i Bribirski/Subići/Zrinski, te gradanska - Mažuranići. A peti je pohrvaćeni rod, odnosno obitelj koja je dio roda istaknutih rimsко-romanskih antičkih patricija, od 12. st. poznatih kao knezovi Krčki, a od 15. st. kao Frankopani.

U nedavnome, 20. stoljeću, pak, u vrhu takvih najznamenitijih, a u većini su i najzaslužnije osobe među Hrvatima te u Hrvatskoj, mora se uvrstiti 16 pojedinaca. To su Supilo, Stjepan Radić, Maček, Prelog, Ružička, Andrić, Pavelić, Stepinac, Krleža, Meštrović, Zinka Kunc, Petrović, Cosić, pa Slovenac Mahnić/Mahnić i Srbin Tesla. A nad svima je i danas u svijetu još uvijek najznamenitiji Broz Tito. Među njih, kao sedamnaestog, upravo od 90-ih godina 20. st. ubrajamo i akademika i sveučilišnog profesora dr. sc. Franju Tuđmana. Ali, nažalost, ne toliko po znanstvenome i stručnom radu u oblasti povjesnih znanosti, iako je zaista dao i tiskane (na desetine knjiga, na stotine rasprava i članaka, u Hrvatskoj i u inozemstvu) i organizacijske sadržaje (npr. Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu), čak i kapitalne vrijednosti u jednome i u drugome

području, već po svojoj svima daleko poznatijoj i atraktivnijoj političkoj, točnije rečeno nacionalnoj, pa državničkoj djelatnosti. Dr. sc. Tuđman zaista je značajan u obje te kategorije, dakle, i znamenit je i zaslužan, pa ga se s pravom ističe u navedenoj skupini u hrvatskim, a donekle i ostalim, europskim, rjede u drugim, svjetskim razmjerima.

Dva suprotna pola

Zapravo, u posljednjih dvadesetak godina, dr. sc. Tuđman stalno je u vrhu intenziteta sveopćega hrvatskoga zanimanja, donekle i izvan toga narodnosnog kruga interesa, i to sa sličnim zanimanjem samo za tri spomenute osobe, zajedno s Titom, a potom i s dr. Stepincom te s dr. Pavelićem.

I naravno, kao što su njih trojica - i Tito, i Stepinac, i Pavelić - bili i ostali do danas stalno, i to doslovce razapeti u vrijednosnome rasponu ocjena od znamenitosti i zaslужnosti do negiranja bilo kakve znamenitosti i zaslужnosti, tako se znatan dio javnosti u nas i u ostalome svijetu odnosi i prema dr. sc. Franji Tuđmanu. Dakle - od apsolutnoga negiranja svega što je napravio i učinio, i to na znanstvenome, stručnom i političkom polju, i prije i poslije 1990. godine, pa i do javno objavljenih mišljenja da je opravdano zasluzio da se kao optuženik i on nađe pred vijećem sudaca Međunarodnog suda u Haagu, čak i ne da se tek tamo utvrdi procjena - ima li ili nema njegove odgovornosti kao zakonitoga vrhovnog čelnika Republike Hrvatske za eventualni ratni zločin u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, u ratu 90-ih godina u njima, kao dijelovima prostora raspadnute SFR Jugoslavije. Jer, za svoja djela ili nedjela kao i vrhovnici svojih država odgovorni su i sada živući te na vrhu svojih država, npr., i Bush, kraljica Elizabeta, Napolitano, Putin, Sarkozy, itd., itd. Ali, i razmišljanja i ocjene idu i do sasvim suprotnoga pola, do toga da je dr. sc. Tuđman apsolutno najpozitivniji, općenacionalni hrvatski heroj i junak, čak i na najvišoj razini jednoga transcendentalnog apostola, dakle na nivou najuže skupine kršćanskih velikana, pa je i dr. Stepinac «tek» u statusu blaženika.

A istodobno - da je k tome još, napose, apsolutno, što je i najvažnije u nas, u Hrvatskoj, najzaslužniji za još jedno od više njegovih ostvarenja: za praktično stvaranje, za osamostaljivanje pa opstanak samostalne Hrvatske kao države, od početka 90-ih godina 20. st. do danas, do početka 2008. godine. Ističem - čak prve samostalne hrvatske države u tisućgodišnjem razdoblju, i to čak sve tamo od vremena konačne propasti samostalnoga rano-srednjovjekovnog Hrvatskog Kraljevstva, dakle u devetome desetljeću 11. stoljeća. A to je zaista činjenica.

Ne utvrđuju se razlike

O svemu tome, i o drugome, u vezi s akademikom F. Tuđmanom do sada, u posljednjih 15-ak godina, dakle od vremena kada je bio na čelu Hrvatske te poslije njegova preminuća, objavljeno je tiskom te izgovoreno audio i pokazano preko TV medija zaista veoma, veoma mnogo. Štoviše, u odnosu na neke druge ličnosti, pa i njih 16 ranije navedenih, za naše nakladničke prilike gotovo je objavljen nevjerojatno visok broj knjiga i članaka. Pa i danas, doslovce sada, dok čitam ovaj tekst, gotovo da i nema hrvatskoga novinskog dnevnika, primjerice, u kojemu se u nekom napisu ne spominje dr. Tuđman, i to uglavnom u jednome pozitivnom,

manje u negativnome usmjerenu. No, ne spominje se, uglavnom, i sve ono negativno što se u nas događalo već za njegova života, a napose poslije njegova odlaska, za što može biti odgovoran kao predsjednik države, ali, dakako, i ne mora, jer za ta djela ili nedjela neposredno mogu biti odgovorni drugi. No, to se ne luči, ne utvrđuju se razlike.

A to je potrebno istaknuti i stoga, jer se i u Hrvatskoj suštinski stalno mijenja politička klima, iako to ne djeluje tako na prvi pogled. Jer, mi nikada, niti jednoga trena ne možemo biti sigurni kako će politički i politikantski biti ocijenjena neka ličnost iz nedavne prošlosti, čemu nema neke velike zamjerke ni sa znanstvene ni stručne strane, jer je prirodno da je znatan broj vrela još nepoznat ili na druge načine nedostupan. Ali, ono što je veoma zanimljivo, politički i politikantski na udaru su i ličnosti iz povijesti, dakle udaljenih razdoblja, no o kojima, može se reći, gotovo sve odavno znamo, jer su poznati i lako dostupni brojni izvori. Ali, primjerice, u opravданo poraženome vladajućem sloju nama susjedne Srbije, čak i izvan redova vladajuće velikosrpske, pa i neočetničke strukture, listom se i sada negativno govori o dr. Tuđmanu. Ali, začuđujuće, listom se više ne negira opravdanost osamostaljenja Hrvatske upravo kao države, a njoj je upravo dr. Tuđman bio jedan od glavnih osnivatelja i prvi na čelu.

Dva ugledna poštovatelja

U toj sveopćoj tiskanoj, audio i TV zaista uzburkanoj produkciji na spomenutu temu, napose u njezinu tiskanome dijelu – tko je i što je «zapravo» dr. Tuđman, ističu se i radovi dvojice redovitih članova Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, kojoj je čast imao pripadati i prof. dr. sc. F. Tuđman kao zaslužni povjesničar, ali tek nakon niza godina, jer je iz «viših» i «visokih političkih» razloga bio maknut već iz toka uobičajenih izbora, a taj tok je jasno pokazivao da će zaista postati član JAZU, današnje HAZU, ili da je to zaista i postao. Dakle, on je davno prije trebao javno postati član naše najviše znanstvene i kulturne institucije, pa kad je to i postao – nije izabran zato jer je bio predsjednik države, jer je, u tom trenutku, mogao dobiti i daleko uglednije zvanje počasnog člana, a ne «običnog» redovitog člana/akademika. Obojica akademika, pisci ove knjige, javno se odavno i sami ističu kao veliki privrženici i poštivatelji djela dr. sc. F. Tuđmana. A i sami su veoma ugledni i zaslužni znanstvenici, obojica, dakako, i doktori znanosti.

Prvi, stariji, Dubravko Jelčić, već je odavno veoma plodan i redovito dobro ocjenjivan književni povjesničar, i to kao znanstvenik u radnome, institutskome Akademijinu sastavu, ali i kao član drugih društava i institucija, kao kulturni radnik, pa tako, npr., i Matice hrvatske. A drugi, mlađi, Josip Pečarić, isto tako plodan kao matematičar, čak i u međunarodnim razmjerima veoma dobro ocjenjivan i cijenjen. No, ovom prigodom ne ću govoriti o tome dijelu njihove, veoma plodne i zaista veoma bogate djelatnosti, iako sam osposobljen i kvalificiran i za procjenjivanje i ocjenjivanje književno-povijesnih tema. Ali, što se tiče matematike – tu sam apsolutan laik, osim što se, našalimo se bar jednom dok govorimo o ovoj ozbiljnoj temi, kao veoma škrti Bodul, genetski se veoma dobro razumijem u pribiranje i trošenje novca.

Obojica se naših uglednika s uspjehom bave i publicistikom, i to ne samo popularizacijom znanosti i svojega profesionalnog dijela struke. Tako obojica zadiru, recimo, i u «čistu» povjesnu znanost, dakle u ono čime se profesionalno desetljećima bavim. Zalaze i u udaljenija razdoblja hrvatske povijesti, no, napose se bave prošlošću, dakle vremenom koje je proteklo tek nedavno, pa i na jednome i drugome području stalno izazivaju čak i pomalo neuobičajenu pažnju. Ali, i o prvom, dr. Jelčiću kao znanstveniku, i o drugom, dr. Pečariću kao afimiranome publicisti u povjesnoj oblasti, u historiografiji, ipak kao višedesetljetni profesionalac mogu izreći čak i meritorno riječ-dvije više. A to i govorim do sada, u ovome izlaganju, jer se sve, zapravo, odnosi na sadržaj ove knjige, pa ju tako i prikazujem, i ocjenujem, ali i polemiziram s pojedinim stajalištima, mišljenjima i konstatacijama. A upravo i imam što reći, pa i govorim.

Temeljna smjernica od 28. veljače 1989.

Radi se već o drugome, još i proširenom, dopunjrenom izdanju knjige, pa još k tome pod zaista zanimljivim, čak i veoma intrigantnim naslovom: "Tuđmanove tri sekunde". Knjiga je u prosincu 2007. god. objavljena u Zagrebu, u vlastitoj nakladi obojice autora, a uz pomoć donacije Velimira Čerkeza i Frane Marušića (ima 223 tiskane stranice). Kao što rekoh, promovirana je i 1. veljače ove godine u Zagrebu.

Ova se edicija sastoji zapravo od tri cjeline, koje mogu "stajati" čak i nezavisno, samostalno jedna od druge ili treće. Prvi je Jelčićev dio - "Apostol hrvatske misli. Eseji" (str. 9-78), a ostala dva su Pečarićeva dijela: "Franjo, majstore!" (str. 79-188) i "Ah, taj Franjo!" (str. 189-223). Njihov se, pak, sadržaj sastoji od cijelog niza manjih tekstova (ima ih čak 44), a ovi su, neki, već tiskani u časopisima, tjednicima itd., ili su, pak, izgovoreni na javnim mjestima u raznim prigodama. Evo samo primjera nekoliko zaista zanimljivih naslova tih Jelčićevih poglavila ili odjeljaka: *«Tuđmanova misao hrvatske slobode»*, *«Apostol hrvatske misli»*, *«Filozofska i politička podloga Tuđmanove ideje o pomirbi»*, *«Franjo Tuđman i mrtav pobjeđuje»*. Jelčićev prinos ima više komponenata iz povijesti, pa posljednji esej ima i znanstveni aparat, te se i neposredno može provjeriti ono što autor piše – kao što je to uobičajeno u znanosti. A Pečarićev dio daje više uvida u prošlost: *«Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu. Prnjatovićev izvještaj o logoru Jasenovac»*, *«U Haag s njim!»*, *«Svršetak haaških iluzija?»*, *«Deset godina ponosa i dostojanstva»*, *«Tuđman je dočekao svoje tri sekunde»*, *«Sumrak istine. Franjo je kriv, Slobo je nevin!»*, *«Tuđman u bespućima. Je li Franjo i četnik?»*, *«Franjo fašist? Hoće Hrvatsku? Ti si fašist!»*, *«Neoprošteni zločin. Franjo je odbacio komunizam.»*, *«Mana ili vrlina. Je li Franjo izdajica?»*. Itd., itd., sve jedan do drugoga intrigantan naslov o zanimljivim, uglavnom veoma polemično/oštrim sadržajima priloga.

I jedan i drugi autorski rad oslonjen je uglavnom neposredno na bogatome i kompleksnom djelu, mahom znanstvenome i stručnome, ali smještenom u političku konstelaciju prilika i neprilika u kojima je djelovao Franjo Tuđman, u rasponu od veoma aktivnoga člana hrvatskoga antifašističko/antinacističko/antikvislinškoga NOP-a, isto tako aktivnoga

pripadnika NOVPO Hrvatske, komesara vojnih jedinica, generala JA, aktivnog člana KPH/SKH, sugraditelja DF/FNR/SR Jugoslavije i u njoj FH/NR/SR Hrvatske, glavnoga utedmeljitelja središnjega hrvatskoga partijskog instituta – Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske, u kojem je zaposlio i desetak početnika koji su ušli u red najviđenijih hrvatskih povjesničara/znanstvenika, smijjenjena s mjesta direktora toga središnjeg partijskog instituta, od vlastitih prijatelja i kolega isključenoga člana SKH kao velikohrvatskoga nacionaliste, osuđenika - zatočenika/utamničenika, u tri navrata 70-ih i 80-ih godina, ponovnoga aktivnoga političara velikohrvatskih nastrojenja u drugoj polovici 80-ih godina, u doba totalnoga samoupravnog anarhizma i raspadanja tzv. komunizma – socijalizma u Europi. Konačno, u Zagrebu, 28. veljače 1989. god. daje temeljnu smjernicu za budući rad svojih istomišljenika (napose u okviru političke stranke, Hrvatske demokratske zajednice, čiji je jedan od glavnih utedmeljitelja), što će ostati, u načelu, osnovna značajka njegova djela do smrti:

«U sudbonosnim i prijelomnim povijesnim trenucima, kad je kriza gospodarskih, društveno-političkih i međunarodnih odnosa u SFRJ, kao i sveopća kriza jednostranačnog socijalizma u svijetu dostigla dramatične razmjere, te se – i s lijeva i s desna – ne samo nudišu kojekakve stare utopističke ideje već i silom žele nametnuti prepoznatljivi neohegemonistički programi, postavlja se kao povijesna nužnost i potreba u interesu i hrvatskoga i ostalih naroda, s kojima mu je urediti svoje odnose na tlu SFRJ i Europe, da se čuje izvoran i vjerodostojan glas onog hrvatskog javnog mnijenja što se zasniva na nepatvorenoj povijesnoj baštini hrvatskoga naroda, a i ostalih kojima je Hrvatska domovina, i teži općečovječanskim idealima svremena civilizirana svijeta.»

Te tri bitne, dočekane, male sekunde

Sve je to i drugo i u danas aktualnoj, veoma zanimljivoj političkoj ostavštini dr. Tuđmana sublimirano veoma kratko u onome, rekoh, zaista intrigantnom naslovu i ovoga drugoga izdanja zbornika radova, sada proširenoga i dopunjeno: "Tuđmanove tri sekunde". A radi se - kako je i citirano već u mottu na početku ove knjige (str. 5) - u rečenici isto tako poznatoga političara i stručnjaka Brune Bušića, ubijenoga u emigraciji, koja se - do ove knjige dvojice akademika - gotovo sasvim zaboravila. Ta rečenica Brune Bušića glasi ovako: "Upamtitи jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku".

Izvorište o tim, na prvi pogled, nevjerojatno kapitalnim, čak i sudbonosnim sekundama, nalazi se objavljeno u knjizi Dunje Ujević o jednome također političaru diskutabilnoga djela, a naslov knjige glasi: "Ministar obrane - jedno sjećanje na Gojka Šuška" (str. 82). Na te se riječi poziva i prof. Pečarić kasnije u ovoj sadašnjoj knjizi (str. 144), pa je naslov jednoga njegova teksta, kako već rekoh, glasi tako («Tuđman je dočekao svoje tri sekunde», str. 184-188).

Moram malo iskočiti iz teme da bih i dalje mogao još bolje, dakako, stalno ukratko obrazlagati njezine osnovne postavke ili podcrtati njezinu vrijednost u onim komponentama koje još jasnije govore u kakvima je prilikama i neprilikama djelovao dr. Tuđman kada je aktivno i praktično kretao u djelovanju prema cilju -

osamostaljenju Socijalističke Republike Hrvatske u Republiku Hrvatsku te njezinu oružanu obranu od velikosrpskoga/neočetničkog agresora. Naime, veoma, veoma davno, čak u počecima 60-ih godina, upoznao sam gotovo istodobno i dr. Tuđmana i Bušića, u spomenutome Institutu za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu. S Bušićem sam se čak i prisnije upoznao, i bio u kontaktu u Zagrebu, Rijeci i na o. Krku, a također osobno i u inozemstvu, u doba dok je bio u emigraciji. A i s dr. Tuđmanom sam se susreo puno puta, radno i na druge načine, u Zagrebu, u doba kad je bio direktor Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske, a i kasnije, i u Zagrebu, na Brijunima i drugdje, u doba kad je bio predsjednik Predsjedništva SRH (od 1990) i RH (od 1992. do smrti 1999). Dakle, u razdoblju dok sam bio Akademijin asistent i kao stručni savjetnik Centra za historiju radničkog pokreta u Rijeci, i kao direktor Arhiva Hrvatske (sadašnji Hrvatski državni arhiv) i upravitelj Arhiva HAZU u Zagrebu. A više puta - da malo oživim izlaganje na račun jednoga drugog stručnjaka, znanstvenika i sadašnjega političara - tada je u našim razgovorima bio glavna tema i jedan student, Miroslav Tuđman, i to stoga što je taj sin već tada slavnoga političara i povjesničara dr. Tuđmana na regularnome, apsolutno anonimnome javnom natječaju riječkoga časopisa "Dometi" (tada sam bio član uredništva toga kulturno-znanstvenog mjeseca) dobio zamašnu, čak i znatnu svotu novca, kao prvonagrađeni. To je, međutim, izazvalo gotovo kap ili kolp u nekim još uvijek vodećih riječkih staljinista, jer u njih je oduvijek vladala staljinistička dogma da su i potomci krivi zbog djela ili nedjela predaka, pa je eto, i mladi Miroslav, i on potonji dr. sc. i sveuč. profesor te političar, kao sin kriv zbog očeva djela ili nedjela. A baš tada je dr. Tuđman bio veoma oštro politički napadan i u zatvorima. No, što na sve to još reći, a u vezi s knjigom, koji držim u ruci?

Velikosrpstvo i velikoslovenstvo

Oba autora, J. Pečarić i D. Jelčić, čvrsto su uvjereni u opravdanost svega onoga što pišu, a to je: bez *Tuđmanove tri sekunde* ne bi bilo osamostaljene Socijalističke Republike Hrvatske u obliku Republike Hrvatske. A potom ne bi bilo ni kretanja prema demokratskim ili tzv. demokratskim obzorima zapadnoga svijeta. Jer, ne bi bilo ni veoma uspješnoga otpora narasloj jugounitarističkoj, točnije rečeno velikosrpskoj, štoviše - neočetničkoj opciji, koja je i u 90-im godinama smatrala da je čak i moja, krčka Bodulija, i to isto onako kako je to u II. svj. ratu smatrao i Draža Mihailović - «srpsko ostrvo». Dakako, kao što smatraju i neoiredentisti i neofašisti na Apeninskom poluotoku i danas da o. Krk zaista nije hrvatski, ali s time da je otok - *talijanska Veglia*. Pa iako moj otok Krk nije bio neposredno ugrožen od novih protivnika - kao što je to bio od onih starih, prekojadranskih, u neposrednoj oružanoj borbi s velikosrpskim agresorima u Lici i drugdje poginuo je i niz branitelja s o. Krka. Dakako, dr. Tuđman i iz naših je razgovora i podrobnije doznao za neoiredentističko i neofašističko posezanje i za tim istim Krkom te ostalim dijelom hrvatske obale, pa i u oružanom obliku, te je poginulo ili na druge načine izgubilo živote na tisuće ljudi iz cijelog primorja Hrvatske, od Savudrije do Konavala. Isto tako, prvi put je upravo od mene doznao,

npr., o poštenome razgraničenju u Istri između hrvatskoga i slovenskog NOP-a u vrijeme 2. sv. rata.

Ali, nitko od nas, pa tako ni dr. Tuđman, ni ja, a i o hrvatsko-slovenskim odnosima u povijesti i prošlosti u niz navrata smo razgovarali, nije mogao ni pretpostaviti, niti naslutiti da će se nedavno javiti upravo oštra velikoslovenska nacionalistička opcija, da će istaknuti kako čak i moj o. Krk može biti slovenski (!), da je polovica Istre slovenska, te da granica između dviju republika, Hrvatske i Slovenije treba biti na potoku Rječini usred današnje Rijeke (!). A to je nekadašnja granica iz 1920. i 1924. god. između dviju kraljevina, savojske Italije i karadorđevičevske SHS. Pa smo se zajedno, dr. Tuđman i ja, znali srdačno smijati, posljednji put na Brijunima: ukoliko je o. Krk, na kojem je već oko 1000. god. napisana na hrvatskom jeziku i na hrvatskom pismu prvi put u povijesti riječ *hrvatski*, i to uz ime *hrvatskoga kralja Zvonimira*, koga su upravo kao kralja potvrdili ondašnji i EU i OUN, tj. Sv. Stolica, u doba kad čak ni Englezi ne postoje kao etnos, znači nemaju niti svoju državu, dakle, ukoliko je moja Bodulija – otok Krk - i srpska i slovenska i talijanska - gdje smo onda, u svemu tome mi Krčani – Boduli, kao Hrvati koji ovdje u apsolutnoj, gotovo stopostotnoj većini nepobitno živimo više od tisuću godina?

I stoga bih kolegama Jelčiću i Pečariću savjetovao da se okrenu i tim dvjema velikonacionalističkim opcijama sa Zapada, a ne da se bave, iako sasvim opravdano, samo opasnošću s Istoka, jer su obje jednakopasne kao i ona velikosrpska. Utoliko više što je i velikotalijanska opcija do 1945. god. pobila veoma velik broj upravo Hrvata, ali i drugih na istočnoj, dakle hrvatskoj obali Jadran, pa čak i na tisuće njih (čak i Slovenaca, pa i u talijanskim kraljevsko-fašističkim konclogorima, npr., i na o. Rabu). A slovenski vodeći državnici danas prizivaju u život upravo tu kraljevsko fašističku talijansku Rapalsku granicu, i onu u vezi s Rijekom iz 1924. godine - kao da bi se mogao u jednoj «nemogućoj» situaciji preskočiti slovenski prostor od Trsta do Rijeke koji je tim istim ugovorima 20-ih godina također ostavljen Rimu!

Cijenjen i prije tri iskorištene sekunde

Mora se upozoriti i na činjenicu da su autori u ovoj knjizi uspjeli u svojoj namjeri: dr. Tuđman je doista vrlo vješto iskoristio - mogu kao višedesetljetni profesionalni povjesničar ocijeniti, iako se, u načelu, ne bavim prošlošću - one tri danas čuvene a zaboravljene Bušićeve, očito je – kapitalne i praktične, a ne samo znamenite i slavne tri sekunde. Te tri nevjerojatno značajne, čak i sasvim, sasvim malene i sasvim minimalne vremenske cjeline, zaista su stubokom preokrenule život milijunima ljudi. I ne samo Hrvatima i drugima, pa tako i dr. Tuđmanu, iako zbog te tri sekunde formalno nije bio izabran za predsjednika, jer, u Hrvatskoj je, naravno, izabran s poznavanjem njegovih ideja iz dužega perioda, dakle i s njegovom vjerom u bolje, da se izbjegne ona, primjerice, samoupravna i privredna i druga anarhija 80-ih godina. Rekoh, ne bavim se prošlošću, pa stoga ne mogu biti siguran je li velikohrvatska nacionalna te nacionalistička opcija za izlazak iz krize, napose u sudaru s velikosrpskom opcijom, bila zaista i potrebna. No, zato treba pričekati protok vremena i prelazak zbivanja u povijest, te pojavu većeg

broja vrela. Ali, već se za njegova predsjednikovanja jasno vidjelo da je sve ono dobro gotovo nemoguće provesti, napose u vrijeme Domovinskog rata s velikosrpskim neočetničkim agresorima, a eto vidimo i u poslijeraču, u miru, sve do danas, kada dr. Tuđmana nema. Oba su autora zaista veoma dobro i s pravom iskoristila šansu da im djelo ne završi u nekakvom zapećku, kao što je uobičajeno s biografijama nekih znamenitih i zaslužnih ličnosti, pa i više životopisa dr. Tuđmana, koje ne koriste nekim većim i boljim spoznajama ni o njemu, ni o prošlosti ni o povijesti čiji je bio čak i kreativni, praktični sudionik, te nerijetko i voditelj. A takvih ima mnogo sličnih knjiga i u nas i u svijetu, o raznim osobama i ličnostima. Taj tekst na živome jeziku, napisan veoma tečnim izričajem, pravi je hommage dr. sc. Jelčića i dr. sc. Pečarića jednome stvaraocu, znanstveniku, stručnjaku, kulturnjaku, političaru, a nadasve hrvatskome rodoljubu.

Povjesnik i političar

Knjiga je tu pred nama, već i u drugome proširenome i dopunjrenom izdanju, ali ona ne zaslužuje da ju se samo pročita, već da se i veoma, veoma pažljivo pročita. A što se tiče nas znanstvenika i stručnjaka – da knjigu valoriziramo objektivno. Ona je veoma čitljiva, ali i instruktivna, te sadržajno uspjela edicija koja ima trajnu vrijednost. Sadržaj joj je izrazito polemičan, te na svoj, izvorni način, otkriva čak i bitnu ulogu F. Tuđmana u prošlosti i u povijesti, koja se nerijetko negira ili nepotrebno pretvara u iracionalan kult. Slobodno se može ustvrditi: dr. sc. Franjo Tuđman iz prošlosti (već?) prešao je u povijest. Ali, dio njegova životna puta i dalje je tu, pa i mi još uvijek hodamo po njemu – sviđalo nam se to ili ne. O tome jasno svjedoče i oba autora u ovoj svojoj knjizi. I njezinim iščitavanjem tek će se moći u mnogočemu shvatiti i značaj i značenje životna puta akademika i predsjednika dr. sc. Franje Tuđmana u povijesti i prošlosti Hrvatske i drugih zemalja, i kao povjesničara i kao političara.

«Hrvatsko slovo», 14. ožujka 2008.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «KAD 'STRUČNJACI' ODLUČUJU O MATEMATICI»

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim što ste došli na današnje predstavljanje knjige «Kad 'stručnjaci' odlučuju o matematici».

Čitajući knjigu vidjet ćete da su i ideja o knjizi i samo njeno pisanje nastajali tijekom samih zbivanja o kojima ona govori. Konačnu potvrdu da ona treba biti tiskana dobio sam od profesora Elezovića. Naime, kada sam mu je poslao e-poštom, dobio sam odgovor:

«*Bok Joško, nisi mi trebao poslati ovo danas! Imam posla preko glave (slazem klasifikacijske) a sad sam cijelu večer utukao u to. Skoro će jedan sat...»*

Zbog toga je prirodno on danas predstavljač knjige, ali i ne samo zbog toga. Zahvaljujem mu na svemu.

U knjizi ćete naći i ostavke prof. Mirka Primca, člana suradnika HAZU i akademika Marka Tadića. Podnijeli su ostavke zbog toga što «stručnjaci» smatraju sebe kompetentnijim u matematici od matematičara, tj. zbog činjenice što tako nešto u Hrvatskoj uopće može egzistirati. Poslije ostavke akademika Tadića Područno znanstveno vijeće za prirodne znanosti radi bez matematičara u svom sastavu. Prof. Kraljević nas je na jučerašnjoj sjednici Matičnog odbora upozorio kako na službenim internetskim stranicama Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa akademik Marko Tadić i danas figurira kao član tog tijela.

Jedno je sigurno, bez njihovih ostavki ne bi došlo ni usvajanja i ovakvih kriterija kakve danas imamo. Zahvaljujem im na tome i na sudjelovanju u ovom predstavljanju.

Knjigu sam završio riječima:

«*Jedno je sigurno. Borba između 'stručnjaka' i stručnjaka nam je i dalje sudsibna!»*

I doista samo jučerašnji dan pokazuje koliko sam bio u pravu. Prvo smo na spomenutoj sjednici Matičnog odbora za matematiku dosta raspravljali upravo o onome o čemu govori ova knjiga. Spomenut ću još samo ono što su ovih dana dobili svi voditelji znanstvenih projekata - zahtjev za dostavu završnih izvješća. Tako se za matematiku ponovo traži posebno isticanje tzv. CC-radova iako je u šestom mjesecu Nacionalno znanstveno vijeće usvojilo da su za matematiku relevantni SCIE-radovi. Matični odbor će reagirati i tražiti od Ministarstva da se poštuje ono što je usvojeno, a što je prošlog mjeseca i objavljeno u «Narodnim novinama».

Još je interesantnija bila sjednica Drugog razreda HAZU dakle Razreda za matematiku, fiziku i kemiju. Na posredan način - bolje reći posve neobičan način - jedna točka dnevnog reda bila je posvećena ovoj knjizi. Predložena točka bila je: «Mišljenje članova Razreda o dopisu koji je napisao i uputio elektronskom poštom

članovima Razreda akad. J. Pečarić 16. siječnja 2006.» Pismo je dano na str. 81-84 ove knjige i lako će te ustanoviti da se u njemu dokazuje kako je tajnik Razreda izrekao neistinu na jednoj sjednici Razreda. U želji da osigura izbor svog kandidata tajnik razreda nije prezao ni od korištenja neistina. Na to se odnosi i pismo Razredu pisano 29. 1. 2006. (str. 84-85), kao i ono dano u odjeljku «Napoleonijada u HAZU» (str. 140-143) u kome su dokazane još neke neistine tajnika Razreda izrečene na spomenutoj sjednici Razreda.

Svesno korištenje neistina je definicija laži, ali kada netko koristi neistine koje se lako mogu provjeriti je nešto što ne bi očekivali od nekog akademika. Prvi sam put bio suočen s nečim što sam vjerovao da je nemoguće pa sam burno reagirao. Doista je za mene bio šok da jedan akademik može tako nešto raditi, pa sam kolegi rekao da bi ga trebalo biti sram zbog toga i napustio sjednicu. Još dok je trajala sjednica poslao sam spomenuto pismo kolegama u kome sam dokazao samo jednu njegovu neistinu. Onu koju je lako bilo provjeriti u bazama podataka o objavljenim radovima. Tako da nitko nije mogao poreći ono o čemu sam im pisao. Osim toga puno govori i sama činjenica da je izrečena neistina koja se lako može pobiti. Znanstvenici, a ne akademik – fizičar znaju za baze podataka o objavljenim radovima, pa nema dvojbe da je netko takav tko tvrdi nešto o tome provjerio ono o čemu govori, zar ne?

Dakle, suočeni smo u napadima na hrvatsku matematiku u kojima se ne preže ni od korištenja neistina. Čitajući knjigu vidjet ćete da smo se u tim našim pokušajima da osiguramo da stručnjaci u matematici ostvare da se njih pita kada je u pitanju njihova struka često susretali s nečim sličnim kada su u pitanju neke naše kolege prirodoslovci. Istina je, izgleda, nešto što neke naše kolege/kolegice prirodoslovci bez problema zaobilaze.

U knjizi opisujem kako sam nešto slično doživio s kolegom fizičarom koji je bio član Odbora za evidenciju i unapređenje kadrova Sveučilišta u Zagrebu. Pozvao me je na razgovor u četiri oka, dogovorili se i onda me prevario! Jednako tako interesantan je slučaj kada sam na sjednici Područnog vijeća za prirodne znanosti dokumentirano dokazao kako njihova predsjednica ne govori istinu. Kao da sam osjetio da će uraditi nešto slično pa sam pred samu sjednicu isprintao e-poštu kojom sam moga dokazati da ne govori istinu.

Vjerojatno je njena velika želja i da mene uhvati u nečem sličnom rezultirala onim što pišem na str. 87 knjige:

«Kada sam na nedavnom sastanku na Sljemenu o tome govorio, profesorica Maksić mi je uzvratila da to nije istina, što se može ustanoviti iz zapisnika sa sjednice! Vama kao matematičaru (tekst je iz pisma prof. Kraljeviću, op. J.P.) jasno je koliko je jedna takva konstatacija - blago rečeno - smiješna, jer je valjda svakome jasno da bi se takva njena tvrdnja mogla odnositi samo na snimku s te sjednice. Dakle, očito je koliko je naša uloga kao matematičara značajna u društvu, jer moramo učiti i poznate znanstvenike - logici!»

Naravno, na Sljemenu nisam propustio priliku podsjetiti predsjednicu Područnog vijeća za prirodne znanosti da ja govorim istinu i da je ona jedina od nazočnih uhvaćena u iznošenju neistine pa se zbog toga i morala ispričati.

Naravno, više nisam bio pozivan da kao predsjednik najvišeg državnog tijela iz matematike prisustvujem sjednicama na kojima se odlučivalo o matematici.

Ta lakoća korištenja laži od strane istaknutih fizičara i kemičara, pa čak i akademika uvijek me iznova podsjeti na jedan tekst akademika Dubravka Jelčića. On je u svom romanu *Strah*, objavljenom 1994. napisao (str.270):

“U posljednje vrijeme sve više volim matematiku. Samo ona je još ostala nepromijenjena, jedino nju još nisu uspjeli reformirati. Pokušavali su, nije da nisu, dali su sve od sebe da i nju ‘unaprijede’ po svome, ali eto, nekako nije islo. Godinama se cijela naša ekonomija temeljila na pretpostavci da u socijalizmu dva i dva mogu biti i pet, i šest, i tri, kako kad, već prema tome što u kojem trenutku zatreba centralnom komitetu. Ali se pokazalo da je ta matematika vrški tvrdoglava i odvratno reakcionarna: uporno ostaje kod svoga, da je dva i dva četiri, i ne priznaje nikakve više revolucionarne razloge da makar samo ponekad i barem za zericu popusti. I ako nas išta bude spasilo od invazije duhovnog terora efemernih ideologija, koje bi cijeli svijet htjele okrenuti naglavačke i prekrojiti po svome, onda to nije poezija, kao što se obično misli, nego matematika. Poezija, i umjetnost uopće, može se i stvarati i tumačiti i ovako i onako, jedino s matematikom ne može manipulirati ni najveći, najokrutniji siledžija. Dva i dva je bilo i ostalo četiri u svakom režimu i po svačijem računu.”

Da, lijepo se je baviti znanošću u kojoj «dva i dva je bilo i ostalo četiri». Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina ima koliko hoćeš: i TRI, i PET, i ŠEST...

Na žalost u stvarnom životu DVA i DVA je mnogo češće ili TRI, ili PET, ili ŠEST... Evo kako je to «ili TRI, ili PET, ili ŠEST...» izgledalo na jučerašnjoj sjednici Razreda za Matematiku, fiziku i kemiju HAZU-a u svezi sa spomenutim mojim pismom iz knjige.

Bila su dva prijedloga. Prvi da se točka skine s dnevног reda, a drugi da se ne raspravlja o pismu već da se to riješi glasovanjem o povjerenju tajniku Razreda. Ja sam tražio da se o pismu raspravlja jer to podrazumijeva izravno izjašnjavanje Razreda o samoj činjenici korištenja laži na sjednicama Razreda. Dapače, rekao sam kako je to bitno za moj stav o kolegama iz Razreda, jer mi je i inače u životu važan odnos pojedinaca prema neistinama. Nisam ni želio sudjelovati u toj njihovoј odluci. Smiješno bi bilo da sudjelujem na sjednici na kojoj će neki hrvatski akademici obznaniti da im ništa ne predstavlja korištenje laži, odnosno javno pokazati takav stav. Zato sam odmah i napustio sjednicu. Naravno, kolege sam pozvao na ovo predstavljanje i obećao sam im da ću ovdje komentirati njihov stav.

Sigurno je moj prijedlog bio pogodniji i za njih same. Izjašnjavajući se o povjerenju, automatski su potvrđili da je on izrekao neistine o kojima sam pisao i glasovanje sveli na njihov odnos prema takvom iznošenju neistina.

Vjerojatno su mislili da je bolje ne raspravljati o pismu. Valjda bi bilo neprijatno čuti ponovo ove neistine o kojima je pismo govorilo. Ako ih ne čuju lakše će im biti dati podršku poželjnom iznošenju neistina. Tako su i odlučili. Dali su podršku tajniku – podršku koja znači podršku korištenju neistina.

Teško je razumjeti otkud takav odnos prema korištenju neistina kod nekih hrvatskih akademika. Valjda zato što vjeruju da im je kolega to uradio zbog toga što misli da je u interesu njegove struke bilo korištenje laži. Možda se time amnestiraju i od svoga sličnoga ponašanja.

Ali kako je to glasovanje bilo strukovno obojeno najvjerojatnije je posrijedi samo - interes! Nadam se da će – kada već tako nešto podržavaju - ubuduće neistine koristiti samo u slučaju kada je to u interesu njihovih struka, a u odnosu na tu tvrdoglavu matematiku u kojoj je dva i dva uporno četiri! Zašto kažem ubuduće? Pa, ponovno je izabran isti tajnik. Ali i da nije. On je izrekao niz neistina koje je lako bilo otkriti. Što kada to bude radio netko tko je mnogo vještiji u korištenju neistina. Sadašnji tajnik, kako ćete vidjeti u knjizi, materijale koji dokazuju njegove druge neistine poslao je kao materijale za sjednicu kada je prvi put trebalo raspravljati o mom pismu – naravno nekih pola godine pošto sam im pismo poslao, a u trenutcima kada smo uspjeli u potvrđivanju nekih izbora koje su «stručnjaci» osporavali i na koje su se i odnosile neistine tajnika Razreda. Poslao je te materijale vjerujući – očito – da oni njemu idu u prilog.

Ali kako je nama matematičarima koji ćemo poslije ovakve odluke morati sumnjati u svaku riječ koju izgovore kolege fizičari i kemičari, znamo mi sami.

Ili jednostavno postoji nekakvo pravilo da kada «besmrtnici u svom narodu» ne govore istinu – to je dozvoljeno. Onda smo očito u krivu mi koji to ne prihvaćamo. Valjda se to nama i opravišta jer smo matematičari kojima je istina ono što nas definira kao znanstvenike, a time i kao ljude.

Da, kako je nama matematičarima? I nama u HAZU i svima ostalima? Odgovor je jednostavan:

“U posljednje vrijeme sve više volim matematiku. Samo ona je još ostala nepromijenjena, jedino nju još nisu uspjeli reformirati...”

J. PEČARIĆ, PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

JOSIP JURAJ STROSSMAYER - VIZIONAR KOJI JE NADILAZIO SVOJE VRIJEME

U povodu 200. obljetnice Strossmayerova rođenja HINA je objavila vijest s istim naslovom kakav ima ovaj tekst:

ZAGREB, 31. siječnja 2015. (Hina) -*Josip Juraj Strossmayer gigantska je osoba, jedinstvena u hrvatskoj povijesti i kulturi - bio je biskup, političar, ideolog i stranački vođa, saborski zastupnik, veliki župan, teolog, sakupljač umjetnosti, mecena, erudit, poznavatelj umjetnosti, poliglot i vrhunski govornik, no iznad svega bio je vizionar koji je nadilazio svoje vrijeme, izjavio je za Hinu predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) Zvonko Kusić, u povodu 200. obljetnice Strossmayerova rođenja.*

"Neizmjerne su Strossmayerove zasluge u formirajući moderne hrvatske nacije i građanskog društva koji su proizašli iz njegovih vizija i želja. Njegovo djelo bez preanca je u hrvatskoj povijesti, a njegov entuzijazam i optimizam nije nikada nadmašen", kazao je Kusić.

Podsjetio je i da su dva Strossmayerova gesla bila 'Sve za vjeru i domovinu' i 'Prosvjetom k slobodi'.

"Vjeran njima, Strossmayer je ostvario četiri velika projekta za hrvatsku kulturu i znanost – to su Akademija, osnovana 1861., moderno Sveučilište u Zagrebu osnovano 1874., katedrala u Đakovu dovršena 1882. i Strossmayerova galerija starih majstora otvorena 1884. Kod osnutka Akademije njegova misao vodilja bila je da mali narodi poput Hrvata samo znanošću i kulturom mogu postati ravnopravni velikim narodima. To je aktualno i danas u doba globalizacije i HAZU kao najviša hrvatska znanstvena, umjetnička i kulturna institucija slijedi svog osnivača zalažući se za neprestani znanstveni i kulturni napredak Hrvatske. Strossmayer je živio u vrijeme kad su hrvatske zemlje bile razjedinjene i posebno mu je na srcu bilo njihovo ujedinjenje, kao i jedinstvo svih Hrvata, nacionalno zajedništvo i sloga".

Kao najveći mecenat u hrvatskoj povijesti, dodaje Kusić, Strossmayer je pokretao kulturne, prosvjetne, znanstvene, ali i gospodarske projekte, pomagao nadarene

pojedince te time unaprijedio cjelokupnu hrvatsku kulturu, znanost, umjetnost i društvo u cjelini.

"Svojom darežljivošću povezao je sav hrvatski narod jer pomagao je sve hrvatske krajeve, kao i Hrvate u BiH i iseljeništvu. Sve svoje umne, fizičke i materijalne kapacitete ugradio je u napredak i blagostanje hrvatskog naroda. Svoje vizionarstvo Strossmayer je pokazao i zalaganjem za jedinstvo kršćana", podsjetio je predsjednik HAZU-a.

Dodao je da je još za života Strossmayer bio slavljen diljem Hrvatske i Europe i uspoređivan s najslavnijim osobama toga vremena, poput Bismarcka i Gladstonea.

"Bio je jedan od rijetkih hrvatskih velikana na kojima su nam drugi narodi zavidjeli. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (HAZU) ponosna je što za svog osnivača ima ovako slavnu osobu čija baština živi i danas kao trajno nadahnuće i putokaz", zaključio je Kusić.

U hrvatskoj povijesti pothranjivan je mit o zajedničkom nastupu narodnjaka, koje je predvodio Strossmayer i pravaša na čelu s Antom Starčevićem, koji su trebali zajednički nastupati protiv režima Khuena Hedervaryja.

Povjesničar Stjepan Matković smatra kako je navodni dogovor među hrvatskom oporbom, između Starčevića i Strossmayera, koji se navodno dogodio u Krapinskim Toplicama, više mit nego činjenica.

Strossmayer je do kraja života ostao vjeran svojim političkim idejama, napomenuo je dodavši kako je hrvatska oporba sve do potkraj Austro-Ugarske inzistirala na različitim stajalištima.

Po riječima povjesničara Vladimira Geigera, đakovački biskup Strossmayer je vodio hrvatsku politiku u kontekstu svoga vremena i događaja. Hrvati mu zamjeraju da se odrekao hrvatstva, a Nijemci zato što se odrekao njemstva, ustvrdio je Geiger ocjenivši kako je Strossmayer ipak bio hrvatski nacionalist. Za razliku od hrvatskih Jugoslavena, koji su se borili za jugoslavenstvo u kome je jasna vladajuća srpska pozicija, svjestan da takvo jugoslavenstvo donosi samo zlo, Strossmayer se zalagao za južnoslavensko koje bi uključivalo i Bugare, a u kome bi Zagreb bio središte kulturnoga i političkog života, istaknuo je akademik Pečarić, dodavši kako je Strossmayer dobro poznavao srpski narod i njegovu mržnju prema katoličanstvu i Hrvatima.

To po akademikovim riječima zorno pokazuju Strossmayerova pisma Račkom. Tako, npr. 10. travnja 1884. Strossmayer piše: "Narod nam je u vrlo opasnom položaju, Srbi su nam krvavi neprijatelji, dočim se mi ljuto borimo proti Mađara, Srbin brat iza leđa na nas navaljuje", podsjetio je Pečarić, dodavši kako ima puno takvih navoda.

Akademik podsjeća na, kako kaže, znakoviti događaji oko Zavoda sv. Jeronima u Rimu iz 1901.-1902., kad je papa Lav XIII. 1901. dao Zavodu hrvatsko ime. "To je uzbudilo diplomatske krugove diljem Europe", napomenuo je akademik Josip Pečarić dodavši kako su se tomu usprotivile Italija, Francuska, Austrija, Mađarska, Rusija, Srbija i Crna Gora, što je dovelo do izravnih ucjenjivanja Svete Stolice.

Po Pečarićevim riječima, odlučujući ulogu tada je odigrala Crna Gora.

"Ona je na Berlinskom kongresu 1878. dobila Bar, pa je knjaz Nikola proglašio tamošnje katolike (Hrvate) Srbima (tzv. Srbi-katolici), i tražio da se Zavodu sv. Jeronima uz hrvatsko doda i srpsko ime", istaknuo je Pečarić dodavši kako je u povodu toga događaja biskup Strossmayer pisao kardinalu Rampolli.

"U srcu i duši Srba vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima pa se stoga naš zavod ilirski ili hrvatski u Gradu ne smije nikako nazvati srpskim i taj se pojam apsolutno ne smije upotrijebiti, smatrao je Strossmayer.

Papa je nakraju 1902. vratio Zavodu ilirsko ime, a hrvatsko on dobiva tek 1971., podsjeća akademik Pečarić.

Zapravo, danas mnogi državotvorni Hrvati misle i okrivljuju Strossmayera zbog njegovog navodnog jugoslavenstva i time daju alibi stvarnim jugoslavenima za svo zlo koje su učinili i još uvijek čine svom narodu. To je tako očito ovih dana kada je mnogima jasno da je vlast u RH na čelu s predsjednikom Josipovićem i ministricom Pusić sve učinila da hrvatska tužba za genocide ne uspije, pa su čak i aktivno sudjelovali u tome. Zato me raduje što je objavljena i tvrdnja našeg uglednog povjesničara Vladimira Geigera o Strossmayeru kao hrvatskom nacionalisti, kao misli akademik Dubravko Jelčić, odnosno kao što je mislio i pokojni akademik Vlatko Pavletić. Jelčić mi je pričao o svojoj raspravi s Tuđmanom oko Strossmayera, koju nažalost nisu završili, a Pavletića je bio oduševljen knjigom "Strossmayerova oporuka" koju sam objavio s Ankicom Pečarić u izdanju HAZU 2002. godine.

Državotvorni Hrvati koji loše misle o Strossmayeru jer polaze od činjenice da su Strossmayer i Starčević imali različit pristup hrvatskom pitanju. I doista, mi danas, zahvaljujući Franji Tuđmanu, živimo u slobodnoj državi koja i jest bila Starčevićeva želja. Međutim, upravo je Svetojeronimska aféra pokazala da je tako nešto u vremenu kada su živjela ova dva hrvatska velikana bilo neostvarivo. Pa ni jedan papa nije moga dati u Rimu svom zavodu hrvatsko ime, a da se cijela Europa ne digne na noge. Kako je onda uopće bilo moguće u takovim uvjetima ostvariti neovisnost?

A Strossmayerova želja je bila oslobođanje hrvatskog naroda. On se nadao da će tu slobodu i doživjeti što se vidi iz njegova pisma Račkom (9. prosinac 1882.):
"Rado bih doživio oslobođenje svoga naroda, ali nemam nade."

Svjestan da je neovisnu državu nemoguće ostvariti on se zalagao za ono što je mislio da je moguće. Koliko je Strossmayer bio daleko ispred svog vremena svjedoče pisma Serafinu Vannutelliju, papinskom nunciju u Beču.

U pismu od 2. prosinca 1885., biskup Strossmayer ukazuje na velikosrpske težnje za obnavljanje Dušanovog carstva: *"Mađari već dva i više desetljeća posebno nastoje da srpski narod u Hrvatskoj i izvan Hrvatske za svoje ciljeve pridobiju i učine ih svojim nakanama posve odanim. Iskorištavaju u tu svrhu taštinu Srba koji smatraju da su ispred svih drugih pozvani da, uskrisivši carstvo svoga cara Dušana, jedini na Balkanskem poluotoku zavladaju. To je anakronizam i opsjena bolesnog uma iz četraestog stoljeća kad je Dušan, kralj svakako vrlo sposoban no isto tako vrlo podmukao i okrutan, živio (...) Ponavljam: tu misao ponovno oživljeti isto je što i trabunjati prepuštajući se pukim opsjenama ali, nažalost,*

narodi zahvaćeni nadutošću i sebičnošću ravnaju se radije snovima i opsjenama negoli istinom i pravdom koje traže žrtve i požrtvovnost. Mađarskim probicima i nakanama odgovara da nadraže slavenski narod protiv slavenskog naroda te da Srbe nagovore da, s jedne strane, Hrvatska bude opljačkana i bačena u ropstvo; da se s druge strane, Bugari satru i učine nepomičnima, pa da oni u glavnom jedini vladaju i negdašnje Dušanovo carstvo obnove.

I danas smo svjedoci da se srpska politika nije promijenila. To smo krvavo osjetili u Domovinskom ratu, a u njihovoj protutužbi to je itekako vidljivo. Nekažnjavanje za genocide koji su napravili samo im daje nove nade u ostvarenje onoga što je u ovom pismu Strossmayer nazvao *anakronizmom i opsjenom bolesnog uma iz četrtnaestog stoljeća*. U tekstu danom za HINU spomenuo sam da je Strossmayer I u drugim pismima Račkom slično pisao o Srbima. Tako 15. prosinca 1861. piše: "Ako drugo, onda sam opazio, da se neke stvari po srpskih ruku sasvijem srpski, ili bolje rekuć turski rješavaju. Ima Srbina u namjesništvu, koji se gledaju i meni i crkvi katoličkoj osvetiti, što se ne ćemo posrbiti."

U pismu od 25. lipanja 1883. Strossmayer piše o srpskom "barbarstvu" i "okovima srpskim", a u spomenutom pismu od 10. travnja 1884. spominje i "grob, kog Srbi nam kopaju".

Jasno je stoga zašto je Strossmayeru važna Bugarska u svemu tome. Znamo da su Srbi izgubili u svim ratovima koje su samostalno vodili protiv Bugara.

Ali vratimo se na pismo Vannutelliju. U njemu Strossmayer dalje piše:

Ja sam dabome najčvršće uvjeren da je na Balkanskem poluotoku jedino moguće, a po Bogu i moralnom zakonu valjano, imati bratsku federaciju raznih naroda, među kojim će narodima dakako Slaveni igrati glavnu ulogu, dokle se za to svojom vjerom, krepostima i žrtvama, jednako tako ljubavlju i međusobnom sloganom, budu znali svoga božanskog određenja dostoјno pokazati. (...) Ponavljam iz svega svog srca: Hrvatska, kakva je vazda bila i kakva će vazda ostati, pravi je Božji dar uzvišenoj vladarskoj kući i svemu carstvu da na Balkanskem poluotoku obdrži prvo mjesto, pobjedivši i sebi prije svega podloživši srca i savjesti naroda pošto zauzme i podvrgne sama njihova područja i zemaljske granice. No, zaista je istina, da bi tome uzvišenom cilju Hrvatska mogla odgovoriti, treba prije svega da se na slobodu izvuče ispod stranog odlučivanja, tiranije i vlasti, te da se sebi samoj, to jest svojoj cjelebitosti, slobodi i snazi vrati. (...) Meni se čini da je skrajni čas da se jadnoj Hrvatskoj pomogne. Ako se ne varam, kao što je godine 1848. i 1849. početak spasa krenuo od Hrvatske, tako i danas mogu, kako se čini, počeci njena popravka i njezine snage biti ono, čega se Austrijsko Carstvo iz dana u dan sve većma trebati da svoju moćnu jakost i djelotvornost posvuda iskaže. U tom pogledu pitanje Hrvatske pod nipošto nije, kako tvrde Mađari, samo nutarnje pitanje Ugarske, nego je pitanje cijelog Carstva i uzvišene dinastije."

Spomenimo da u svezi s Strossmayerovom političkoj ideologiji Blaž Jurišić, (Strossmayer iza kulisa, Hrvatska revija, II, 3, Zagreb 1929, str. 145-159) kaže:

"Osnovna linija njegove politike uvijek je ista i jednostavna. On hoće da Hrvatskoj osigura samostalnost u federaciji bilo austrijskoj, bilo ugarskoj, bilo jugoslavenskoj. Ni jedna od ovih alternativa nije se ispunila, i Strossmayerov politički san ostao je neostvaren."

Međutim, treba posebno naglasiti kako Strossmayer tvrdi da je takvim odnosom prema Hrvatskoj Austrougarska ima koristi. Kao legalist on je želio uvjeriti Beč da je to najkorisnije i za Austrougarsku. Nije ih uvjerio, a znamo, da je upravo iz Srbije i krenuo I. svjetski rat, koji je doveo do nestanka Austrougarske monarhije. Zapravo, možda ideja princa Ferdinanda o davanju Slavenima ravnopravnog statusa u Monarhiji, zbog čega je i bio ubijen, leži i u Strossmayerovu djelovanju.

Zgodno je Strossmayerovu zalaganju da Zagreb, a ne Beograd, bude centar južnih Slavena dati dio iz pisma Vannutelliju od 19. travnja 1887. gdje biskup kaže da je "Biograd, nekako Carigrad u malome, grad vrlo važan, središte gotovo nedvojbeno i od Boga samoga preodređeno da na Balkanskom poluotoku izvrši veliki utjecaj. Iz Biograda rijekom Savom lagan je pristup Zagrebu koji je također grad vrlo važan i dostojan pažnje, koji premda nije tolike važnosti za trgovacku i gotovo svjetsku politiku kao Biograd, ipak je nedvojbeno predodređen za ateneju južnih Slavena, o čemu već sada ima jasnih naznakah. Ja i moji prijatelji htjeli smo na svaki način prvenstvo sačuvati Zagrebu, tim prije što je on središte katoličanstva, pa dakle iz zapadne kršćanske kulture. No, nažalost, onima koji su tu namjeru trebali objeručke prigrliti ponestalo je pravog razumijevanja i snage da na tome najodlučnije porade te sve zapreke, koje su se pojavile, nadvladaju."

U tekstu za HINU nisam spomenu i treću bitnu komponentu Strossmayerovog južnoslavenstva: Približavanje pravoslavnih južnoslavenskih naroda Rimu.

Recimo, odmah nakon pojave Okružnice iz 1881. godine o sv. Ćirilu i Metodu, gdje je elaboriran njegov poziv pravoslavnim Slavenima da priđu Rimu, Strossmayer je doživio velike napade iz Srpske pravoslavne crkve, pa je bio i "duhom nečistim zaveden". O samoj ideji o uniji Ivo Pilar (Južnoslavensko pitanje i Svjetski rat, Hrvatska demokratska stranka, Varaždin 1990, str. 336-340) kaže: "Namisao bijaše upravo veličanstvena, ali već unaprijed osuđena na neuspjeh; morala je doživjeti istu sudbinu, koju je doživjela papinska politika i koju će uvijek morati doživjeti."

Poslije toga je i samom Strossmayeru postalo jasno da ni njegove ideje, kao i ona Starčevićeva o neovisnoj državi neće uspjeti. Zato je on i pisao Račkom 9. prosinca 1882. ono što sam već naveo:

"Rado bih doživio oslobođenje svoga naroda, ali nemam nade."

A Srbi su stvarali Jugoslaviju na suprotnosti Strossmayerovih bitnih komponenti. U njoj nije bilo Bugara, pravoslavlje je bila najvažnija religija (pa im je i Papa bio ustaša) i Beograd je bio centar države. Dapače negirali su i Hrvatima i drugima da su posebni narodi. Na žalost vidimo da su im mnogi u Hrvatskoj u svemu tome pomagali i još uvijek pomažu, kao što sam rekao na pitanju optužbi za genocide. Ali to je samo jedna točka u etičkoj osudi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Ive Josipovića za veleizdaju. Optuženi su i Vesna Pusić i Stjepan Mesić, a i njihove osude trebaju uskoro biti donijete.

J. PEČARIĆ. DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

PAKOŠTANE: PREDSTAVLJANJE KNJIGE

Izuzetna mi je čast i zadovoljstvo biti u Pakoštanima u mjestu našeg generala Gotovine. Zahvaljujem se svima nazočnima a posebno našem generalu i njegovoj supruzi. Čuli smo pjesmu Ivana Pavla II. Bog je doista s pravom izabrao njega! Ali Bog je nama Hrvatima izabrao generala Antu Gotovinu. Bez njega ovakvih mojih knjiga bi bilo mnogo manje, ako bi ih uopće i bilo. Zahvaljujem se Općini Pakoštane zbog organiziranja ovog predstavljanja. Posebnu zahvalnost dugujem načelniku - Milivoju Kurtovu i predstavljaču sjajnom prof. dr. sc. Šimi Vučkovu. Posebno im se moram zahvaliti zato što se predstavljanje odvija u vrijeme medijskih napada na mene. Evo jedne posljedice tih napada:

„Poštovani akademičke Pečariću,

pratim novinske napise u povodu prijedloga da se pozdrav "Za dom spremni" uvrsti u službene pozdrave Hrvatske vojske, a koji je donesen zbog najave da će pjevač Marko Perković Thompson biti sudski procesuiran jer ga iznosi na početku svoje pjesme Bojna Čavoglave.

Budući da ste Vi u javnosti izloženi najvećim pritiscima, želim Vam izraziti svoju podršku, uz zamolbu da me uvrstite na popis onih koji su prijedlog u korist pozdrava "Za dom spremni" podržali nakon obznane i reakcija u medijima. Ako takva posebna popisa nema, uvrstite me molim na glavni popis.

S poštovanjem,

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević

P.S.

Ovo moje pismo možete slobodno citirati ili distribuirati.“

Inače prof. Grčević je Član suradnik HAZU! Dakle, očito je peticija dala svoje pozitivne rezultate. Zapravo i ona prijava protiv Thompsona nikako da stigne do njega, zar ne? A brzo će svi oni konačno naučiti ono što im je i akademik Aralica objasnio jučer u Večernjem listu, a ja napisao u pismu bivšem hrvatskom

veleposlaniku dr. Mladenu Ibleru. Brzo će oni naučiti, nešto što bi trebalo biti jasno učenicima prvih razreda osnovne škole, ustaški pozdrav bio i može biti onaj pozdrav koji su koristile ustaše, a to je kako mi je on i napisao :

“Za Poglavnika i dom - spremni”

U NDH se koristio i pozdrav:

“Za dom - spremni”.

Doista samo pokvareni ili priglupi mogu poistovjećivati ono što su koristile Ustaše s onim što se koristilo u njihovoј državi.

A napadi na mene podsjetili su me na jedno drugo otvoreno pismo. Na njega sam upozorio i u tom pismu dr. Ibleru:

„Sigurno se sjećate Pisma VSUN-a povodom prvostupanjskih presuda našim generalima. I tada je bilo:

Zašto ste stavili da su presude rasističke?

Vjerojatno je nekome smetalo i što smo u njima spomenuli spašavanje Bihaća. I to je tada bilo skoro pa zabranjeno. Danas, 20 godina poslije, svi spominju spašavanje Bihaća od genocida mnogo većeg od onog u Srebrenici.“

To pismo nije moglo doći do glavnih medija iako ga je potpisalo 29 akademika i biskupa. Na prijedlog prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana Pismo se moglo i supotpisati pa je to učinilo preko 2300 naših ljudi među kojima je bilo oko 250 sveučilišnih profesora i doktora znanosti. Pismo je bilo poslano u dva navrata članovima VSUN-a, a pročitano je i na velikom prosvjednom skupu u Haagu i na hrvatskom i na engleskom jeziku. Mislim da bih napravio neoprostivu pogrešku kada to pismo ne bi bilo pročitano i u Pakoštanama.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gadaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u takoder vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronadete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo.

(U POVODU RASISTIČKIH PRESUDA U HAAGU OD 15.4.2011.)

Zbog pisma smo biskup Pozaić, akademik Jelčić i ja bili i kod ministra vanjskih poslova RH g. Jandrokovića. Iako su bili pri kraju mandata obećali su da će u svim svojim kontaktima, a to je bilo uoči Generalne skupštine UN-a, upozoravati kolege na to pismo. Najznačajnija mi je bila činjenica da su bili jako zadovoljni što je pismo poslano i svim veleposlanstvima u RH. Zato sam ja 12 mojih pisama koji su послана Predsjedniku Vlade RH Milanoviću s prijedlogom da generala

Gotovinu zbog spašavanja Bihaća od genocida mnogo većeg od onog u Srebrenici predloži za Nobelovu nagradu za mir, a prije pravomoćnih presuda uvijek slao i veleposlanicima u RH.

Svi znamo kako je američki sudac Meron kod čitanja oslobađajućih presuda naglasio kako bi bilo nerazumno osuditi nekoga zbog oslobađanja svoje zemlje. Zapravo posebno bih istaknuo još dvije važne činjenice u kojoj je SAD odigrala važnu ulogu. Nakon prvog slanja našeg pisma u UN, američki vojni ataše SAD-a u RH u vrijeme Oluje je u Hrvatskom listi kazao kako je general Gotovina spasio Bihać od genocida ravnih onim u Drugom svjetskom ratu. Poslije toga je SAD otvorila svoje arhive o opsadi i spašavanju Bihaća. Uradili su to poslije 17 godina, iako je uobičajeno čekanje od 25 godina. Treba li to sve komentirati?

Moje tekstove u svezi s Haagom tiskao sam u nizu knjiga, a posljednje je bila trilogija o rasizmu: Suda u Haagu, svjetskih moćnika i domaćih slugu.

Već naslovi mojih knjiga nose poruku, tj. naslovi govore za što se osobno zalažem, a često je to i mnogo šire.

Recimo knjiga 'Ako voliš Hrvatsku svoju' tiskana je prije nedavnih predsjedničkih izbora. Kao što znate ti izbori su i protekli u znaku 'prokazivanja' Josipovića kao čovjeka koji ne voli ni hrvatsku državu ni hrvatski narod. Dovoljno je podsjetiti da je Biskupska Konferencija uoči tih izbora u svom proglašu govorila kakav treba biti predsjednik. Kazali su da za predsjednika treba birati onoga/onu koji/koja voli svoju državu i svoj narod. Pitam ja vas: Znate li za neku državu u kojoj predsjednik ne voli svoju državu i svoj narod? Postojala je samo jedna - Hrvatska i srećom, to se promijenilo na izborima.

Poslije nje tiskao sam knjigu „Propade im Crvena Hrvatska“. Znamo da je Josipović obećao zacrveniti Hrvatsku. To su uporno radili sve do njegovo odlaska. Naučili su da moraju barem pričati kako vole Hrvatsku, naravno „antifašističku“. Koliko doista vole hrvatsku državu i hrvatski narod pokazuju svojim odnosom prema braniteljima. Zašto sam stavio pod navodnicima ono antifašističku?

Na početku knjige koju danas predstavljam „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“ definirao sam one koji u Hrvatskoj kažu za sebe da su antifašisti, tj. definiram „antifašiste“ Churchillovom tvrdnjom:

Fašisti budućnosti nazivat će sebe antifašistima.

Znamo da su oni ili sudjelovali ili su sljedbenici onih koji su izvršitelji poslijeratnih masovnih ubojstava. Također su izravno ili neizravno pomagali Miloševiću u Domovinskom ratu. A sve to ih doista definira kao faštiste, jer je velikosrpska agresija na Hrvatsku bila fašistička agresija. A pravi antifašisti su oni koji su se suprotstavili fašističkoj agresiji – hrvatski branitelji!

U knjizi možete naći moja otvorena pisma za spas generala Branimira Glavaša i branitelja Veljka Marića. U prethodnim knjigama, pa i u ovoj posebnu pažnju poklonio sam Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu i Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Ovo drugo društvo je prije dva dana imalo godišnju skupštinu i tom prigodom je u Izvješću Predsjednika spomenuta i knjiga koju danas predstavljamo:

Ovom prigodom potrebno je istaknuti osobiti doprinos upoznavanju hrvatske javnosti s našim radom i općenito s problematikom jasenovačkih logora

akademika Josipa Pečarića. U mjesecu lipnju ove godine objavio je knjigu *Živjela nam antifašistička*, tj. braniteljska Hrvatska, u kojoj je jedno cijelo poglavlje posvetio našemu Društvu. On je uzorni promicatelj i uporni borac za istinu o hrvatskom narodu preko mnogih svojih članaka objavljenih osobito na mrežnim sjedištima Glasa Brotnja i Kamenjara. Nemjerljiv doprinos hrvatskoj istini dao je sa svojim suradnicima, s jedne strane s dr. Matkom Marušićem, a s druge strane s dr. Josipom Stjepandićem. S dr. Marušićem objavio je Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti u kojemu se traži da HAZU doneše deklaraciju o slobodi istraživanja (<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/pismo-hrvatskoj-akademiji-znanosti-i-umjetnosti-u-kojemu-se-trazi-da-hazu-doneše-deklaraciju-o-slobodi-istraživanja>, objavljeno 22.VII.2015.), a s dr. Stjepandićem, Pismo predsjednici RH i predsjedniku HDZ-a (<http://kamenjar.com/pismo-predsjednici-rh-i-predsjedniku-hdz-a/>, objavljeno 12.VIII.2015.), u kojem traže da predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović i predsjednik HDZ-a Tomislav Karamarko predlože izmjene zakona o hrvatskoj vojsci, tj. da se pozdrav ZA DOM – SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu. Oba su pisma vrlo značajna i po svom sadržaju dalekosežna, jer se njima mijenja odnos između domoljubnih i protuhrvatskih snaga u hrvatskom društvu. Oba pisma supotpisao je veliki broj ljudi.

Tajnik našeg Društva je Igor Vukić. Njegov otac, Srbin, je kao dijete s Kozare bio u logoru Jasenovac. U obitelji su mu pričali što je istina o Jasenovcu i on je danas sjajan istraživač tog logora. Nedavno je dao i intervju Hrvatskom tjedniku, a već u naslovu je njegova tvrdnja: Jasenovac je veća sramota Titove Jugoslavije, nego Pavelićeve NDH. Nisam sreo nikoga tko je gledao njegov nastup u „Bujici“, a da nije oduševljen njegovim nastupom. Evo što mi piše o skupštini:

Poštovani kolega Pečariću,

Skupština je prošla u lijepom, ležernom tonu, jer je naš predsjednik dr. Razum potaknuo se sve pripremi kako bi bilo come-il-faut (ili komi-fo, kako bi rekla Nušićeva Gospoda ministarka).

Donijeli smo potrebne odluke koje traži država i dodijelili pohvalnice za istraživanje i doprinos društvu.

Vaša vas zaslужena pohvalnica tako čeka, odnosno, moramo se dogovoriti kako da vam je predamo i ujedno organiziramo tim povodom neku malu svečanost Nakon službenog dijela u neformalnim smo se komentarima osvrnuli i na vaše peticije, osobito onu za pozdrav Za dom spremni. Svi prisutni članovi podržavaju vas u nastojanju da se otvor rasprava o svim elementima hrvatske povijesti i nadaju se da ćete nastaviti u tom smjeru.

Pohvalnica je naš najmanji oblik zahvale za ono što ste dosad napravili i što ustrajno radite.

Do sljedećeg susreta, srdačno Vas pozdravljam

Igor Vukić, tajnik DJL

Naravno, mene i ovo a i činjenica da sam član Predsjedništva HNES-a obvezuju da nastavim ovakav rad. Predsjednik HNES-a prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović je otkrivajući prvi spomenik žrtvama komunističkog terora ukazao i na moj rad.

Na nastavak takovog rada obavezuje me i reagiranja nekih glavnih medija kakav je npr. „Jutarnji list“. Tako se naslovom „Koliko bi Hrvatska bila vrednija da se HAZU odrekne Pečarića“ Jutarnji list upisuje u moje najveće fanove. Da, zar nije sjajno kad misle da samo zahvaljujući meni Hrvatska može biti vrednija.

Uostalom na nastavak ovakvog rada me obvezuje i otvoreno pismo koje sam svojevremeno pisao s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem, još prije lokalnih izbora, koje smo završili pozivom da nikada više ne dopustimo da Hrvatsku vode ljudi koji ne vole svoju državu i svoj narod.

HVALA!

KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?

Marijan Majstorović, koji me je svojevremeno kao glavni urednik „Fokusa“ pozvao na suradnju, a kasnije na zahtjev iz Sanaderovog HDZ-a najurio iz „Fokusa“, a pri tome i krivotvorio razgovor s akademikom Jelčićem, ponovno me uči kakav treba biti hrvatski intelektualac. Kako je to izgledalo prvi put vidjeti knjigu:

D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.

Jelčić u svom djelu daje tekst razgovora Nenada Piskača s njim (str. 101-104), a ja u svom dijelu tekst *Krivotvorene Jelčića*, (str. 305-313.) ukazujem na intelektualnu obradu Jelčićeva teksta u Majstorovićevom „Fokusu“.

Tada je nepočudni akademik Josip Pečarić u Jelčićevom intervjuu postao nepovjesničar bez imena i prezimena, a autor krivotvorenog intervjuja Nenad Piskač postao je Branko Banić. (Zapravo poznati hrvatski književnik i kolumnist je i danas u Majstorovićevoj poduci o hrvatskim intelektualcima. Naime, on spada u moje trabante. Pogledajte Piskačev tekst: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa Pečarića?* Portal HKV-a, 01. 09. 2015.) Akademik Jelčić je tada dao i izjavu o toj krivotvorini (ili cenzuri ako hoćete) HINI!

Dakle, još tada poučen od tako velikog autoriteta g. Majstorovića kakav treba biti hrvatski intelektualac veoma ozbiljno sam prihvatio njegovu tvrdnju da sam tzv. hrvatski intelektualac jer sam sa svojim trabantima branio Thompsona i „Bojnu Čavoglave“:

Nastavlja se podrivanje hrvatske samostalnosti od strane tzv. hrvatskih intelektualnih kadrova. Akademik Josip Pečarić sa svojim trabantima još žeće i nemilosrdnije ustrajava na povijesnom hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI! U prošlom sam broju napisao kako je taj pozdrav hrvatski, kako je u redu, samo nije u redu sada ga aktualizirati kada se približavaju izbori za Sabor i kada je vladajuća crvena koalicija pred izglednim porazom zbog lijenosti, neznanja i nerada. Stoga, jedino tko od poraza može spasiti Kukuriku koaliciju su oni koji na ovaj način, protiv svake logike, nastoje doći u središte medijske pozornosti. Kako je ovo politička tema od velike važnosti za sadašnji hrvatski politički trenutak, u Hrvatskome fokusu postavili smo anketu s pitanjem: Tko stoji iza peticije da se pozdrav ZA DOM SPREMNI! uvede u vojnu uporabu? Najviše glasova dobili su „provokatori“, „netko drugi“, pa „neznalice“. Neovisno o tomu kojih je više, provokatora ili neznalice, jednako nam se piše.

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik/14611-provokatori-i-neznalice-ne-posustaju>

A da. Prvo, da malo provjetrimo stvari. Nikome razumnome nije dovoljno to što se netko proglašio domoljubom, desničarem, konzervativcem ili antikomunistom. To treba dokazati na djelu. Nije rijetkost da se upravo najglasniji zagovornici antikomunizma služe komunističkim metodama diskvalifikacije i samoproglašenim neupitnim pozicijama monopolista u svemu. Pitaju li se ti ljudi, kao Majstorović, u čemu je razlika između onih koje oni navodno kritiziraju,

neokomunističkih apogeta i navodnih ljevičara, i njega. I jedni i drugi monopoliziraju pravo na sve u društvu. Ničim pozvani. Evo, na primjer, na temelju čega bi hrvatskoj javnosti ili društvu općenito bila relevantna anketa koju je proveo Majstorović? Koje stručne, znanstvene i ostale reprezentativne elemente zadovoljava takva anketa, kako bi njeni rezultati, koje on uzima kao Bogom dane, trebali biti neupitni. Odgovor je, na istim elementima počiva njegova anketa i uporište, na kojima već desetljećima djeluje recimo Slavko Goldstein i njegov agitpropovski stroj sa odsjeka za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Koliko god ti elementi i polazišta imali različiti predznak, njihova bit je ista. Nevaljala. Moje i stajalište mojih kolega i prijatelja je da se sve, pa i ono, ili prvenstveno ono što mi zastupamo, mora smjeti i moći evaluirati. Jedino tako možemo biti različiti od onih koje kritiziramo i osporavamo. Pa Majstorović ponovno nešto ne kaže tj. krivotvor. On uopće ne spominje glavni dio našeg Pisma. Valjda su njemu Thompson i Bojna Čavoglave posve nebitni. Posve mu je nebitan Domovinski rat u cijeloj priči! Doista, takove visoke kriterije za hrvatskog intelektualca ja doista ne mogu ispuniti, zar ne? Npr. ako bi "Rankovićeva krajška milicija" došla po Majstorovića, pa ga odvela u bajbok, mi bismo pisali peticiju i za njega. Provokatori i neznalice kakvi jesmo.

Zapravo Majstorovića komentiram samo zato što je pisao o mojim trabantima. Stvarno me nitko nije nahvalio kao on. Da bi se u to uvjerili predlažem vam da obavezno pročitate tekstove „mojih trabanata“ koji još žešće i nemilosrdnije ustrajavaju na obrani Domovinskog rata. U najnovijem Hrvatskom tjedniku Mirela Pavić, Zvonimir Hodak i don Andelko Kaćunko, a u 7Dnevno Marko Ljubić, Zdravko Tomac, Nikola Štedul. Zapravo, prof. dr. sc. Zdravko Tomac i nije potpisnik Pisma ZDS, ali je dao sjajno pojašnjenje onoga što ja pokušavan uraditi u svojim tekstovima (sigurno mnogo manje uspješnije od njega):

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. Izato je bio tako masovno prihvacen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Zato svi oni koji nas napadaju „zaboravljaju“ spomenuti da mi u Pismu jasno kažemo da je ono nastalo s ciljem obrane Marka Perkovića Thompsona i njegove kultne pjesme iz Domovinskog rata „Bojne Čavoglave“! Da se odmah razumijemo, Marka Perkovića mi ne bi branili da to istodobno nije duboko simboličko i političko pitanje, samo srce svih problema koje današnja Hrvatska ima. Marko se sam sjajno brani, zar ne? Braneći Marka i njegovu pjesmu, njegovo djelo, zapravo mi branimo i promičemo, što je daleko važnije, poruku naraštajima hrvatskoga naroda da pritisak na nas, na naše vrednote nije ni poželjan, ni civiliziran ni opravdan, da ga ne smijemo trpjeti i da je vrijeme da svoju sudbinu uzmemmo kao i svaki uljudan i slobodan narod u svoje ruke. Bez tutora i mentora koji nikada nisu bili dio nas. Mene osobno i jako puno ljudi koje poznajem to je prvenstveno motiviralo, a Thompsonu bih pomogao osobno na tisuće načina, s tim što treba razlikovati osoban odnos od simbolike koju njegovo ime nosi. Ovo je važnije i od Thompsona i od mene.

Naravno, da je sve to u cilju izbora. Predsjedničke izbore smo dobili jer su hrvatski državotvorni komentatori shvatili kako treba inzistirali na tome kako Josipović ne voli hrvatsku državu ni hrvatski narod. Od posebnog značaja je što je izuzetnu ulogu u tome odigrala Crkva u Hrvata. Zato je i naslov moje knjige tiskane uoči tih izbora bio „Ako voliš Hrvatsku svoju“.

Najnovija poruka je dana u naslovu moje najnovije knjige „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“. Pročitajte Tomčev tekst. Uvjerite se sami da Vam profesor Tomac poručuje isto to! Parlamentarni izbori odvijat će se u uvjeravanju državotvornih Hrvata kako je partizanski pokret važniji od branitelja. Bježeći od ovakvih inicijativa s kojima se pokazuje da su hrvatsku državu stvorili branitelji, a ne „antifašisti“, bježi se od istine. Bježi se od branitelja. Bježi se od Hrvatske!

<http://kamenjar.com/kakav-treba-bitи-hrvatski-intelektualac/>

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademiče Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima. Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala: *S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša potpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.*

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način.*

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on za takve stvari više nema tolerancije.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljedeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih prepostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su prepostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljudeo i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistjeće iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječe iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podatcima i zamislima.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podatcima i zamislima svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se

suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijedanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretnе argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i

književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i

umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Andelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović

prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov

dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrožić
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Ćuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Andelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru

prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpore Pismu HAZU:

Divo Bašić, prof.; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
Jasenka Polić Biliško
Branko Prpić, prof. Sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić

Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivana Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivana Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof. ;
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj. ;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic ing. brodogradnje
Antun Raguž, prof., Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl. ing. el.
Josip Grilec, mr. sci.
Josip Vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl. ing. arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim. mr. sc. Miljenko Raos dr. med.
Ivana Babic, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić

Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štuttgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik, Berlin
Jakov Lozar, ekonomist, Berlin
Ante Tokic, HFDV, Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic

Marta Čerina, Zagreb

mr. sc. Ivan Mance

Lovro Cindori, kanonik, Zagreb

Matija Grgat

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU

Mirela Pavić nam je u svojoj najnovijoj kolumni "Plašikracija" (Hrvatski tjednik, 04. 02. 2015.) najbolje objasnila zašto srpskim slugama u RH smeta pozdrav *ZA DOM SPREMNI. Završila ga je s SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU! LIAM SHI!*

Doista je velika vjerojatnost da oni kad čuju ZDS (ili kako to Kinezi kažu Liam shi) to doista dožive kao *Smrt fašističkom antifašizmu*.

Znamo da je pozdrav ZDS na kineskom prvi u Hrvatskoj objavio dr. sc. Josip Stjepandić. Radeći u Njemačkoj s kolegama iz različitih država ustanovio je kako taj isti pozdrav postoji u mnogim državama. To se i moglo očekivati jer bi bilo doista nevjerojatno da najljepši pozdrav bude nešto čega smo se samo mi sjetili, zar ne?

Zanimljivo je da je dr. Stjepandić u istom broju Hrvatskog tjednika objavio svoje otvoreno pismo riječkom gradonačelniku koje također završava s LIAM SHI:

Kada biste prema pok. Vidasu bili tako blagi i puni razumijevanja kao prema Frljiću, spora ne bi bilo

Štovani druže Obersnel,

s velikim zanimanjem čitao sam Vaš odgovor objavljen u „Hrvatskom tjedniku“ br. 589 od 7. siječnja. Kao prvo, moram Vam čestitati da ste napokon počeli čitati „Hrvatski tjednik“, trenutačno najbolju tiskovinu u Hrvatskoj. Preporučam Vam pretplatu, kako biste postigli makar protutežu prema neokomunističkim tiskovinama, yutarnjim i yučernjim, novim i dalmatinskim, koji žive od ekonomski besmislenih, ali skupo plaćenih oglasa iz stanovitih krugova, a svoju egzistenciju

brane predstecajnom nagodbom, s ciljem da bi izokrenuli sliku stvarnosti, umjesto da informiraju. Isto tako, učinili biste veliku stvar, kad biste „Hrvatski tjednik“ preporučili članovima Vaše Partije. Tu se mogu dobiti neke vrlo korisne informacije npr. o lažima i manipulacijama o Jasenovcu, da o razvoju Plašikracije ne govorimo.

U Vaš sukob sa župnikom Zovkom ne bih želio ulaziti, makar je žestina Vaše kritike vrlo znakovita. Podsjeca me na ona stara, dobra vremena, kad je optužba da se „Crkva bavi politikom“ bila uvod u njezin progon. Je li to Vaš jedini nesporazum s njim ili Vam stalno krv pije, žaoka otrovna klerofašistička? Slobodno upitam da li ste vlc. Zovka prijavili njegovu biskupu i što Vam je on na to odgovorio? Mislim da bi to zanimalo sveopću javnost, napose čitatelje HT. Vaše brojke o dobrim djelima za hrvatske branitelje zbilja su impresivne. Šteta da niste naveli koliko ste zahtjeva za potporu odbili i koliko je samoubojstava zbog toga počinjeno, da bi se dobila sveukupna slika. Usپoredba s iznosima novca darovanim „antifašistima“, udbašima i kosovcima bila bi sigurno vrlo zanimljiva. Isto tako pretpostavljam da bi Vam hrvatski branitelji bili zahvalni kad biste u Vašem djelokrugu dio novca odvojili za njegu znakovlja Republike Hrvatske. Pozorni promatrači uočili su da je hrvatski stijeg u Vašem gradu često u nepriličnome položaju i stanju, a Vas to nimalo ne brine. Kako je to moguće u jednom uređenome gradu poput Rijeke? Nije li Vas bilo sram da hrvatski stijeg stoji na pola koplja na onaj dan, kad bi zapravo morao svijetliti i vijoriti iznad grada? Znate li koliko to vrijeđa hrvatske branitelje?

Lijepo je da ste se pobrinuli za nadgrobni kamen za preminulog branitelja Vidasa. Da ste poštivali njegovu posljednju volju i taj kamen opremili onako kako je pokojnik želio, pokazali biste svoju ljudsku veličinu i nitko pa ni vlc. Zovko ne bi se bunio. Ovako, otvarate opravdanu sumnju u Vaše znanje i stvarne nakane. Vaše obrazloženje nema uporišta u zakonu (npr. presuda Prekršajnog suda Zagreb VII-J-D-3504-2008 od 14.4.2009). Je li pravomoćni pravorijek hrvatskog suda za Vas mjerodavan ili pak samo sud Vaše Partije? Znači li to da hoćete isprovocirati pravni spor? Hoćete prikazati pok. Vidasa kao zločinca? Ili će na njegovu nadgrobnome spomeniku uskoro osvanuti crvena zvijezda petokraka, „simbol ljubavi, zajedništva i slobode“ (pogotovo u Vukovaru, gdje se pok. Vidas borio!)? Je li to kontinuitet ponašanja koje pokazuje intendant Vašeg „jugoslovenskog pozorišta“, koji između ostalog negira postojanje hrvatskog jezika? Još jedna povrjeda Ustava, na koju uopće niste reagirali, da o sankcijama ne govorimo!? Čovjek da se zapita, kad će te uvesti čirilicu u Rijeku, ako potajno već niste!? Oprostite, ali teško je oteti se dojmu da je oštrica zakona kod Vas rezervirana za domoljube poput pok. Vidasa. Kad biste prema njemu bili tako blagi, puni razumijevanja kao prema Vašem intendantu, spora ne bi bilo.

Glede pozdrava „Za dom spremni“ akademik Josip Pečarić napisao je cijelu knjigu. U privitku Vam šaljem stenogram moje prezentacije ove knjige održane 18. prosinca 2015. Ja sam se ovom temom počeo baviti kad je hrvatski vitez Josip Šimunić bio onako bezdušno kažnen. Da li slučajno, prijavu su podnijela dva velikosrbina iz Rijeke! Šimunića poznam kao uzornog športaša iz Njemačke. Malo koji Hrvat ostvario je ugled kao on, o čemu ne treba trošiti riječi. Ako se selidbom

iz Njemačke u Hrvatsku prometnuo u rasista i ksenofoba, onda je to jedino mogao prouzročiti nepedagoški utjecaj kukuriku vlasti u tome razdoblju. Šimuniću je učinjena velika nepravda! Umjesto njega, Milanovića i Jovanovića je trebalo kazniti kaznom neigranja recimo za sljedećih sto godina!

Ukratko, pitao sam moje prijatelje i kolege iz oko tridesetak zemalja širom svijeta (regiju pritom nije bio zastupljen) kakve emocije kod njih izaziva kad kakav športaš kaže da je "za dom spremam". Ne ćete vjerovati, ali profesor iz Brazila je rekao da nakon što su njihovi nogometari izgubili sa 1:7, nogometarima uopće ne vjeruje, pa ni onda kad kažu da su "Ligado à terra natal". Za njega je to pitanje časti. On je osobno uvijek ZDS. U Njemačkoj je biti ZDS vrlina, koja se može testirati npr. na mrežnoj stranici Druge njemačke televizije (ZDF):

<http://typentest.zdf.de/wie-heimatverbunden-sind-sie>

Da budem skroz iskren, ja sam na tome testu skroz propao (ali stoga ne ću zatražiti članstvo u Vašoj Partiji!), a ako Vaše fotografije ne varaju, Vi biste me hametice potukli već u prvom pitanju: "Da li volite domaće iće i piće"! Što više, velika je ironija da ste Vi više ZDS nego svaki neuhranjeni predstavnik neprijateljske emigracije!

Najzanimljiviji odgovor dobio sam iz najmnogoljudnije zemlje na svijetu. Jednom Kinezu velika je čast kad mu se kaže da je ZDS, doslovce prevedeno: „onaj koji odiše domovinom“ ili „onaj po kome se može namirisati domovinu“ (nešto kao Hercegovac ili Bokeš u Hrvatskoj). Zato ću ovo pismo zaključiti tim pozdravom. Da zaključim: nitko u svijetu nema problem reći da je za dom spremam, osim jedne agresivne manjine u Hrvatskoj, kojoj očigledno i Vi pripadate. Da taj pozdrav nije izum Ante P. možete utvrditi na poleđini gore navedene knjige akademika Pečarića, gdje je citiran napjev koji su pjevala djeca u virovitičkom kraju 1921. godine. Ili da predložimo pozdrav: Za regiju spremni? Bi li tada bio mir u kući? Stoga ću ovo pismo zaključiti jednim, nadam se konstruktivnim prijedlogom: Organizirajte predstavljanje gore navedene knjige u Rijeci, koje bi održali akademik Pečarić, profesor Tomac (bivši član Vaše Partije!) i moja malenkost. Pozovite zaintesiranu javnost, ona dva velikosrbina, intendanta Vašeg „jugoslovenskog pozorišta“, sve protivnike Hrvatskog državnog sabora, neprijatelje Marka Perkovića Thompsona, sve udbaše i kosovce (kojih navodno ima puno u Rijeci), pa ćemo razmijeniti argumente. Ako to ne učinite, mogli biste proći kao komunistički dinosaurus (previše ideološke mase, a premalo pameti, da bi mogao preživjeti). Ne brinite, ne ćemo doći „s lijepom našom haubicom“ (taj uradak Vas nije vrijedao, zar ne?) ili nekim drugim sličnim instrumentom. Da Vaše antifašističko srce od sreće poskoči, pozdravit ću Vas starim pozdravom iz Kine, bratske zemlje u kojoj još uvijek vlada Vaša sestrinska Komunistička Partija:

恋家 (Liam Shi)

*Dr. Josip Stjepandić
Bensheim, Njemačka*

S druge strane SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU tjera srpske sluge da proglašavaju domoljubne Hrvate ustašama. Dakle, imamo ono što sam objasnio krajem 1987.:

- Ja sam Ustaša! Znate, Srbi vam dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A ja vam ne volim biti sluga!

Zapravo sam na neki način i predvidio da će Milanović na kraju prihvati srpsku podjelu Hrvata. Na to su me podsjetili urednici s portala kamenjar.com jer su danas objavili tekst:

Fašisti te napadnu, okupiraju, a kad ih pretvorиш u zečeve – proglose te fašistom Radi se o predstavljanju moje knjige "*Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*" iz 2014. godine koji je tada objavio portal narod.hr. S obzirom da je – čini se – sam tekst izazvao prilično zanimanje kod čitatelja i danas, šaljem vam ga ponovno:

Akademik, hrvatski matematičar, publicist Josip Pečarić večeras je u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata predstavio svoju knjigu "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" te je ustvrdio kako je odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak najbolje opisao njegovu knjigu riječima: „Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglose fašistom!“ Njegovu knjigu čine zapravo glavni tekstovi koje je on objavio kao kolumnist na portalu Dnevno.hr i u tjedniku 7Dnevno. Knjigu su predstavili Zvonimir Hodak, saborski zastupnik Miroslav Tuđman i admirал Davor Domaze Lošo.

Hodak: Hrvatska je smješna zemlja, tragikomična

„Akademik je napisao knjigu koja se sastoji od tvrdih činjenica protiv kojih ne možemo reći niti jednu jedinu riječ“, ocijenio je Hodak te dodao kako „ne možemo čak ni polemizirati ni o naslovu knjige jer ovo što je rečeno o zečevima rekao je Slobodan Milošević na jednoj sjednici Savjeta Jugoslavije“. „Sve što Josip Pečarić piše o ovoj smješnoj zemlji – ovo što se događa Hrvatskoj zadnjih godina više nije nije smješno, to je tragikomično, ponekad tragično“, istaknuo je te dodao kako je dobro što se našla osoba koja je napisala ovaku knjigu a nije povjesničar. Ustvrdio je kako je Thomsonov koncert u Belinu nisu zabranili Nijemci. „Sve to dolazi od skoro legalnim kanalima iz Hrvatske u Njemačku“, upozorio je. „Thompsonu je zabranjeno da pjeva u Berlinu, Istri, Puli, ali Lepoj Breni nije zabranjeno da doživi ovacije na Hrvatskoj radio televiziji“, ustvrdio je Hodak te dodao kako je „ova knjiga izvanredno dobrodošla za one koji žele istinu, za one kojima je istina pred očima ali objektivno ne mogu u ovoj kostanaciji snaga u državi i medijskoj blokadi koja vlada Hrvatskoj i doći do istine“.

Tuđman: Biti u nekolicini najboljih u svijetu – irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese

„Josip Pečarić koristi metodu paradoksa, a paradoks označuje neočekivano mišljenje, protuslovno zdravom razumu, proturječno, nastrano, besmisleno“, ocijenio je Tuđman te dodao da on „dovodi teze i poruke jedne anacionalne protuhrvatske politike do apsurda“. Ustvrdio je da je Hrvatska zemlja apsurda gdje je istina postala laž, a laž postala istina, agresor je postao žrtva, a žrtva agresije

zločinac. Istaknuo je kako Pečarić u svojoj knjizi piše o političarima, znanstvenicima ili nazovi znanstvenicima, Akademiji Redikula, o ambiciji Ive Goldsteina da postane akademik, drugim povjesničarima. Pojasnio je kako je autor jedan od najpoznatijih, najproduktivnijih matematičara u svijetu s 1000 znanstvenih radova, autor dvadesetak knjiga koje je u pravilu objavio u vlastitoj naknadi, bez potpore znanstvenih institucija i na promocije mu ne dolaze predstavnici aktualne službene vlasti ni predstavnici medija. „Biti jedan od nekolicine najboljih u svijetu potpuno je irelevantno ako zagovaraš hrvatske nacionalne interese i vrijednosti kao što su domoljublje, istina i pravda“, zaključio je Tuđman. Istaknuo je paradoks da, iako su mu nedostupni javni mediji, njegove misli i knjige ne može se uništiti jer korespondira sa suvremenim načinom komuniciranja – internetom. „Zahvaljujući internetu Pečarića nije moguće ušutkati i zabraniti mu javno djelovanje“, zaključio je te dodao kako je ova knjiga dokaz da se „ni misao hrvatske slobode, ni volja naroda za suverenošću, ni pravo na istinu i budućnost ne mogu graditi na lažima i dezinformacijama“.

Domazet Lošo: Ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći

Komentirajući naslov, Domazet Lošo je ustvrdio je da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti. „Nije to Milošević slučajno rekao – rekao je iz razloga jer u operaciji Oluja su Srbi uz pomoć Britanaca imali dva plana“, ocijenio je te dodao kako je plan B koji se dogodio izdavanjem zapovijedi za evakuacijom. „Milošević je tada definitivno shvatio da je izgubio rat s Hrvatima“, zaključio je Lošo te dodao da umjesto da se to u Hrvatskoj afirmira, to je prešućeno. Istaknuo je da je temelj hrvatske države 5. kolovoz, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, te kako ne samo da ga trebaju slaviti Hrvati već i Srbi. „Upravo zato jer su ih ti isti Hrvati spriječili da ne učine genocid 10 puta veći nego u Srebrenici – u Bihaću“, istaknuo je te dodao kako „ova knjiga potvrđuje da će vremena istine doći, isto kao što će doći vrijeme nacionalnih država“. Ustvrdio je da su Hrvati najveći antifašisti jer su porazili 2 totalitarna sustava – komunistički i četnički. „Hrvati su četiri puta spasili i obranili Bosnu i Hercegovinu, a ne dijelili“, ocijenio je te dodao kako su „prvi u povijesti Hrvati ti koji su spriječili genocid i vodili najčistiji rat u povijesti ratova“. Istaknuo je kako živimo u vremenima paradoksa, inverzije vrednota i razdoblju unutarnje agresije. „Problem danas Hrvatske i branitelja je što se nismo naučili pobjednički ponašati, a to znači biti svjestan onog što jesi“, zaključio je Domazet Lošo. Izvor: narod.hr

<http://kamenjar.com/fasisti-te-napadnu-okupiraju-a-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>.

Zapravo se čini kako sam zaslужeno na crnim listama HRT-a kako tvrdi Mladen Pavković:

... kako to da na ovoj televiziji, koju vodi nekakvi „posljednji nositelj Titove štafete“, nikada, ali baš nikada ne možemo čuti ni gledati hrvatske intelektualce,

akademike poput Aralice, Jelčića ili Pečarića, ili redatelja Jakova Sedlara, a još manje one koji uređuju ili surađuju u „Hrvatskom slovu“, „Hrvatskom tjedniku“, na portalima poput „Direktno“ i tome slično?

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-na-crnim-listama-hrt-a-jedino-su-hrvati-tako-je-bilo-tako-je-i-sada/>

Naravno, meni je uvijek iznova šokantno kada vidim to sluganstvo Srbima. Još je veće kada su hrvatski branitelji od srpskih "hrabrih" vojnika napravili zečeve. Išlo je dotle da su čak htjeli povući I tužbu za genocid samo zato da Srbija ne bi bila optužena za genocid koji su načinili u Hrvatskoj I ne samo njoj. Naravno i, to što su se najveća državna tijela stavila na stranu svojih gazda izostala je pravedna kazna, ali Srbija je ipak osuđena kao agresor koji je u cilju osvajanja izvršio niz genocidnih radnji.

Da bi izlijecili strašan kompleks da su sluge onima od kojih su branitelji napravili zečeve, stalno pokušavaju izjednačiti branitelje s ustašama, fašistima I sl. Do jučer je to bilo uvijeno, ali danas nastupaju otvoreno.

To je jako dobro jer nova hrvatska vlast mora konačno vidjeti s kime ima posla i "slušati" što kažu srpske sluge. Naime, najbolji su ministri i drugi dužnosnici koje srpske sluge najviše napadaju! U ovom trenutku to je očiti ministar kulture dr. sc. Zlatko Hasanbegović. I svi bi se morali ugledati na njega!

Akademik Josip Pečarić
04. 02. 2016.

J. PEČARIĆ, DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?

U svom komentaru: *Publikacija koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba* prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju“ prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zasluzuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država?

U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunacionalne mržnje. Jedino Hrvatska nagrađuje one koji je mrze i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrušama i pojedincima ustaško i fašističko.

Svoj komentar prof. Kutleša završava ovako:

Ukratko, publikaciji koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba treba potpuno uskratiti financiranje, a ima elemenata i za sudsko

gonjenje odgovornih za tu publikaciju. Pupovac je uostalom, kao i nedavno Stanimirović, osuđen od strane Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) za veleizdaju RH. Njega su neki nazvali „zločincem za pisaćim stolom”.

Tko je prof. dr. sc. Stipe Kutleša?

Znanstveni je savjetnik u Institutu za filozofiju u Zagrebu i redoviti profesor na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Rođen 1955. u Duvnu (Tomislavgradu), B i H. Osnovnu školu pohađao je u Duvnu i Zagrebu. Gimnaziju završio u Zagrebu (1974.). Diplomirao filozofiju (A) i povijest (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1979) i fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1982.). Magistrirao na poslijediplomskom studiju "Povijest i filozofija znanosti" u Dubrovniku (1986.). Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1993.). Boravio na "Institute for Advanced Studies", University of Edinburgh (1999.).

Bio je zaposlen u Zavodu za povijest i filozofiju znanosti HAZU (1984.-2002.) i od 2002. u Institut za filozofiju u Zagrebu gdje je obnašao dužnost ravnatelja Instituta (2002-06). Sudjelovao u nekoliko znanstvenih projekata, a sada je voditelj znanstvenog projekta „Metafizičko utemeljenje znanosti i njezino osamostaljenje od metafizike“ (191-1911113-1095).

Predaje na Hrvatskim studijima (od 1993.), na Filozofskom fakultetu DI u Zagrebu (od 1994.), na PMF-u u Zagrebu 1993./94.), na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1996.-98-), na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (od 2006), Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (ITK). Mentor više diplomskega radova, 4 magisterija i 2 doktorata.

Glavni je urednik Filozofskog leksikona Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža“ (2012.).

Pročelnik Odjela za filozofiju Matice hrvatske (2000.-2003. i od 2014.).

Organizator godišnjih filozofskih simpozija Odjela za filozofiju Matice hrvatske u Sarajevu (2003.-06.). Izlagao na znanstvenim skupovima i kao pozvani predavač u zemlji i inozemstvu.

Član uredništva časopisa Filozofska istraživanja, Synthesis philosophica, biblioteke Filozofska istraživanja (1995.-2004.), Croatian Journal of Philosophy (2001.-04.), član savjeta časopisa Croatian Journal of Philosophy (od 2005.), Prolegomena (od 2002.), Metodički ogledi, Hrvatska misao (od 2007.), Nova prisutnost (od 2009.). Član Udruge za promicanje filozofije, Odjela za filozofiju Matice hrvatske, Odjela za prirodoslovje i matematiku Matice hrvatske, Hrvatskog prirodoslovnog društva, Hrvatskog fizikalnog društva, Hrvatskog filozofskog društva.

Član Organizacijskog odbora simpozija "Dani Frane Petrića" (1992.-2005.), znanstvenih skupova Instituta za filozofiju, simpozija FFDI u povodu 300 obljetnice rođenja Ruđera Boškovića i dr.

Surađuje s Leksikografskim zavodom "M. Krleža" (Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija, Filozofski leksikon), Maticom hrvatskom, s Proleksisom, Hrvatskim prirodoslovnim društvom i dr.

<http://braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKA/Razgovor-s-prof.-dr.-Stipom-Kutlesom-Vladajuci-su-Hrvatsku-unazadili-za-nekoliko-desetljeca>

Nije ni čudno da čovjek s takovom biografijom zna precizno detektirati stvari. Dok većina naših ljudi misli da je SNV kažnjeno zbog svog protuhrvatskog djelovanja – ono je itekako nagrađeno, a kako navodi prof. Kutleša društva koja se bore za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa još uvijek nisu dobrodošla. Njih se materijalno ne stimulira, pa kao Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac moraju tražiti donacije, da bi uopće radili ono što im je zadača. Evo proglaša s tim u svezi ovog društva:

Svim domoljubnim Hrvatima u Domovini i svijetu,

i svim istinoljubivim ljudima!

Poziv na novčano podupiranje rada

Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Društvo su 2014. godine osnovali hrvatski povjesničari, akademici i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u ratnom i poratnom logoru u Jasenovcu, tj. od 1941. do 1951. godine. Predsjednik društva je dr. Stjepan Razum, voditelj Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu, a tajnik Igor Vukić, novinar i publicist iz Zagreba.

Među članovima društva su i javni djelatnici kao što su Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Tomislav Vuković, Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, Branko Hebrang, svećenici Stjepan Kožul, Andelko Košćak, Vladimir Horvat, publicisti Mladen Ivezić, Smiljana Šunde, Stipo Pilić i drugi.

Društvo je 2015. godine izdalo knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“, u kojoj su prikupljeni dosadašnji rezultati njegova rada. U knjizi su tekstovi dr. Vladimira Horvata, Igora Vukića te Stipe Pilića i Blanke Matković.

Istraživanja članova društva za razdoblje Drugog svjetskog rata pokazuju da je Jasenovac bio radni logor, odnosno zatvor za aktivne protivnike Nezavisne Države Hrvatske te za skupinu Židova koja je bila izuzeta od deportacija u njemačke logore. Postupci protiv Židova, uključujući i deportacije, bili su provedeni pod snažnim njemačkim pritiskom.

Osim nekoliko kažnjavanja zbog održavanja discipline (nakon bijega zatočenika ili zbog sumnje u dizanje pobune) u jasenovačkom logoru do 1945. nije bilo skupnih, masovnih likvidacija. Nakon 1945. godine logor nastavlja raditi kao sabiralište za hrvatske domoljube, zarobljenike te stvarne ili izmišljene protivnike

komunističkog režima. U Staru Gradišku i Jasenovac dovođeni su i prvi kažnjjenici zbog Informbiroa prije no što su preseljeni na Goli otok. Odatle i pridjev "trostruki" u nazivu društva.

Istraživanja se temelje na izvornim arhivskim dokumentima, razgovorima s bivšim zatočenicima, na analizi objavljenih knjiga i članaka o logoru i drugim autentičnim povijesnim izvorima. U tom smjeru društvo će nastojati raditi i u narednom razdoblju.

Utvrđivanje realnih činjenica o događajima iz Drugog svjetskog rata i porača još uvijek je opterećeno dnevno-političkim utezima. Zbog toga povjesničari koji rade u ustanovama koje financira država i nakon gotovo 25 godina hrvatske samostalnosti izbjegavaju osjetljive povijesne teme. Jasenovac i općenito Nezavisna Država Hrvatska za njih su zabranjene teme. Stoga će se tim temama i u narednom razdoblju baviti uglavnom nezavisni istraživači koje okuplja naše društvo.

Dosadašnji smo rad temeljili na dobrovoljnom i besplatnom angažmanu pojedinaca. Budući da su još uvijek veliki izazovi pred nama, a i mnogi osporavatelji, želimo započeti intenzivnije proučavanje fenomena Jasenovac, a to znači punim radnim vremenom barem jednoga istraživača.

U tu svrhu obraćamo se svim hrvatskim domoljubima i svim istinoljubivim ljudima da kao pojedinačni donatori i podupiratelji novčano pomognu istraživanje fenomena Jasenovac. S obzirom na to da je duhovno zdravlje nacije osnovni preduvjet svakoga napretka pa tako i gospodarskoga, očekujemo pomoći i od gospodarskih subjekata.

Pozivamo vas da pomognete objektivno i nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu i drugih zbivanja u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata i porača.

Društvo je pravna osoba, upisana u Registar udruga Republike Hrvatske. Novčano poslovanje obavljamo preko bankovnog računa, čime osiguravamo transparentnost i namjensko trošenje darovanog novca. Donacije je moguće uplatiti na račun Društva kod Privredne banke:

IBAN: HR3523400091110722737 SWIFT: PBZGHR2X

Imena donatora objavljivat ćemo na našoj mrežnoj stranici, a u budućnosti vjerojatno i u tiskanom obliku, osim ako to netko od donatora izričito ne želi.
www.drustvojasenovac.wordpress.com
e-pošta: drustvo.jasenovac@gmail.com.

Za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,
Igor Vukić, tajnik [v. r.]
dr. zn. Stjepan Razum, predsjednik [v. r.]

Koliki je značaj ovog društva pokazali su ponajbolje oni kojima nije u interesu zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. Prošla protunarodna vlast je odugovlačila

godinu dana sa samom registracijom Društva. Kako je društvo ubrzo tiskalo značajnu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Iгора Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, Krenuli su napadi. Tadašnji Posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH Slavko Goldstein (inače (ne)svršeni srednjoškolac) je dao izjavu koja je zabrinula mnoge u Hrvatskoj. Njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*. Zato je svojevremeno poslano Pismo HAZU s pozivom za slobodu znanstvenog istraživanja koje su potpisali npr. akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić, akademik Andrej Dujella, dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki, akademik Dubravko Jelčić, akademik Marin Hraste, akademik Andrija Kaštelan, dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski, prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu, prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, Ante Ivas, biskup šibenski, akademik Stanko Popović, akademik Žarko Dadić, akademik Ivan Aralica, prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a, akademik Frano Kršinić, dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski, mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, akademik Stjepan Gamulin, prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju. izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU, Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti, prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i niz drugih znanstvenika, kao npr. prof. Kutleša, i poznatih javnih osoba.

Koliki je značaj Društva ponajbolje je pokazao sam Slavko Goldstein, sada bivši Posebni savjetnik za kulturu, jer je najavljenja njegova knjiga *PROTIV* ovog Društva. Ne knjiga protiv neke knjige već protiv Društva! O tome vidjeti moj tekst: *PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?*

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaricpriznaje-li-slavko-goldstein-da-su-on-i-njegov-sin-kavanski-povjesnicari>

Naravno, Društvo je zato moralo biti spomenuto u protuhrvatskoj publikaciji SNV-a i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ) *Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015.* pa na str. 20 govore o Stjepanu Razumu, predsjedniku revizionističkog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a na str. 26.-28.:

(...)

Dakle, i nova hrvatska vlast je odlučila financirati protuhrvatske udruge. Da to nije slučajno pokazuje i primjer bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, kojeg je kao i Pupovca HNES etički osudio za veleizdaju. Povodom odluke Sabora da mu se SAMO smanje novci za rad njegovog Ureda Marko Ljubić u tekstu znakovita naslova: *Ukidaju li Most i Domoljubna koalicija Mesićev status, ili ga štite?* konstatira:

„Mesiću se na ovaj način daje novi impuls političkog života i otvaraju vrata za novi val neprijateljevanja protiv Hrvatske. Samo je pitanje dana kad će mu razni Soroši i tko ga god zatreba za svoje prljave ciljeve, zbog „nerazumijevanja“ hrvatske vlasti dati sve što treba.“

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ukidaju-li-most-i-domoljubna-koalicija-mesicev-status-ili-ga-stite>

Zato je prirodno upitati li se:
Štiti li i nova vlast protuhrvatsko djelovanje Milorada Pupovca i njegovog *Srpskog narodnog vijeća*?

Akademik Josip Pečarić

Otkud takova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

“Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju ‘Za dom spremni’, drže koncerte s Pavelićevim slikama”, ispalio je “mali Slobu” Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut će samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK, ZAGREB, 2017. I DRUGO
PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.**

**PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR**

Poštovana Predsjednica Republike Hrvatske

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade

Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata sprječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:

<http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vsun-a.html>

Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvatići kažnjavanje onih koji su sprječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.

Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.

Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.

Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA isle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korputantan, trči prema ugroženim ženama i više raširenih ruku: „*Ne pucajte, ne pucajte!*“ Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevozio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli otploviti u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.

Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici.

Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.

Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobođajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“. Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila

opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine.“

Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljinu, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje.

Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: „*Moja savjest je čista.*“ On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.

Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povjesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjeli, i ne samo što su šutjeli i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrješku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanske presude na teške robije; što li su sve govorili i

pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se dozvati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalо bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu vеleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je '*prestrašno*' što umjesto zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglašiti šundom odnosno što je Država Hrvatska prihvatile da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i vеleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruoze optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslужuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslужuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljen u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke*, između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatile nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama

pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevini ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvati nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvataći praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvata suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatali ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrdili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatali lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca. Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobođite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim

*protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.
Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...*

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Dr. sc. Vlado Košić , biskup

Prof. dr. sc . Valentin Pozaić, biskup

Akademik Dubravko Jelčić

PRILOZI:**HRVATSKE ZAPRJEKE**

Slobodanu Praljku, hrvatskom generalu i haaškom uzniku

riječi o miru među ljudima tvoje su starče
koje si u *lisistrati* aristofanovoj
izgovarao glasno među pobunjenim ženama
pamtim tvoje nastupe
u kazalištu eksperimentalnom studentskom
a sada sjećajući se tebe pomislim na
zaprjeke od zalutala metka
mina granata
straha odbijena naguranim ormarom
s knjigama
debelih izdanja i slova masnih
enciklopedija antologija rječnika
gramatika pravopisnih priručnika
knjiga do knjige
zakriljen pogled na sunčanoj strani
moj narod stjeran je u podrumu mračne i vlažne
prikazuje kako druge nadmašiti ljudskošću
knjige mu u ogrlicu nanizane
jačaju snagu odlučnost
barem će ublažiti prostrijele metke zalutalu
podmuklu šrapnelu
krhotini što u smrt šalje

knjige ne priječe mostove ceste
zračne luke putove dobročinstva
ne priječe ljudskom rodu
da govori da diše
da majčino mlijeko siše
da istinu svjetu piše

*Bog je na našoj strani
Hrvatska istinom zbori
Hrvat se knjigama brani*

Miljenko Buljac (2017) *Da nebo na nas ne padne i nebesa nestanu*, zbirka pjesama. Split: Naklada Bošković, str. 61.

Potpis dajem

*Potpis dajem, razum traži
Od svakoga ljudskog stvora
Da potpisom pravdu snaži
Što pobijedit zločin mora.*

*Potpis dajem svijesti pune
Da u Hagu Praljak brani
Vrh vrhova ljudske krune
Div što svijet nadom hrani.*

*Div što svjetu nadu daje
Za slobodu borbom čistom
I djelima koja sjaje
Braniteljskom čašću istom.*

Vicko Goluža

SUPOTPISUJU:

Supotpisalo je njih više od 900.

PREDSTAVLJENA KNJIGA 'GENERAL PRALJAK' Pročitajte poruke koje su tim povodom poslali Predsjednica i biskup Košić

Knjiga Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića "General Praljak" predstavljena je u utorak navečer u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu.

O knjizi su govorili akademik Dubravko Jelčić, Miroslav Međimorec i Josip Pečarić, a pročitane su i poruke predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar Kitarović te sisačkoga biskupa mons. Vlade Košića koji zbog bolesti nije mogao sudjelovati na predstavljanju.

U predsjedničinoj poruci se ističe kako su velike zasluge generala Praljka u obrani Republike Hrvatske te u očuvanju opstojnosti hrvatskoga naroda u BiH.

Mons. Košić je u svojoj poruci napisao kako župe u njegovoj biskupiji mole za oslobođajuću presudu Hrvatima iz BiH.

Napomenuo je i kako je general Praljak branio njegovu župu Sunju u Domovinskom ratu.

Akademik Jelčić je podsjetio na odnose Hrvatske s Haaškim sudom ocijenivši negativnim rad bivše tužiteljice Carle del Ponte.

Istaknuo je ulogu generala Praljka u spašavanju muslimanskih izbjeglica te ustvrdio kako su u rušenju mostarskoga Starog mosta "prste imali britanski obavještajci".

Međimorec je podsjetio na donošenje prvostupanjske presude rekavši da je njome Hrvatska osuđena za sudjelovanje u međunarodnom sukobu i agresiju, a njezino političko i vojno vodstvo te Hrvati iz BiH za udruživanje u zločinački pothvat.

Po Međimorčevim riječima, general Praljak nije bio iznenaden presudom nego količinom neznanja o predmetu, što su ga za razliku od suca Antonettija pokazivali mađarski i švicarski sudac.

Nismo smjeli i ne smijemo šutjeti u iznošenju i obrani istine, poručio je Međimorec te dodao kako je i ova knjiga doprinos tom rasvjetljavanju.

Pečarić smatra kako je svaka presuda osim oslobođajuće presude Hrvatima iz BiH presuda Haaškom sudu.

Knjiga "General Praljak" objavljena je u sunakladništvu vlastite naklade i Udruge zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara.

**M. MEDIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

**NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU
PRALJKU U ZNAKU DETUĐMANIZIRANOGL HDZ-A**

Srdačno Vas pozivamo **u utorak 3. travnja 2018. u 19 sati u Domu branitelja**
HVIDRA Slovenska 21, Zagreb na novo predstavljanje knjiga dr. sc.
Miroslava Medimorca i akademika Josipa Pečarića

**GENERAL PRALJAK II.
U OBRANI**

HRVATSKOG NARODA

i

**GENERAL PRALJAK III.
S PRIJEZIROM ODBACUJEMO
VAŠU PRESUDU**

Knjige će, u nazočnosti autora, predstaviti
Mate Kovačević, kolumnist
Marko Jurić, kolumnist
Marko Ljubić, kolumnist

Predstavljanja knjiga generalu Praljku su svojevrsne su tribine u vremenu kada vlast zaboravlja na žrtvu velikog generala. Danas svi govore o tom sluganstvu vladajuće stranke. Evo što sam još 2002. govorio o detuđmanizaciji u HDZ-u (Rasprava sa Simpozija povodom treće obljetnice smrti prvog hrvatskog predsjednika, Zagreb, 2002.):

Detuđmanizacija i HDZ

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti *Dom i Svet*, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u posljednje vrijeme, četvrti Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (...) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbjegžna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvati tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvati podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trivenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlijе stranice hrvatske povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar

stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detuđmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici *Vjesnika* Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se "nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - *Slobodna Dalmacija*. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabilo. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini trećesiječanske vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakvu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju incidenta, koji bi bili povodom uvođenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijedjen kada je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovљuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderovov HDZ voljan suradivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na

predsjednika dr. Tuđmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže *Kanala 4* na HTV-u, i protiv objavljivanja transkriptata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u *Latinici*, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U *Glasu Slavonije* od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka izdišu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbusuju članove HDZ-a."

U Spremnosti od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako nasljednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvo Slobodne Dalmacije (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjesta i redovitih mjesecnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprotstavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko boriti za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Dogadaji oko izboranog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeduje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje

Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-eovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomislili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklarativno, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svađati oko mjestra za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanader glavni protivnik Račan, zašto nastavlja rat s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pjetlova za primat u jatu, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajnje nepovoljnou razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detuđmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem *Večernjem listu* piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnem tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upad u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićovo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz Večernjeg lista sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranja detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna i vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesić i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika *Globusa* od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimиру Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov

glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesiječanske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Vecernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati. A koliko su uspješni u svom obraćunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazinama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama preovladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u "**poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika**", a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić

zaključuje: "Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomić danas." S takvim HSS-om danas treba koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednakao kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranaka i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u *Hrvatskom slovu* 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni faktor hrvatske oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća *pat-pozicija* između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost *pat-pozicije* i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljnju detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

<http://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/10282-novo-predstavljanje-knjiga-o-generalu-praljku-u-znaku-detudmaniziranog-hdz-a>

**J. PEĆARIĆ, PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’,
ZAGREB, 2019.**

LOGIKA I HRVATSKI POVJESNIČARI

Govoreći o mojoj knjizi “Brani li Goldstein NDH?” akademik Dubravko Jelčić je konstatirao kako to nije knjiga iz povijesti već iz matematike, samo je predmet proučavanja jednog matematičara bila knjiga iz povijesti. Slično mi je jedan naš povjesničar objašnjavao kako je problem kod naših povjesničara što im logika nije jača strana. I dok je to pravilo kada su u pitanju oni povjesničari koji njeguju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti, može se toga pronaći i kod onih koji njeguju hrvatsku paradigmu.

Meni su zanimljiviji ovi drugi. Zato mi je posebno zanimljiv bio nedavni razgovor s dr. sc. Mariom Jarebom u Hrvatskom tjedniku br. 602. Naime rijetko se može naići na tekst u kome se na različite načine tretiraju slična pitanja kao što je u tom intervjuu učinjeno s pozdravom Za Dom spremni i novčanicom kunom;

“Zašto bi pozdrav Za Dom spremni trebalo zabraniti kada i Nijemci, Francuzi i svi drugi imaju i koriste insignije iz prošlosti koja isto nije bila baš „slavna“, ali nitko im ne prigovara. Zašto bi se Hrvati trebali odreći pozdrava koji je u raznim inačicama prisutan 500 godina?

Pozdrav se pojavljuje početkom 30-ih godina prošloga stoljeća u ustaškoj organizaciji i u ustaško-domobranskom pokretu. Uspostavom NDH, pojavljuje se kao službeni pozdrav pokreta i na neki način u državnim ustanovama i posvuda do početka kolovoza 1942. kada se novim propisnikom ustaškoga pokreta dodaje „za dom i poglavnika“ iako je i sam Pavelić, iz razumljivih razloga, do kraja rata pozdravljao isključivo sa „Za Dom spremni“ jer bi bilo blesavo da pozdravlja samoga sebe. Dakle, inačica „Za Dom spremni“ pojavljuje se početkom 30-ih. To je tako. Postoje neke priče da je to i stariji pozdrav, pa da ga je Pavelić preuzeo, no uvijek se govorilo ili Za Dom, ili Za domovinu, falilo je nešto. Vrag vam leži u detaljima. Kad kažete Za domovinu naprijed je jedno, a kad kažete Za domovinu s Titom naprijed, onda je to pozdrav pionirske organizacije.

Po toj logici, sve bismo mogli zabraniti, svaki pozdrav kroz povijest korišten je jer svaki okaljan ubijanjima, pa i križ jer su pod tim znakom razarani i ubijani gradovi i ljudi u križarskim ratovima, pa pozdrav ‘Smrt fašizmu...’, a pod sloganom francuske revolucije giljotinirani su protivnici?

Ako smo se opredijelili za demokratske vrijednosti, problem je da se nešto što je bilo dio jednoga totalitarnoga sustava ne bi se trebalo danas više koristiti. Treba dati objašnjenje zbog čega je 91. došlo do ponovne uporabe toga pozdrava ... Treba, po vama, kazniti HOS-ovce koji su ginuli u oslobođanju Domovine s tim pozdravom na usnama?

Ne treba. Priča je opet kompleksna i ne da se objasniti u dvije rečenice. Od trenutka 1945. imate pola stoljeća totalitarnoga komunističkoga režima koji sve hrvatsko nastoji okarakterizirati ustaškim. Gubi se kod mnogih ljudi bilo kakva kritičnost prema tome režimu.

Ali ako učinite ustupak takve vrste, onda će vam netko reći ukinite i naziv valute ‘kuna’, koristile su ju ustaše i asocira na NDH? Što sad?

Ali imate dva stoljeća korištenja kune kao valute i u srednjemu vijeku – ovdje mislim na poznate slavonske banovce.

Znači, ustaše nisu dovoljno okajale kunu pa bi trebala ostati, a jesu pozdrav ‘Za Dom spremni’. Mislim da Vas ta logika nikamo ne vodi i da kao znanstvenik nepotrebno činite kompromis i ustupak onima kojima smeta i ime hrvatsko?

Višestoljetna hrvatska novčarska tradicija kao što je kuna na slavonskim banovcima, kuna kao oznaka vrijednosti (porez kunovina ili marturina) te kuna kao prepoznatljiv simbol na slavonskome grbu nisu usporedivi s jednom zapravo nevažnom epizodom iz suvremene hrvatske povijesti, odnosno pozdravom koji je upravo u tom obliku početkom tridesetih godina uveden u uporabu u Ustaši – hrvatskoj revolucionarnoj organizaciji i djelomice u Ustaško-domobranskom pokretu. Po uspostavi NDH to je službeni pozdrav Ustaše – hrvatskoga oslobodilačkog pokreta i tadašnjega režima, a taj režim nastoji hrvatsku državu pretvoriti u totalitarnu državu koja krši prava koja danas uzimamo kao temeljna prava i vrijednosti u demokratskome društvu te se u provođenju svoje politike služi nasiljem. To svakako nije nešto čega bi se trebalo sjećati s ponosom.”

Našem povjesničaru ne smeta tvrdnja da se pozdrav ZDS u raznim inačicama koristi 500 godina dakle što je to višestoljetna hrvatska tradicija već mu je važno da ovu inačicu koriste ustaše od 30-ih godina prošlog stoljeća i službeno u prvoj godini postojanja NDH i toga se ne treba sjećati s ponosom. Nekako me podsjeća na onu tvrdnju Iva Goldsteina kako su se Srbi svetili Hrvatima za genocid nad njima pa su poslije 5 dana od uspostave NDH pobili toliko i toliko Hrvata. Zapravo čujemo istu priču i kada se spomene HOS i Domovinski rat. Opravdava se zašto su oni koristili pozdrav koji je u inačicama višestoljetna hrvatska tradicija, kao da ova država nije stvorena u Domovinskom ratu. Oznake HOS-a (a i pozdrav ZDS) su bile dovoljne da srpske “slavne” ratnike pretvaraju, kako reče Slobodan Milošević, u zečeve. O tome je sjajno svjedočio ovih dana u Bujici vojni kapelan na Južnom bojištu don Miljenko Babaić. Iz Dubrovnika u okupaciji tražili su samo oznake HOS-a i eto zečeva koliko želiš!

Istina agresorima i njihovim slugama u Hrvatskoj svi su branitelji bili, a i danas su – USTAŠE.

Ali kada je napadnut njihov tenisač Đoković zato što koristi pozdrav nastao u Miloševićevu vrijeme – uzdignuta ruka s raširena tri prsta (radi se o pozdravu korištenom u fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!), srpski povjesničari su odmah složno ustvrdili da se radi o prirodnom razvoju njihova pozdrava. I to je bilo dovoljno!

Međutim, kada se radi o ZDS onda je nekim doista hrvatskim povjesničarima bitno samo to da je ta inačica bila jednu godinu službeni ustaški pozdrav.

A kuna je doista bila SLUŽBENI novac u NDH. Kada bi se držao svog načina razmišljanja kada je govorio o ZDS dr. Jareb bi morao pronaći vrijeme kada je kuna bila doista novac na području današnje Hrvatske. Međutim tu se on “vadi” na tome što je kuna na slavonskim banovcima, kuna kao oznaka vrijednosti (porez kunovina ili marturina) te kuna kao prepoznatljiv simbol na slavonskome grbu. Zar to nije bliže inačicama nego službenom novcu koji se zove KUNA?

A kako je izgledala ”antifašistička“ kampanja protiv kune piše Vice Borić u tjedniku 7Dnevno, 29.travnja, 2016.:

Ustaška kuna’ opasnija od četnika i okupacije

U istom tjedniku (Arkizin, J.P.) nekoliko mjeseci ranije (godina je 1994., J.P.), Goldstein nam daje odgovor i na ovo pitanje. „Proglašenje kune za hrvatski novac je najjača identifikacija Republike Hrvatske s ustaškim režimom“, govori dok njegovi sunarodnjaci trpe progonstvo i topničke napade. Smeta mu ustanovljeni Ured za nacionalnu sigurnost (UNS), „koji zasigurno ne slučajno ima iste inicijale kao njezin NDH-ziski pandan“, smetaju mu činovi u Hrvatskoj vojsci koji su „slični ustaškima“, ali sve se to donekle da podnijeti jer se „čovjek s tim susreće vrlo rijetko“, ali kuna! Ona je dio svakodnevnog života, „bez nje s jednostavno ne može“. Zbog toga je za naše antifašiste te 1994. uvođenje kune „direktna izdaja hrvatskih nacionalnih interesa, destabilizacija unutrašnjeg političkog života i političkih odnosa Hrvatske sa svijetom“. Što se u međuvremenu s tim dokazom hrvatskog fašizma i ustaštva dogodilo? Goldstein kaže da, kada se kuna uvede „Hrvatska nikoga neće moći uvjeriti da to nije pozivanje na fašističke tradicije“. On te 1994. cinično predviđa i „veliko oduševljenje pobunjenih Srba“, koji bi se u slučaju uspostave hrvatskog suvereniteta u UNPA zonama morali suočiti s „ustaškim novcem“, koji je uveden kako bi se zadovoljili „ustašonostalgičari na desnom krilu HDZ-a“. Zanimljivo, lijevo krilo HDZ-a nikada nije proglašavano komunističkim nostalgičarima, oni su za naše antifašiste uvijek demokrati.

Hrvatska kao izvor trajne nelagode

„Ako se kuna, na našu veliku žalost, ipak uvede, bit će to za mnoge, ali i za mene, izvor trajne nelagode i osobna uvreda preko koje neću moći prijeći. Neću se libiti i dalje javno govoriti protiv kune, na svakom mjestu i u svakoj prilici, i to sve dok se ona ne povuče. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog toga da ljaga zbog uvođenja kune ne bi pala i na moje ime“, bio je stav ne samo Goldsteina. Bila je to mantra čitavog „antifašističkog pokreta“ koji se u izmasakriranoj Hrvatskoj

brinuo za komunističko čudoređe. Što se u međuvremenu dogodilo? Što je s nelagodom koju kuna izaziva kod antifašista? Zašto nitko danas ne govori protiv nje, iako su pale mnoge zakletve da se s time nikada neće prestati? Je li kuna još uvijek dokaz našeg fašizma? Jesmo li zbog nje fašistička država? Kako bi izgledalo da danas netko u znak prosvjeda protiv kune najavi njezino javno spaljivanje, kao što je to svojevremeno najavio Goldstein? Bi li uistinu itko ozbiljan pomislio da se radi o opravdanom „antifašističkom“ prosvjedu? Koliko je još onih koji smatraju da smo se zbog imena svoje valute „identificirali s tradicijama NDH“? Tko će sazvati tiskovnu konferenciju i kazati ono što je govorio antifašist Manolić nakon što se razišao s Tuđmanom: „Kuna nikada u povijesti nije bila hrvatski novac... bila je legalno platežno sredstvo jedino u NDH. Ni Židovi ni Srbi neće je moći prihvatići kao svoj novac... Mi ne možemo ozbiljno računati na integraciju okupiranih područja sa stvarima poput kune....“

Rašeta, Račan, Budiša i Čičak – svi protiv kune

U Feral tribunu na sam Dan državnosti, 30.05. 1994., antifašist Boris Rašeta piše tekst pod naslovom „VALUTA ZA KSENOFOBE“. Tekst započinje konstatacijom kako će pobunjeni Srbi loše reagirati na uvođenje kune, jer će se tim činom „obnoviti njihove svijetle uspomene na Pavelićevu NDH“. Rašeta predviđa i prosvjede raznih svjetskih židovskih organizacija i najavljuje da će promocija kune, „značiti promociju ksenofobije kao službene državne ideologije“. Sugerira li i danas upotreba kune ono što nam povodom tog Dana državnosti poručuje Rašeta kada kaže: „Kuna uistinu sugerira samo jednu poruku: u Hrvatskoj nema mjesta za stanovite kategorije stanovništva“. Uistinu? Zašto se s tom porukom slaže Dražen Budiša, koji kaže: „Stav HSLS-a je jasan. Mi smo ga iznijeli i u Županijskom i u Zastupničkom domu Sabora i bili smo protiv kune“, nije jasno, ali je zato jasan i razumljiv stav antifašistički nastrojenog Ivica Račana. On je toliko uvjeren u uspjeh hrvatske države da, prognozirajući nam gospodarski krah, kaže: „Nije možda ni loše da odium padne na novčanicu s neadekvatnim nazivom“. I Čičak, u svojoj antifašističkoj fazi, upozorava: „Posebno skrećemo pažnju na sve prisutniju pojavu unutar institucija, i hrvatske vlasti i društva, da se mukotrpno stečeni demokratski prostor urušava osvetničkim ponašanjem snaga koje su, historijski i oružano, poražene u II. svjetskom ratu“. <http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/slavko-goldstein-hrvatski-partizani-nisu-se-borili-za-samostalnu-nezavisnu-hrvatsku-drzavu-918023>

Ako Jareb ne vidi podudarnost njihovih napada na kunu i današnjih napada na ZDS, onda tu nema pomoći.

Zato mi je Jarebova tvrdnja kako te inačice kune nisu usporedive s jednom zapravo nevažnom epizodom iz suvremene hrvatske povijesti mi je smiješna. ZDS su HOS-ovci i mnogi drugi koristili u Domovinskom ratu i doista mi je smiješno reći da je ZDS nevažna epizoda iz suvremene hrvatske povijesti. Ne zaboravimo dr. Jareb je dio hrvatskoga povjerenstva u razgovoru sa srbskom stranom glede bl. Alojzija Stepinca!

Zato pogledajmo inačicu ZDS danu u himni Gromova:

S neba oluja ognjena
Borci bez straha i mane

Ko udar velikih valova
Gromovi Hrvatsku brane
Rame uz rame braća Hrvati
U povijesni krenuli boj
Topovi grme u daljini
Gromovi stali u jedan stroj
 Gromovi,
 nisu kao nebeski
 Gromovi,
 još su jači, još su žešći
 Gromovi
Brani se Jadransko more,
Hercegovina, Banija, Lika
Baranja, Slavonija ravna
Zagorje, Dalmacija dika
Sve hrvatske zemlje drage
 Neka se ne plaše
 Branit će ih Gromovi
 Svaku grudu zemlje naše.
 Gromovi
 nisu kao nebeski
 Gromovi,
 još su jači, još su žešći
 Gromovi
Čisti se hrvatska zemlja
 Od uljeza, bande zle
 Gromovi su otrov
Željezna šaka za krvnike sve
 Branit će grudu svoju
 Slobodi i dom svoj
 Od Boga borci dani
Gromovi! Spremni, za dom!
 Gromovi
 nisu kao nebeski
 Gromovi,
 još su jači, još su žešći
 Gromovi
 Gromovi
 nisu kao nebeski
 Gromovi,
 još su jači, još su žešći

Jasno je zašto Srbima i srpskim slugama u RH smeta ZDS i zašto im je to ustashi pozdrav, kada se zna kakav je učinak izazivao među njima. Sigurno je teško od

čovjeka postati zec, a još gore služiti takovima. Ali što treba državotvornim Hrvatima da se toga stide, doista nije jasno!

Akademik Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/logika-hrvatski-povjesnicari/>

**J. PEČARIĆ, ČETVRTI STUP MOJE
HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ,
ZAGREB, 2019.**

**PISMO PREDSJEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I
BISKUPA KOŠIĆA**

Dva dijela Zaključaka Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima zapravo me podsjeća na dva naša otvorena pisma iz 2015. godine. Na prvi dio podsjeća pismo koje smo prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali HAZU u kojemu izlažimo opća načela za koja smo se zalagali i koje je potpisalo niz akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih profesora i dr. Na to pismo su ovih dana upozorili i biskup Košić (TV) i naš poznati kolumnist Ljubić (TV, kolumnne). Na drugi dio podsjeća Peticija ZDS nastala povodom napada na "Bojnu Čavoglave" i Thompsona. Slično drugom dijelu Zaključaka ovog Vijeća i tada su napadi bili zasnovani na neistinitim prikazivanju onog što je dano u Peticiji o pozdravu ZDS. Tada su iz Ureda Predsjednice RH tvrdili da je ta Peticija "na razini provokacije" i to je bio signal mnogima za hajku na potpisnike.

Najprljaviju ulogu, barem što se mene tiče odigrao je prof. dr. sc. Damir Boras koji je na valu detudmanizacije postao dekan jednog takovog fakulteta kakav je Filozofski fakultet u Zagrebu, a potom i njihov kandidat za rektora. Ovih dana je ponovno izabran za rektora i to - vjerovali ili ne - uz veliku podršku državotvornih Hrvata kojima nije smetalo što je to postigao "gazeći" po svom mentoru (prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji mu je omogućio da poslije 15 godina rada na tom fakultetu u 48. godini života doktorira). Npr. prof. Tuđman je osnovao katedru Organizacija znanja, i bio šef katedre cijelo vrijeme dok Boras nije postao rektor. Kad Boras postao rektor smijenili su prof. Tuđmana bez da se njego o tome uopće obavijestilo prije smjene ili poslije. Inače ta Borasova doktorandica je magistrirala kod Tuđmana, sudjelovala je u drugim napadima na prof. Tuđmana, a Boras je poslije toga prije vremena predložio za unapređenje za redovitog profesora.

Svega toga oko ZDS sjeća se kolumnistica Hrvatskog tjednika Mirela Pavić, pa me je spomenula i u najnovijoj kolumni u kojoj komentira Zaključke Vijeća: "Zato nikako mala ne da taj pozdravić. Podsića kud se vaik vraćaš kad odlutaš. U sriću oli nesriću. I na pridragoga akademika (pogodite tko je to, JP). I na novoga pricidnika HAZUD-a, dr. Stjepandića koji mi je darova 'liamshizenje' na vikovičnu uporabu. A mala to 'liam shi' oduševljeno privatila ka nahoče, oli gladnoga čukicu na snigu. Pa ustreće njime kad mi se stisne srce, oli od dišpeta, oli tuge, oli kakve ranice. Izgleda kako će na njemu morat i ostat jerbo kineski meljen 'iznimno' svaki četvrtkić. I obećajen šefiki i Plenkiju da će ostat tako. Reklo je povjerenstvo 'iznimno'. A ja uvik bila 'iznimka'. Etogac. Časna piJonirska evo: ne će ga škićat na Thompsonu, ne će ga ciknit ni s jedne tribine i pokrit će rukan oči kad ga vidin digod na kapici ili spomeniku. Okrenit će glavu da natpis ne gledan. I začepit uši kad ga neko usklikne (dakuće, ta se piJonirsko-časna od nikidan konta, jope ako će mala lagat, ae). Motivacija. Zbog 'hrabrosti'. Istinske, a ne lažne i hinjene. U svakon kontekstu. Danas."

Zapravo puno o radu Vijeća možete vidjeti u tom broju Hrvatskog tjednika. Ivicu Marijačića svakako treba pročitati: *Plenković i Kusić u službi srbijanskoga MEMORANDUMA 2.- ali I njegov razgovor s jednim od onih koji su potpisnici tih sramotnih Zaključaka Predsjednika Matice hrvatske akademika Stjepana Damjanovića. Damjanović konstatira (vjerovali ili ne):*

Nisam pravnik, nisam ni povjesničar, i ne znam zašto nismo zaključili da je pozdrav Za dom spremni dvoznačan kao i crvena zvijezda,
Predsjednik Matice hrvatske nam je čovjek koji potpisuje, a ne zna što je potpisao. Ne čudi onda da je iz takve Matice hrvatske izbačen takova HRVATSKA veličina kakav je akademik Dubravko Jelčić!

Kako mi je iz uredništva portala dragovoljac.com sugerirano ponavljanje nekih tekstova iz mojih knjiga povezanih s ovom problematikom, odlučio sam se da vam ponovim pismo koje sam zajedno s velikim HRVATSKIM biskupom dr. Vladom Košićem poslao Predsjednici 2016. Godine objavljen u knjizi: Josip Pečarić, Josip Stjepandić: NIŠTA SE JOŠ PROMIJEНИЛО NIJE str. 182.-188.:

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Sa žaljenjem vidimo kako se prošlogodišnja priča iz Knina ponavlja. U pismu koje smo Vam tada poslali predložili smo uvođenje pozdrava Za dom spremni u Hrvatsku vojsku upravo zbog incidenta s pjevanjem pjesme Bojna Čavoglave koja predstavlja simbol Domovinskog rata.

Znamo da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti.

Zato nije jasan tadašnji Vaš odgovor da je naš zahtjev koji ima za cilj obranu Marka Perkovića Thompsona i Bojne Čavoglave u kome je rečeno da je on „na razini provokacije“.

Neshvatljivo je kako hrvatskim vlastima smetaju simboli Domovinskog rata kao što je Bojna, pa će Vas sigurno zanimati što o tome kaže nedavni kandidat za Ustavnog suca RH g. Pero Kovačević:

PONAVLJA SE PROŠLOGODIŠNJA PRIČA

***PERO KOVAČEVIĆ UPOZORAVA: ZBOG LAJKANJA I DIJELJENJA
'BOJNE ČAVOGLAVE' MOGU VAS KAZNITI!***

Autor: I.G. Subota, 06. Kolovoz 2016. u 16:41

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu?", pita se Pero Kovačević.

Pero Kovačević, pravni ekspert za nacionalno zakonodavstvo na portalu *Nezavisni.hr* objavio je kolumnu u kojoj se osvrnuo na sinoćnji događaj u Kninu i uručenje obavijesti o počinjenom prekršaju Marku Perkoviću Thompsonu jer je pjevao Bojnu Čavoglave.

UŠUTKAVANJE THOMPSONA: Dobio prekršajnu prijavu zbog glasnog pjevanja 'ZA DOM SPREMNI', nakon toga mu blokirali Facebook stranicu?!

U kolumni Kovačević upozorava da se "ponavlja prošlogodišnja priča, stoga, kaže, pazite i nemojte prenositi pjesmu Čavoglave jer bi mogli prekršajno odgovarati, zbog reproduciranja i lajkanja Bojne Čavoglave možete prekršajno odgovarati".

Nadalje navodi kako oni zaslužni za ovu "čestitku" Thompsonu zaboravljaju "da je samo pjevao jednu od najvećih domoljubnih hitova iz Domovinskog rata, pjesmu koja je dizala moral nama braniteljima. Pjesmu koja nije zabranjena niti je nama braniteljima nitko ne može zabraniti".

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu, jer kako će prekršajni sud kazniti Perkovića što pjeva pjesmu nastalu u Domovinskom ratu ili opet rade popis nepočudnih pjesama, kao nekad, od Vile Velebita itd.. Zar se opet vlast dodevora četničkim vojvodama Nikoliću i Vučiću, kojima Čavoglave bude loše osjećaje, osjećaje poraza, zaleđene krvi i straha kad čuju Čavoglave... ", pita se Kovačević te svoju kolumnu završava riječima A. G. Matoša:

"Sad samo mogu ponoviti: Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, ali ne nađe strika za toliko Juda!"

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pero-kovacevic-upozorava-zbog-lajkanja-dijeljenja-bojne-cavoglave-mogu-vas-kazniti-944787>

S obzirom da g. Kovačević spominje srbijanske čelnike u prilogu Vam šaljemo govor Aleksandra Vučića u Glini 1995.

Uvjereni smo da današnja vlast ne misli, kao Vučić da je u pravu kada govori o ustaškoj vlasti i zločinačkom režima Franje Tuđmana iako se mnogi tzv. ljevičari ili antifašisti u RH itekako slažu s Vučićem. Tome smo svjedoci iz dana u dan.

Ponavljanje prošlogodišnje priče samo pokazuju kako vlast mora uvažiti našu prošlogodišnju peticiju.

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

P. S. Podsjećamo Vas:

- a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerili predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;
- b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991(napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;
- c) da je znakovljе postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.
- d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Pismo su još potpisali:

Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić

general Ljubo Ćesić Rojs

general Marinko Krešić

general Josip Štimac

general Ivan Tolj

dr. sc Josip Stjepandić

dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu

Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak

Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić

Mirela Pavić, kolumnistica

(...)

07. 08. 2016.

PRILOG:

Govor Aleksandra Vučića (danas predsjednika Vlade Republike Srbije) u okupiranoj Glini 20.03.1995., četiri i pol mjeseca prije oslobođilačke operacije Oluja

Braćo Srbi i sestre Srpskinje, pozdravljam junački narod srpske Banije i srpske Gline, vas koji ste podigli prvi baklju slobode tamo 26. juna još 91. godine, vas koji ste prvi krenuli na ustašku vlast, vas koji ste prvi oslobodili neke srpske teritorije u Republici Srpskoj Krajini. Nikada više ustaška vlast ovde neće moći da dođe. Nikada više oružanim putem. Nikada više onako kako su to namerili. Onako kako je zločinački režim Franje Tuđmana već pokušao. Vi ste ih u tome na najbolji način sprečili. Pokušaće drugačijim, perfidnijim metodama. Uz pomoć međunarodnih sila, zapadnih zemalja, a preko njihovih slugu u Beogradu – tu mislim na Slobodana Miloševića i njegovu nesrećnu ženu Mirjanu Marković – i njihovih jataka ovde u Krajini, predsednika krajinske vlade Borislava Mikelića.

Sećate se da je Slobodan Milošević i onaj njegov kurir Borislav Jović, pri potpisivanju Vanceovog plana, da su rekli da će kod prvog napada ustaških snaga na Krajinu jugoslovenska vojska doći da pomogne, doći da interveniše. Ima ovde ljudi koji se toga sigurno sećaju. Šta je bilo, koliko je puta Hrvatska napala Srpsku Krajinu? Nekoliko puta! I na miljevački plato, i u medačkom džepu na Divoselo, Počitelj i Maslenicu. Gde je bila jugoslovenska vojska, gdje je bio Bora Jović? Nigde niste mogli da ih vidite, nigde niste mogli da ih čujete. Lagali su! Lagali su jer su to nečasni ljudi, ljudi kojima nije do morala, ljudi kojima nije do srpstva. Šta je još uradio Slobodan Milošević, po nagovoru one njegove žene? Prihvatio je bio onaj Vance-Owenov plan, želeći – sećate se tad je Republika Srpska trebala da dobije 42% teritorija bivše BiH, ali bez kopnenog koridora za Bosansku Krajinu, bez kopnene veze za Srpsku Krajinu. I rekao bi Milošević: eto braćo, hteo sam da živimo zajedno, a sad ne možemo, nemamo više nikakvu kopnenu vezu, pa ćete morati u Hrvatsku. Sve je to hteo predsednik Srbije, ali na veliku sreću srpski narod u Republici Srpskoj i srpski narod u Republici Srpskoj Krajini su odbacili njegove izdajničke namere i dalje se junački bore za slobodu sopstvenog naroda i za održanje svojih teritorija.

Vi se braćo ovde ne borite nizašta šta nije vaše, već samo da sačuvate ono što je oduvek bilo srpsko. I to mora ostati srpsko. Šta još radi Slobodan Milošević? Sećate se pred tri, četiri godine da je svako veče na državnoj televiziji bilo u Dnevnicima po 20 minuta, po pola sata, o onome što se dešava u Srpskoj Krajini, o onome što se dešava na Baniji, Kordunu, u Lici. Šta sada ima na državnoj televiziji? Ima samo poneko privredno čudo Borislava Mikelića, valjda kako mu borci imaju 30 dinara platu. To je nešto. I šta još ima? Kakvo je vreme u Krajini. Eto šta njih samo interesuje. Ništa više nema od vesti u Krajini. Kao da je to inostranstvo, kao da je to u Hrvatskoj. E neće moći! Nikada Srpska Krajina, nikada Glina neće biti hrvatska! Nikada Banija neće nazad u Hrvatsku! I ono što je ostalo u Srbiji simpatizera Slobodana Miloševića, onih koji tek sad shvataju svu pogubnost njegove politike, kad ih pitate, ne znaju u kakvoj će državi živeti sutradan. Niko više ne zna ni u ovoj sali za kakvu se državu zalaže Slobodan Milošević. Oće li mu to biti Beogradski pašaluk ili nekakva AVNOJ-ska Jugoslavija, kakva će to država biti? Ukoliko srpski radikali pobede i poraze predsednika Srbije, vi znate da ćete živeti u Velikoj Srbiji, jedinstvenoj srpskoj državi i tu odstupanja biti neće! Živeli!

TEKST JE TRANSKRIPT VIDEO ZAPISA IZ 1995.:

<https://www.youtube.com/watch?v=vu5qvsloewU>

VIDEO IZ 2013. U KOJEM VUČIĆ TVRDI DA NIKADA TAMO NIJE BIO:

<https://www.youtube.com/watch?v=ReVwofRQVPY>

(Ukupno je bilo 74 supotpisnika Pisma Predsjednici – vidjeti spomenutu knjigu: NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE; JP)

Posebno je zanimljivo što smo Vučićev govor poslali Predsjednici u prilogu ovog pisma jer znamo koliko je on bio zanimljiv i danas kada je Vučić na poziv Predsjednice posjetio RH i tom prigodom lagao o ovom govoru.

Podsjeća li vas Vučićev govor i na Zaključke Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima?

Je li i to Pismo Predsjednici iz 2016. godine zapravo odgovor na Zaključke Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima?

Josip Pečarić

J. PEČARIĆ, JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?, ZAGREB, 2019.

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO

Tjedan pun lijepih događaja. U prošli petak na putu za Split dr. Josip Stjepandić i ja svratili smo u Sukošan da bih konačno upoznao sjajnu kolumnisticu Hrvatskog tjednika Mirelu Pavić koja u svojim kolumnama zna spomenuti „pridragog akademika“. Na proslavu Gospe od Karavaja nismo stigli, ali smo u Dubravi kod Tisna sreli i don Lazara i biskupa Rogića. A u Splitu polaganje vijenca na spomenik našim HOS-ovcima i predstavljanje knjige.

Sinoć koncert dragog prijatelja i velikog domoljuba Stanka Šarića za njegovih 30 godina nastupanja.

U naredni petak predavanje još jednog prijatelja i velikog domoljuba prof. dr. sc. Zvonimira Janka, dopisnog člana HAZU. Prof. Janko je najveći živući hrvatski znanstvenik, a značaj njegovog najznačajnijeg otkrića poznatog pod imenom Jankove grupe su u Njemačkoj usporedili s padom Berlinskog zida.

Ali posebno me je ipak obradovala vijest s kojom se pohvalio Portal HKV-a 27. 05. 2017.:

Naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić dobio nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo dobio naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić, član Časnog suda HKV-a

<http://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/26826-nas-istaknuti-clan-akademik-dubravko-jelcic-dobio-nagradu-vladimir-nazor-za-zivotno-djelo.html>

Tu je nagradu komentirao naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:

Dubravko Jelčić

Zasluzeno, i više od toga, dobio Nagradu Vladimir Nazor za životno djelo. Zastupnik Časnoga suda Hrvatskoga kulturnog vijeća, prije toga zastupnik u

Hrvatskom saboru, akademik, iznad svega pouzdan književni povjesničar, kritičar koji vjerno i pravedno prati suvremenu hrvatsku književnu produkciju i ne da se nasanjkati izmišljenim veličinama, stvorenim u medijima. Požežanin rodom, nastavljač velike požeške literarne škole, koja je dala toliko ljudi da i sama predstavlja samosvojnu književnost.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/26840-h-hitrec-vrdoljak-bi-mogao-dobiti-ministarstvo-za-razdjeljike.html>

Ne ponosi se samo HKV-a činjenicom da mu je akademik Jelčić član. On je također i član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u kome smo još od akademika Stanko Popović i ja, a bio je i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak.

Osnovni podatci o našem književniku i akademiku Antunu Dubravku Jelčiću dostupni su na Internetu:

Datum rođenja: 06.11.1930

Mjesto rođenja: Požega

Akademске titule: akademik, doktor znanosti

Institucije: znanstveni savjetnik u miru - Zavod za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU

Funkcije u Akademiji: voditelj - Zavod za znanstveni i umjetnički rad u Požegi (2009. - ...), član Predsjedništva - Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (01.01.2004. - 31.12.2010.)

Članstvo u Akademiji: redoviti član - Razred za književnost (18.06.1992. - ...), član suradnik - Razred za književnost (09.06.1983. - 18.06.1992.)

Životopisni podaci:

Završio Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje je postigao i doktorat znanosti s područja književnosti.

Službovao kao profesor srednje škole u Osijeku, zatim dramaturg u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku te ponovno profesor srednje škole u Travniku.

Od 1960. do 1993. bio je zaposlen u Institutu za književnost Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, danas Zavodu za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, gdje je napredovao od asistenta do znanstvenog savjetnika (1982.).

Član suradnik Razreda za suvremenu književnost JAZU od 1983.

Redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 1992.

Sada je tajnik Razreda za književnost HAZU.

Potpredsjednik Matice hrvatske od 1990. do 1992.

Bibliografija:

Objelodanio nekoliko stotina znanstvenih, stručnih i literarnih radova, od kojih su većina skupljeni u tridesetak samostalnih knjiga.

Nepotpun popis djela:

Poraz pobjednika, (lirika), 1962.

August Šenoa njim samim, (monografija), 1966.

Teme i mete, (studije, eseji i kritike), 1969.

Za i protiv, (rasprave, feljtoni, polemike), 1971.

- Majstori realističkog pripovijedanja*, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*; u zajed. knjizi s Grčevićem, Šicelom i Pogačnikom), 1971.
- Suvremena hrvatska novela*, knj. I. i II. (antologija), 1971.
- Literatura o A.G. Matošu*, (deskriptivna bibliografija), 1976.
- Epigrami*, (tiskano kao rukopis, samo za internu upotrebu, u 34 primjerka numerirana autorovom rukom i s njegovim vlastoručnim potpisom), 1976.
- Vallis aurea: eseji i portreti*, 1977.
- Hrvatski narodni i književni preporod*, (monografija s hrestomatijom), 1978.
- Približavanje sfingi: diptih o Ujeviću: eseji i drama*, 1979.
- Šenoa*, (monografija) 1984.
- Kranjčević*, (monografija), 1984.
- Matoš*, (monografija), 1984.
- Izabrana djela*, (u knjižnici "Pet stoljeća hrvatske književnosti", zajed. knjiga sa Švelcem, Ivanšinom, Vaupotićem i Mihanovićem), 1984.
- Slavonske male stvari: glose, elzeviri, konferanse*, 1985.
- Strast avanture ili avantura strasti: Josip Kosor: prilog tezi o autohtonosti ekspresionizma u hrvatskoj književnosti*, (monografija), 1988.
- Riječ po riječ*, (esej), 1989.
- Dnevnik od rujna do rujna 1989.-1990.*, 1991.
- Preporod književnosti i književnost preporoda*, (studije i esej), 1993.
- Tri predavanja o hrvatskom pjesništvu*, (studije i esej), 1993.
- Šenoa-Kovačić-Gjalski*, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*, u zajedničkoj knjizi s Miroslavom Šicelom), 1993.
- Strah: igre jave i sna*, (roman), 1994.
- Politika i sudbine*, (esej, varijacije i glose o hrvatskim političarima), 1995.
- Pozicije i (o)pozicije*, (političko-publicistički spisi), 1995.
- Nove teme i mete (studije, eseji, rasprave)*, 1995.
- Građa o Ivi Vojnoviću*, (Ljetopis života i Deskriptivna bibliografija radova o njemu od 1885. do 1981.), poseban otisak iz "Kronike" Zavoda za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU br. 3-4-5/1996.
- Povijest hrvatske književnosti: tisućljeće od Baščanske ploče do postmoderne*, 1997., (2. znat. proš. izd., 2004., izd. na tal. Jeziku *Storia della letteratura croata*, Guépard Noir, Milano, 2005.[6] izd. na španj. Jeziku *Historia de la literatura croata – desde la lápida de Baška hasta el Postmodernismo*, La Zonambula, Guadalajara, 2012.)
- Županija Požeško-slavonska*, 1997., (suautor Marin Topić)
- Književnost u čistilištu*, (esej i studije), 1999.
- Kalendar jedne parlamentarne diverzije, ili, Anatomija hrvatske politike 1998./1999.*, 1999.
- Pripravni na problem?*, (politički esej i članci), 1999.
- Hrvatski književni romantizam*, 2002.
- Na istoj crti: govor i razgovori o književnosti i o politici 1963.-2002.*, 2003.
- Tuđmanove tri sekunde*, (suautor Josip Pečarić), 2004., (2. proš. izd. 2007.)
- 100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti: eseji, polemike, epigrampi*, 2004., (2. neizmj. izd. 2005.)

Književnik Mile Budak sada i ovdje, (suautor Josip Pečarić), 2005.

Povijesni prijepori, (suautor Josip Pečarić), 2006.

Pisma iz života, 2009.

Hrvatska književnost i pravaštvo, 2011.

Nasilje žalosnih uspomena: Krhotine sjećanja 1967.-1969.-1971.-2003.-2007., 2012.[10]

Znanstveni i stručni skupovi: Od 1966. do 1995. sudjelovao na desetak znanstvenih i stručnih skupova diljem Hrvatske (o doprinosu Slavonije hrvatskoj književnosti; o hrvatskoj vojnoj granici; dvaput na znanstvenom saboru Slavonije i Baranje; o fra Kaji Agije; o fra Grguru Ćevapoviću; o Ivani Brlić Mažuranić; o A.G. Matošu; o Ivanu Dežmanu; o Evgeniju Kumičiću; dvaput na Krležinim danima; itd.)

Znanstveni projekti: Voditelj i glavni istraživač projekta "Dokumentacija o hrvatskoj književnosti XX. stoljeća".

Nastavna djelatnost: Predaje kolegij "Hrvatski nacionalni identitet" na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Uređivanje časopisa: Urednik časopisa "Forum", mjeseca Razreda za književnost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Uređivanje edicija: Bio je član Uredničkog odbora edicije "Pet stoljeća hrvatske književnosti".

Priredio desetak svezaka u edicijama kritičkih izdanja Sabranih djela Tina Ujevića, A.G. Matoša i Vladimira Nazora, te više desetaka knjiga u edicijama djela hrvatskih pisaca XIX. i XX. stoljeća.

Sada je izvršni urednik edicije "Stoljeća hrvatske književnosti" i član Uredništva edicije "Svjedoci povijesti".

http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/antun_dubravko_jelcic
https://hr.wikipedia.org/wiki/Antun_Dubravko_Jel%C4%8Di%C4%87

Kao što se HKV i HNES ponosi s činjenicom da je akademik Jelčić član tih udruga tako se i ja ponosim dugogodišnjim prijateljstvom, a iz gornjeg popisa očito je da smo bili suradnici.

Posebno mi je draga priča kada mu je tadašnji Predsjednik vlade Sanader prigovorio što sam mu ja priatelj, a ja njega (Sanadera) stalno napadam, Jelčić mu je rekao:

- Znaš Ivo nisu svi moji prijatelji i moji politički istomišljenici. Ja Ti imam prijatelje i među komunistima.

A za Jelčića i mene se teško može reći da nismo politički istomišljenici. Nazivali su nas, zajedno s akademikom Ivanom Aralicom, ustašoidni akademici (valjda to misle i danas), a jednom su i njegov intervju povodom moje publicistike objavili tako što su izmijenili ili izostavili dijelove u kojima se izravno spominjem ja i moje knjige. Jelčićev prosvjed je objavila tada HINA.

Vjerojatno su najznačajniji dio našeg zajedničkog djelovanja razna otvorena pisma. Prvo je bilo ono o Mili Budaku, koje je bilo osnova za jednu od naših knjiga. Akademik Jelčić je napisao tekst koji je nas desetak prihvatiло, a ja sam

izigravao neku vrstu glasnogovornika (u prijevodu to vam je onaj koji je najviše izložen napadima u medijima).

Puno je bilo zgoda već s tim prvim otvorenim pismom.

Veliki hrvatski pjesnik akademik Dragutin Tadijanović ga je htio potpisati, ali smo ga Jelčić i ja uspjeli odgovoriti plašeći se napada na njega koji bi mogli biti pogubni u njegovoj poodmakloj životnoj dobi

Biskupu Valentinu Pozaiću prigodom izbora za biskupa jedino su prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.

Biskup, Jelčić i ja smo bili primljeni kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Gordana Jandrokovića povodom našeg Pisma VS UN-a povodom prvostupanjskih rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču.

Pa i nedavni prijedlog hrvatskim vlastima da predlože generala Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir uz nas trojicu potpisao je i biskup Vlado Košić.

Puno je takvih pisama bilo pa bi se još štošta moglo napisati.

Vjerojatno bih mogao napraviti knjigu u kojoj bih samo iz prethodnih svojih knjiga izdvojio dijelove o akademiku Jelčiću.

Ipak će ovaj tekst završiti samo čestitkom dragom prijatelju i suradniku akademiku Dubravku Jelčiću.

Akademik Josip Pečarić